

LIVIU-FLORIAN JIANU

SEMĂNĂTORUL
Editura online - noiembrie 2011

"ESTE HAR...

- să iubești fără să fii iubit...
 - să slujești fără să fii prețuit...
 - să dăruiești fără să ți se mulțumească...
 - să te jertfești și fără să ți se recunoască...
 - să ierți fără să fii iertat...
 - să-l susții pe cel care te-a lepădat...
 - să rămâi liniștit, deși ești nedreptățit...
 - să crezi deși nu vezi față în față...
 - să crezi deși nu ești deplin lămurit...
 - să investești clădind fără speranțe...
 - să taci pentru a nu face rău aproapelui...
 - să vorbești de dragul adevărului...
 - să te jertfești pentru dreptate...
 - să înduri fără să murmuri, fără să cârtești....
 - totul să-ți aparțină, dar tu de toate bucuros să te lipsești...
- Luptă-te, suflete, ca să primești acest har!"

Arhimandrit Iustin Pârvu, Mănăstirea Petru Vodă

N-AM DAT LA NIMENI AJUTOR

Te am sfielnic cerșetor -
N-am dat la nimeni, ajutor -

N-am dat la cei în sărăcie,
Un dar, măcar – Ți-am dat chiar Ție...

Mulți mi-au cerut, și încă-mi cer,
Eu Îți dau Ție, cel din cer –

Nu Te slăvesc, și nu Te rog -
Te miluiesc, ca pe milog –

Și nu uita, și nu uita,
Când se va trece vremea mea –

Și de pe lume am să cad
În suferința cea din iad –

Să-mi dai și Tu, precum Ți-am dat,
Pomana Ta, de Împărat...

11 martie 2009

MEREU, IUBIREA

Privesc cum ninge peste tine măgarint,
Și-ți face părul negru, de argint –
Iar feței măslinii, maur tezaur
De dăruire, timpul îi dă aur –

Privesc cum trupul, nufăr, se închide,
Pe lacul amintirilor gravide –
Și răsăritul, ca un fir, pe fus,
Ne țese-n pânza ierbii, spre apus –

Nămeți de frunze, și de anotimpuri,
Își fac în noi cuibare, la răstimpuri -
Încet, ne dezvelim de piei, și carne -
Rămânem goi, cu ochii de lucarne –

Și zborurile, toate, ne sunt pleoape,
Ne despărțim, să fim tot mai aproape –
Și aripile ne sunt mâini, să cearnă
Mereu, iubirea, ca un vis de iarnă –

*13 martie 2009
(zi de salariu)*

ATOTPUTERNIC, CUM CERȘEȘTI

Atotputernica-Ți putere,
Pe care nu o folosești,
Pune-o-n cuvinte, mângâiere,
Și spune-ne, din cer, povești –

În pilde unde nu-i durere,
În basme unde nu e moarte,
Să adormim, tot mai departe,
Visându-Ți visele stinghere –

Atotputernic, precum ești,
În veci, să nu le îplinești...
Doar flori cum ningi, peste livezi,
Să împlinim, tot ce visezi...

16 martie 2009

DOMNUL GHIOCEILOR

Naiv, și travestit în ghiocel,
A mai venit odată pe pământ –
Doar cu scufia albă, de pe El –
Și primăvara-n loc de un cuvânt –

Un candelabru blând, și pur, la fel –
O simfonie albă, fără cânt –
În turma lui de flori, era un miel,
Și în muțenia lacrimii Lui, Sfânt –

Poate mai e și-acum, sau poate El
Demult e floarea cu pogorământ
Ce n-a gustat al mieilor măcel,
A luminat, chiar și de oameni, frânt –

În dăruirea Lui, de ghiocel...

17 martie 2009

TE VEI CUNOAȘTE...

Sfântului Anatolie al Optinei

Ascultă-mi spusele, când sufletul meu cade –
Pe lumea care trece, care vine,
În slavă de vei fi, sau de rușine,
Te vei cunoaște numai după roade –

Atâți îți vor vorbi, de cumsecade!
Și-atâtea daruri îți vor fi promise –
Maestru-n cifre, sau titan în vise,
Te vei cunoaște numai după roade –

Din spirit, carnea ta, de îți va roade –
Sau de vei fi eternă primăvară,
Nu după miez, nici florile de-afară,
Te vei cunoaște - numai după roade -

Și-n taine uns, sau numai în șarade –
Lumina unui înger, sau satană,
Eternă amăgire, ori icoană –
Te vei cunoaște numai după roade –

Te vei cunoaște numai după roade...

20 martie 2009

CÂNTEC DE BUNA VESTIRE

Cum cântă marea într-o scoică,
Așa să cânti în gândul meu,
Să-mi fii și dragoste, și doică,
Și amiros de Dumnezeu –

Cum cântă florilor, lumina,
Așa să-mi cânti, și în părinți -
Când îmi vor fi doar rădăcina,
Să-i am în ramul verde, sfinți –

Cum cântă-n ceruri, serafimii,
Așa să-mi cânti și în copii –
Inima lor, pe a Treimii,
S-o înflorească și-n pustii –

Cum cântă păsările, zborul,
Cum cântă râurile-n cer,
Să cânte-n mine, Doamne, dorul,
De-a-Ți fi păgân liturghier –

24-25 martie 2009

MI-E GÂNDUL, DOAR

Zadarnic bat metanii, ca o toacă –
Zadarnic hergheliile de rugă
Pasc oamenii cu suflete pe fugă –
Mi-e gândul, doar, să mă întorc la joacă –

Zadarnic e zăduf, sau promoroacă –
Sau țese noi vehicule – lumina -
În Babel, lumea are rădăcina –
Mi-e gândul, doar, să mă întorc la joacă –

Zadarnic lumânarea cea săracă
A vieții celor fără mângâiere
Zadarnic speră, și zadarnic cere -
Mi-e gândul, doar, să mă întorc la joacă –

Zadarnic cei ce știu serios să facă
Orice, nimic, strivesc copilăria -
Zadarnic, fără ea, și veșnicia –
Mi-e gândul, doar, să mă întorc la joacă –

Zadarnic, să repeți, pe-o altă placă –
Perfecțiune din perfecțiune,
Minune fără cuget de minune –
Mi-e gândul, doar, să mă întorc la joacă -

Zadarnic sunt bătrân, și veșnic, parcă –
Zadarnic îmi vorbiți și de iubire –
Când ești copil, ți-e joaca, mântuire –
Mi-e gândul, doar, să mă întorc la joacă –

Mi-e gândul, doar, să ne uităm, la joacă...

25 martie 2009

CÂNTEC DE FLORII

A fost o zi în care Domnul, chiar,
Așa cum te așezi într-o mașină,
Și bei petrol din cana-I de Lumină,
Urcă pe o spinare de măgar –

Cum oamenii, miliarde, se tot suie,
Pe un bolid, în orice zi, și chiar
Consumă ce e azi, și mâine, nu e –
Urcă și Hrist, pe-o cârcă de măgar –

Intră pe poarta morții Lui pe cuie -
Cum oamenii, în vastul lor Fanar
Spre propriul bine, luptă, și se suie -
Spre cruce, El urcă pe un măgar –

Odată-n viață, Domnul, Rege simplu,
Urcă mai sus de-o Lume cu-al Său har –
Când Lumea-și are-n Univers, Olimpul,
Și Hrist, un pisc, pe-o cârcă de măgar –

Picioarele îi atingeau țărâna,
Căci Dumnezeu, când urcă, cât de rar,
E-atât de-aproape celor ce-i simt mâna,
Că Rege e o zi, pe un măgar –

Și trece de atunci o veșnicie,
Și toate mor, și toate vor pieri –
Noi călărim cu-atâta măreție
Atâția cai putere, spre pustii...

10 aprilie 2009

DE ZIUA TA

*“Aur – pentru Regele Regilor,
Tămâie – pentru Preotul Preoților,
Smirnă – pentru sacrificiul Tău pentru oameni”*

Doamne, de ai fost copil,
De mai ai în cer, Lumină,
Mângâie acest Azil
De Copii, ce Ți se-nchină –

Ce au ei? Numai pe Tine,
Ce vor ei? Păstor să fii,
Răul să-l preschimbi în bine,
Pe o Lume de copii –

Este ziua Ta, Copile,
Care ești și Dumnezeu,
Noptii Lumii, mai dă-i zile,
Și Lumina Ta, mereu –

Dacă Lumea merge-n haos,
Tu surâde-i, și-o îndreaptă,
Și din naos, ori pronaos,
Fă-i copilăria - dreaptă –

De pe calea Lumii rece,
Și avară, și opacă,
Dă-i, Copile, să se-uplece
Până la copii, la joacă -

Este ziua Ta, Copile,
Care ești și Dumnezeu,
Noptii Lumii, mai dă-i zile,
Și Lumina Ta, mereu –

Dintr-un cer de sfinți și sfinte,
Să te reîntorci, să vii –
Tot Copil, și tot Părinte,
Pe o Lume de copii ...

18 mai 2009

MÂNGÂIERE

Din ciob de gând, și gândul slut,
În fața Ta să mă închin,
Ca Iuda, eu să Te sărut,
Să îmi dai Tot, să Îți dau chin,

De-ar fi să-mi dai de la-nceput
Copilăria de alin,
Mi-e teamă, Doamne, că în cnut
Te-aș răsplăti, ca pe-un asin –

Și doar bătrân, de ce-am văzut
Sătul, și de pustie, plin,
În ciob de gând, cum Te-am durut,
Învăț, și parte-Ți fac, puțin –

Dar rugăciunea-mi de pământ
Adestă-n nervi, precum un spin,
Și n-am să-Ți dau, măcar cuvânt,
Ci doar o cupă cu venin –

Din bătrânețea-mi, să alin
Nu pot, aștept doar mângâiere,
Și Tu, ca ultimul creștin,
Mi-o rupi din propria Ta durere...

19 mai 2009

CÂNTEC

Vezi, Doamne, cât sunt de căzut,
Așa cum ești – necunoscut –
Îmi pare că, nepriceput,
Te-am cunoscut ...

Cu fiecare zi, în parte,
Cu cât de Tine-s mai departe,
Îmi pare că mă treci, din moarte,
La Tine-n carte...

Cu cât nu aflu, cu rușine,
Cum să mă rog și-nchin, la Tine,
Cu-atât firimituri de bine,
Scrii și cu mine...

Cu cât iubirea-am mai puțină,
Și mut doar munții mei - de vină,
Cu-atât îmi speli cu mir, din tină,
Deșertăciunea de Lumină...

19 mai 2009

ÎNĂLȚAREA DOMNILOR

Azi, unii se înalță, mâine, alții,
În funcții, scaune, conturi, ori frumos,
Și mai prejos de dâșii, se înalță
Crucificatul Domn Iisus Hristos –

Precum o cărămidă, ce suportă
Întreaga Piramidă din Fanar,
Așa ne rabdă dânsul, pe aortă,
La temelia sângelui- bazar -

E zi de înălțare, pentru unii,
E zi de coborâre, pentru alții,
Se bucură și bunii, și nebunii
Că se-nmulțesc arginții, nu talanții –

Se-nvârte hora, se întoarce roata,
Se-nalță toți, rămâne unul jos,
Să ia din oameni ce-i mai păcătos,
Să urce El, greșelile, la Tata –

Același Dumnezeu, Iisus Hristos...

28 mai 2009

FABULĂ CU MIEZ

Așa cum se întâmplă pe pământ ,
o lubeniță, putred de deșteaptă ,
a fost numită, după pila dreaptă ,
floare de lotus în învățământ -

Nu prin politic și-ndoielnic curs -
ci cum este firesc - doar prin concurs -

Acum, că era floare - din tarla -
ea a zorit să-ncerce-nvățământul,
și care va suna a gol - ca ea,
să îi împodobească-așezământul

Căci de au cap, dar n-au nimic în burtă,
și dascălii - de pepene ascultă -

Morala zilelor noastre

Ca s-ajungi șef, nu-ți trebuie cap, ci crez:
" ce sună-a gol... precis are și miez!!!"

29 mai 2009

CE AȘTEPTAȚI DE LA CEL PE CARE ÎL VOTAȚI?

De-ai să mă-ntrebi, prietene: “Ce vrei?”
Nu am să știu, o iotă, a răspunde –
Căci eu, în Raiul lumii, sunt un bei,
Și Tu, să-ți așezi capul, nu ai unde –

Sunt mai bogat decât atâți bogați –
Că am, în Iadul Lumii, un serviciu–
Dar de au toți, ce-ai zămislit și-mparți
Ajunge Lumii, Consumist Ospiciu?

Sau e de muncă, numai, și răbdat ?
Cu cât vom fi mai mulți, nu se ajunge –
Și iată, nici cocoșul n-a cântat –
Și necredința-n Tine, mă împunge –

De-ai să mă-ntrebi “Ce vrei?” - eu am să tac –
Căci vrere-am numai pentru nedurere –
Dar e destul să văd un nerv, în veac,
Făra de leac, că nu mai am vreo vrere –

De-ai să mă-ntrebi “Ce vrei?” – deloc nu știu -
Măsura omenească-i de rușine -
Și totuși, doar Te rog, cât mai sunt viu,
Să vii din nou, Iisuse, să faci Bine...

9 iunie 2009

GÂNDURI CĂTRE FLORILE DE TEI

Floare galbenă de tei,
Floare dulce, flori de rai,
Dă mireasma ta, de vrei,
Voievodului Mihai –

Pune-i, floare, printre cărți
Amiros de mângâiere,
Și din cupe, drege-i hărți
Către frații de durere -

Flori de tei anahoret,
Floare galbenă de stea,
Voievodului Poet,
Dă-i din frații Lui, să bea –

De la unii, dor și chin,
De la alții, bucurie -
El să dea din sânge, vin,
Și din trupu-i - Românie –

Floare galbenă de rai,
Floare cu parfumul greu,
Voievodului Mihai
Dă-i alean din Dumnezeu –

Să-l cuminece în gând,
Să ni-l dea întru iubire,
Eminescu, Domn durând
În română, o psaltire -

Floare galbenă de tei,
Floare cu parfum de crai,
Scutură-te, dacă vrei,
Pe mormântul lui Mihai...

12 iunie 2009

SĂRMANĂ BOGĂȚIE

Sărmană bogăție, râvniță în ascuns,
Oricât ai fi de mare, nu ești îndeajuns –

Cine nu vrea, din tine, să guste, doar un ciob,
Să fie-o viață Rege, uitând că este rob –

Dar toată munca Lumii, de când a fost creată,
O clipă, omenirea, n-a uns-o mai bogată –

De ploi bătuți, pe câmpuri, sau perpeliți de soare,
Ori programând în temple IT, calculatoare –

Cu plug de lemn, în brazdă, sau consumând petrol,
Și apă, și uraniu – cu capul plin, sau gol –

Aceeași bogăție, în imnuri, ne conduce,
În timp ce sărăcia e-a Domnului, pe cruce –

Cum ne-nvelim, perpetuu, în hainele rușinii,
Necăpătând vreodată podoabe, cum au crinii –

Cum adunăm în jitniți porumb pe card, și boabe,
Uitând că bogăția de rod, e-n cele slabe –

Cum, unii peste alții, ne cățărăm spre gol,
Și sinelui aducem obol după obol –

Sărmană bogăție, oricât am aduna
Până în ceasul morții, ne-a mai rămas ceva

De înzestrat copiii, căpătuit nepoții,
De pus în paradisul avutului, cu toții –

Sărmană bogăție, râvniță în ascuns,
Oricât ai fi de mare, nu ești îndeajuns –

Aceeași bogăție, în imnuri, ne conduce,
În timp ce sărăcia e-a Domnului, pe cruce –

16 iunie 2009

RUGĂCIUNE

Să nu mă ierți, și să-mi aduci aminte
Că vierme sunt în fața celor sfinte

Să nu mă ierți, și să îmi pui în față
Ce am, când alții luptă pentru viață

Să nu mă ierți, și să-mi arăți deplin
Cinismul meu, când alții sunt în chin

Să nu mă ierți, ci frânt pe jumătate,
Când mila îți voi cere pentru toate,

În cărnuri să-mi arăți, prin fiecare,
Rana iertării să o simt, cât doare...

18 iunie 2009

CU CE N-AM GREȘIT?

De ce mi-e dragostea, ciulin,
Și mângâierea, buruiană,
Învățătura, chin și spin,
Și roada de smochin, doar mană?

De ce cu fiecare zi
Lumina ce-o vedeam odată
Este blestemul de-a privi
În bezna cea imaculată?

De ce și zborul mi s-a frânt,
De ce nici pasul nu mai pune,
Nici mâna - bine pe pământ -
Nici mintea – mir de rugăciune?

De ce povara de nu-mi știu
Purta nici mie, cum s-ajut
Să-și poarte crucea lui, alt viu?
De ce cu fapta, nu zbor mut?

De ce n-am știință, nu am har,
Să fiu atât de înțelept,
Încât să beau din Tine-amar,
Și să-l împart – precum e drept?

Deșertăciunea mea sub cer,
Pe-o rogojină de poem,
Doamne, din Tine, fur în ger,
Dragostea toată, din blestem...

23 iunie 2009

OFRANDĂ

Sunt liber! Din puținul meu, puțin,
Ofrandă din comori nemăsurate,
Un singur bun Îți dăruie, Împărate:
Ridic doar mâna dreaptă, și mă-nchin!

Nici grâu de preț, pristol de carne plin,
Nici rugăciuni umile și curate!
Doar cu un gând, în poarta Ta, voi bate:
Ridic doar mâna dreaptă, și mă-nchin!

De Tu ești Dumnezeu ce în chin
Împarți la oropsiți, cele bogate,
La suferinzi, belșug de sănătate:
Cu mâna dreaptă, Ție, mă închin!

Oțet de Îți întind mereu, nu vin,
Piroane-n bunătatea-Ți ce se-mparte
De-ți bat, primește-mi darul, Împărate:
Ridic doar mâna dreaptă, și mă-nchin!

26 iunie 2009

Motto: "Faceți crucea dreaptă!" (părintele Cleopa Ilie)

UN FEL DE

De la un timp, ți se repetă toate:
Mici bucurii, sau micile mizerii,
Încât de-ai scrie viața ta în carte,
Te-ar plictisi mania repetării –

Nici lecția nu mai știi pe dinafară –
Încurci ce scrii, și-adesea uiți ideea –
Ai vrea să ieși din cosmos, pe afară,
Dar și cu tine-i scrisă epopeea –

Secvențe noi, se nasc, cer privilegii –
Ce știi demult, ridică mândru capul,
Săraci de duh marșează în cortegii,
Secunda se repetă, ca și veacul –

Chiar și cuvintele-ți devin doar logoree –
Te clatini treaz, pe garduri de dispreț –
Încât și moartea, de ar fi femeie,
Ți-ar cere, pe absența ei, un preț –

Rămâi în palme cu un fel de rouă –
Un fel de trâmbițe de fapte, în neant –
Un fel de poezii, tăiate-n două,
Mergând pe sârmă-n cercul ambulant ...

29 iunie 2009

RUGĂCIUNE

De ce n-am, Doamne, zece mâini
De dat - și de primit, un deget?
De ce n-am, Doamne, zece paini
De dat - și de primit, să preget?

De ce știu numai să adun
Și-atât de greu să rup din mine?
Și dacă Tot Te-mparți, de bun,
De ce nu fac și eu, ca Tine?

De ce mă-ntreb ca un nătâng
În loc să Îți urmez mireasma,
Acolo unde voia-mi frâng,
Și voia-Ți mi-e catapeteasma?

Eu, rob ce sufletu-Ți mănânc,
Te rog, mă mână spre adânc...

2 iulie 2009

VEACUL FIECĂREI ZILE

Câte nu am puterea să mai fac!
Și totuși, cele slabe și umile,
Câte le scriu pe apa unei zile,
Sunt mai de preț decât întregul veac –

Un pumn de corcodușe de adun
Și le aduc Bisericii, odoare –
Se naște iar Iisus, într-un cătun,
Pentru săracii care n-au mâncare –

O mână de bomboane, pe jertfelnic,
De pot să duc, e semn că încă poate
Să între-n cer și ultimul nemernic,
Să îi aducă lui Hristos, bucate –

Câte nu am puterea să mai fac!
Și totuși, câte nu sunt de făcut,
Când fiecare zi e cât un veac
A tot ce n-am făcut de la-nceput!

6 iulie 2009

PRIMEȘTE-MĂ, DOAMNE

Primește-mă, Doamne, la Tine-n pustie,
Năprasnic e gerul, arșița e vie,
Dar blând este chinul, și-atât de frumos
Când Fata Morgana e Domnul Hristos!

Aspidele toate, de mușcă, aici,
Cei mari, de te-alungă, te scuiță, cei mici –
De foc, de e cerul, o, cât de milos,
Nisipul sub talpă, e Domnul Hristos!

De-ți sângeră ochii, nisipul, în gură
De-ți umple pustia, și viața îți fură,
Lumina memoriei te –nvie, duios,
Când moartea e vie, în Domnul Hristos!

Și nici veșnicia, și nici infinitul
Nu-ți știi începutul, nu-ți află sfârșitul,
Lumina din leagăn de sânge și os,
Se naște în tine, din Domnul Hristos!

09.07.2009

MAI TRECE-O ZI, MAI TRECE-UN VEAC

Mai trece-o zi, mai trece-un veac,
Culeg din rodul tot mai rar,
Al unui corcoduș sărac,
Îl duc ofrandă, în altar –

Iar din talanții înmulțiți,
O mână tânără de clerici,
Dau de mâncare la lipsiți,
Și repictează la Biserici -

Mai dă-ne, Doamne, veac de veac,
Și ploi, și rod, și mână care
Să facă Sfinților pe plac,
Să Îți aducă împăcare –

Pe ziduri, sfinți ce înfloresc -
Precum nevolnicii de-afară
Poate-ți vor spune: “Mulțumesc!”,
Primind ce nu-ndrăznesc să ceară...

15 iulie 2009

POEM

Dacă mai suferă vreun semen, sau se teme,
Permiteți-mi să vă ofer poeme –
Poeme dulci, poeme siropoase,
De gălci, de dinți, de cap, de junghi, de oase,
Poeme pentru plata la frizer,
Poeme care n-au, și nici nu cer,
Poeme cu tăcerea în urechi,
Poeme noi, cu-același vorbe vechi,
Poeme care nu au ce să spună,
Poeme care tac o vorbă bună,
Poeme care râd, tușesc, sughit,
Poeme pe o muchie de cuțit,
Poeme ce se-mbracă, se dezbracă,
Poeme pentru muncă, sau de clacă,
Poeme care nu știu să vă cheme –
Într-un cuvânt, măcar atât: poeme...

Și pentru darul meu, vă rog, iubiți,
Să nu mă copleșiți să-mi mulțumiți,
Nu mă poftiți degrabă la banchete,
Nu-mi dăruți nici haine, și nici ghete,
Nu-mi ridicați nici ode, nici palate,
Nu mă-ngrijiți de dor, ori sănătate –

Doar pentru cei ce suferă, se tem,
Permiteți-vă: scrieți un poem...

22 iulie 2009

ÎNVĂȚĂTURI CĂTRE SUFLETUL MEU

Niciun cuvânt rostit nu m-a scutit
De jugul zilei care va urma –
Niciun cuvânt n-a amânat la infinit
Durerea mea, ori moartea mea –

Nicio îngenunchere, nicio rugăciune,
N-a mântuit o lume, nici n-a scris
Putere fără de sfârșit și slăbiciune,
Și pe pământ, fără de moarte, paradis –

Atotputernicul pesemne este crud –
Și judecata lui ne vrea martiri –
Cununi ne dă când suferința-n trupul nud,
Ne curățește duhul prin ciuntiri –

Durere vie-n mâl, sus, flori de nuferi,
Sufletul meu, fii fericit când suferi!

23 iulie 2009

E ORA MESEI

E ora mesei: caut în tomberon
Și-Ți mulțumesc că, Doamne, ești prea bun,
De-mi dăruiești cu ighemonicon
Să-mbuc ceva din el, pân'la Crăciun –

E ora mesei: nu găsesc nimic
De îmbucac, și-Ți mulțumesc că nu-i -
Căci bun împarți răbdarea la calic,
Precum împarți siesta la sătui!

E ora mesei: fericit, am rost
Și eu, cel nemâncat, cât mă mai ții,
Căci economisesc din tot, prin post,
Ca să-i îngrași pe vrednicii Tăi fii –

6 august 2009

DARURI

Cum ai Tu grijă, Doamne, de cei răi,
Și-ntâi, și-ntâi, de cei ce nu-s ai Tăi –

Din tot ce ai creat, cum tot împarți
La lacomi, la roboți, și dezmățați –

Împarte, Doamne, dă-le mai departe,
Dă și aici, și dincolo de moarte –

Și pentru cei pe care îi iubești,
Nu da nimic – e mult prea mult că ești...

1 septembrie 2009

REGII

Rege ciuntit, Rege stingher,
Prin Iad trecând, printr-un mormânt,
Te-ai ridicat discret la cer,
Și ne-ai lăsat Regi pe Pământ –

Și Ași în Blândul Tău Regat,
Câți Regi, lor, totul și-au merit,
Și câți, cu capul aplecat
Au dat și celui chinuit –

Rege ciuntit, Rege bogat
De sărăcia cea de Duh,
Poate visai când ai plecat,
Să te urmăm și prin văzduh –

Și noi, robotici cavaleri,
Noi, geniali ce programează
Apocalipsa cea de ieri,
Doar coborâm în metastază –

Rege ciuntit, Rege stingher,
Prin Iad trecând, printr-un mormânt,
Te-ai ridicat discret la cer,
Și ne-ai lăsat Regi pe Pământ –

24 septembrie 2009

RUGĂCIUNE

Să Îți cer pâine să-nmulțești?
Dar pentru cine să asuzi,
Când oamenii pe care-i crești
Atât de lacomi sunt, și cruzi?

Să-Ți cer minuni Dumnezeiești?
Când noi nu facem pentru Tine,
Nici pentru îngerii lumești,
Măcar sămânța unui bine?

Să-Ți cer să dăruiești cu prinos,
Când lumea, doar, primind mai multe,
Vrea tot mai mult fără folos,
Și doar pe sine să se-asculte?

Să Îți cer cruce? Sau alean?
De unde-atâta îndrăzneală?
Când zilnic, râdem de sărman,
Și ne-mbuibăm carcasa goală?

Să Îți cer pește să ne pui
Pe masă? Când avem de toate?
N-am da o iotă nimănui,
Am împărți doar din păcate...

De-aceea, Doamne, nu Îți cer –
Oricât de mare e nevoia –
Doar după inima-Ți din cer
Să Ți se facă, Doamne, Voia...

29 septembrie 2009

CÂTE CATARGE NU PORNESC

Câte catarge nu pornesc
Pe mare
Și câte însele n-ajung
Cărare

De mergi pe unde, legănat
Pe ele,
Cât de copil, le restrăbați,
Rebele!

Și de te-oprești la un liman,
Oriunde,
Acolo-s toate ce-au plecat
Pe unde...

29 septembrie 2009

RUȘINE

De ce pe Tine să Te rog
Să-mi dai doar Bine, și frumos,
Și nu picioarele să-i spăl
La cel din urmă păcătos?

De ce în ceruri să Te cat?
Când sângerezi tot în țărână,
Și-mi ceri doar altui vinovat
Să îi întind, măcar o mână?

De ce pe Tine să Te cânt
Și să n-ascult, în loc, suspinul,
Și plânsul celor ce, răbdând,
Te cântă, mai frumos, cu chinul?

De ce rușine mi-e de bine,
Și n-am fărâșă de rușine?

6 octombrie 2009

ALESUL

Votez cu Tine pentru că ești Bun.
Mai mult de ceva pâini, și ceva pești,
Și ceva vin de pus la nunți în cești,
Și sănătate – spiței omenești -
N-ai dat – Tu ești măsura unui bun –

Votez cu Tine pentru că ești Bun.
Urât de înțelepți și de frumoși
Tu te-ai făcut și slugă la leproși,
Și rob supus atâtor păcătoși,
Că Dumnezeu, atâta este: bun.

Votez cu Tine pentru că ești Bun.
Că ai plătit cu Tine omul tot:
Deșart, fățarnic, lacom, idiot –
Și răstignit pe cruce ai un vot,
Ți-l dăruiește, Doamne, un nebun.

Votez cu Tine pentru că ești Bun.
Și om mai bun, și Domn mai bun, ca Tine,
Cel de pe urmă, Primul de faci Bine,
Și răsplătit cu scârbe și rușine
Nu poate fii – de nu e Domnul bun.

Votez cu Tine pentru că ești Bun.
Și ești întreaga Lumii, Libertate –
Căci Liber l-ai lăsat pe Om cu toate –
Doar să aleagă: Tu, sau Tot ce Poate –
Și eu, prin vot, “Măria Ta”, îți spun.

7 octombrie 2009

AZI, COSTĂ

Motto: “Ultima oră

O persoană fără adăpost din Motru a devenit prima victimă a temperaturilor scăzute, fiind găsită fără viață pe o bancă din localitate. Potrivit polițiștilor, C.M.M., de 31 ani, din satul Horăști, care era cunoscut ca un consumator frecvent de băuturi alcoolice, nu deținea locuință, dormind pe străzi și în subsolurile blocurilor. La examinarea sumară a cadavrului, s-a constatat că acesta nu prezenta urme vizibile de violență. Cadavrul a fost transportat la morgă, în vederea efectuării necropsiei și stabilirii cauzei exacte a decesului.”

Azi, costă: ce nu costă azi? Puțin.
A respira. A te hrăni cu ce
Nimeni nu vrea. A bea din apele
Neîngrădite. Toate cer. Din plin.

Azi, costă. Pâinea. Focul. Sau
Un leac. O vorba bună, chiar și ea,
E scumpă, și adesea vei înseta
Când cei ce nu o au, din plin, ți-o dau –

Azi, costă. Moartea costă. Un mormânt
E-un deficit palpabil de țărână –
Câți vor munci o viață-ntreagă, până
Vor fi egali cu cei ce nu mai sunt ?

Azi, costă. Ce e cald. Sau ce e ger.
N-avem bugete pentru propria viață.
Azi a murit un om. De frig. Învață:
Că sufletu-i neprețuit. În cer.

19 octombrie 2009

UN FEL DE MILĂ

Un dram de milă, second-hand, măcar –
Un fir de milă, cât e bobul de muștar –
Poate atât ni se mai cere, doar –
Poate atât se-așteaptă, în zadar –

Un dram de milă, doar atât, de veghe –
Atât de liberă, din sufletul în zeghe –
Poate atât nici nu ni se mai cere,
Nici nu se-așteaptă, de atâtea ere –

Un fel de milă, chiar și nesimțită,
În zeflema, sau silă, dăruită –
Poate atât, în fiecare zi,
Rămâne, din cadavre-veșnicii...

20 octombrie 2009

ZĂPADA CARE ȚINE CALD

A început să ningă cu lumină,
Pe dinăuntru, nu pe dinafară,
Când mila iernii prinde rădăcină
În nepurtata altuia povară –

Pe tâmpile, o căldură mă irumpe
În iarna ce veghează, tutelară –
E ca și cum chiar Dumnezeu mi-ar umple
Deșertăciunea pururi solitară –

A început să ningă cu lumină
Când mila, dinăuntru, ține grea,
Din paradisul meu ticsit de vină,
Atât de împăcat – și crucea ta...

30 octombrie 2009

A MAI PLECAT

Părintelui Teofil Pârâian

A mai plecat un suflet cleric.
Privim la Pronia Divină.
El, mult prea clar, în întuneric,
Noi, orbi o viață, în lumină.

2-3 noiembrie 2009

INSCRIȚIE PE UN BULETIN DE VOT

Să pierzi o Lume, să câștigi în loc
Un suflet, chiar al Tău, și să îl dai
Să aibă ultimul din lume, un obroc,
Cât e de rău, în mila Ta de Crai -

Să pierzi cei mai de-aproape frați mai mici –
În somnul lor, să sângerezi în rugă,
Și Dumnezeu fiind, să Te ridici
De câte ori, când cazi, ei Te înjugă -

Să porți în cărnii pădurile de cruci,
Celor ce-au fost, celor ce vor să vină,
Și cu răsplata vinei lor să urci
Până în vârful Crucii de Lumină –

Să vii din nou, de toți ai mei votat,
Din carne, să faci Duh, și veșnicia,
O Lume să o mântui de păcat,
Măria Ta, Hristos de România!

5 noiembrie 2009

AMIN

Atâția canceroși îmi cer mereu
Sute de mii de euro, pomană -
Și nu le dau nimic, doar ruga vană -
Căci cel mai ieftin leac – e Dumnezeu –

Atâți flămânzi îmi cer să dau și eu
Firimituri pe masa lor sărmană –
Și eu le dau doar rugăciunea vană -
Căci cel mai ieftin prânz – e Dumnezeu –

Atâția însetați și goi, îmi cer mereu,
Și eu, din trupu-mi, înțelept ospiciu,
Le dau doar ruga goală, de serviciu,
Căci cel mai ieftin dar – e Dumnezeu –

La bursă de s-ar licita aievea chinul,
Și-ntreg păcatul, s-ar plăti mereu,
Într-o monedă gratuită – Dumnezeu,
Și după El, adjudecat – Aminul...

10 noiembrie 2009

AJUTĂ, DOAMNE

Ajută, Doamne, nu doar un bolnav –
Cu ce este durerea-i mai presus
Decât a altuia? Și cât ai fi de brav
Celui mai mic din nervi, nu ești supus?

Cum poți să ceri mai mult, destin firav,
Când alții mor, în umbra ta, ascuns?
Cum doi duruți nu-mpart, cu gest găngav,
Aceiași bani de leac, neîndeajuns?

E fericirea unui om, durere
Și moarte, pentru semenul lui bun –
Bizarelor selecții se supun
Cele mai mari minuni de înviere –

Nefericit e Dumnezeu cel Bun ...

11 noiembrie 2009

AȘTEPT ÎN IADUL PĂMÂNTESC

Aștept în Iadul pământesc,
Să vii din nou, să faci dreptate,
Știi, Iadul meu are de toate,
Doar Dumnezeu lipsește des...

Cu patimi vechi, imaculate,
Aripi de înger nou, îmi cresc,
Nu dau nimic, și smulg din toate,
Aștept în Iadul pământesc...

Aștept în Iadul pământesc –
E bine-n nesingurătate –
Am bani, serviciu, sănătate –
Când alții n-au, și nu găsesc...

Nu-s bani când este libertate -
Nici libertate, când trudes
Damnații oameni pentru toate -
Nici bunuri, bani de prisosesc...

Aștept în Iadul pământesc...

12 noiembrie 2009

CEL MAI BUN DUMNEZEU

Dacă ne vom ruga - toți cei ce spun
Că au un Dumnezeu - la noi să vină -
Din cei ce sunt pe tronul de lumină,
Care să fie oare cel mai Bun?

Cel ce ucide, cel care aduce
Doar la ai săi, zidirea sa întreagă –
Cel care tot ce nu-i al său, reneagă -
Sau cel ce moare pentru Toți, pe cruce?

Dacă ne vom ruga, toți cei ce spun
Că au un Dumnezeu, chiar și ateii,
Când Lumii-Întregi, chiar ei sunt dumnezeii –
Care să fie oare cel mai Bun?

Cel care luptă pentru el, întâiul,
Și pentru cei cu care se ajută,
Cel care spița-și vrea cea mai avută,
Sau cel ce spală omului, călcâiul?

Dacă ne vom ruga, toți cei ce spun
Că au un Dumnezeu, ce ne salvează
Din triumfala noastră catastază,
Care să fie oare, cel mai Bun?

Cel care tihna, slava ce urmează
Ieșirii din morminte, ne promite,
Cel ce ne duce-n Raiuri infinite,
Sau cel ce inimii ce-avem, ne dă în pază?

De-aceea, când rugându-mă, vă spun
Că am un Dumnezeu – ce va să vină
Din tina lui de chin și de lumină -
Hristos e Dumnezeul Nostru Bun!

*13 noiembrie 2009
(zi de salariu)*

ÎN FIECARE ZI

În fiecare zi dau câte-un leu,
Să-ajungă ultimului om ce nu mai poate,
La câte mii de oameni se împarte?
Și cât ajunge și la Dumnezeu?

În fiecare zi, un leac sărman
Ajunge pe pământ, la fiecare,
Și poate nu-i deajuns, și încă doare!
Dar mai puțin cu milionimi de ban!

În fiecare zi, cer alte mâini
Un duminic, un leac – și eu, un rob,
Le-mpart un leu pentru întregul Glob,
La morți și vii – firimituri de pâini!

Și fiecărui om de lut – un ciob...

13 noiembrie 2009

CÂNTEC DE ȚARĂ

De ce bunicii legau roșii,
De ce săpau ei doi, grădina,
Pesemne-așa știau, frumoșii,
Să se cunune cu lumina –

De ce tot repetau, tot anul,
Un fel de munci neistovite,
Pesemne-așa știa țăranul
Să coacă timpul, făcând pite –

De ce și banii în batiste,
Ce îi puneau, atât de greu
Îi mai scoteau, ca să existe,
Pesemne știe Dumnezeu –

De ce coceni, și pui, și vie
Și nuci, și vin, și apă, și
Pământ - strângeau ca bogăție
Și numai munca, zi de zi?

De ce nici nu știau ce-i banul
De rar ce îl vedeau, de ce
Nu învăța și el, țăranul,
Ca la oraș, un ABC?

De ce și cartea lor puțină,
Era mai mult ca îndeajuns,
Să vadă cerul, cu lumină,
Și în pământ, unde-au ajuns?

De ce râdeau, plângeau, în vorbe
Mai calde decât orice veac,
De ce erau bogați, în ciorbe,
Și-atâtea ierburi, aveau leac?

De ce trăgeau un sat, la muncă,
An după an, de la-nceput -
Pesemne-așa primeau poruncă
A unsprezecea, de la lut -

Pesemne, azi, de ziua țării,
Așa de vii, ne duc și tac,
Cu bătăturile răbdării,
În Raiul de pământ, în veac –

30 noiembrie 2009

NINGE

Ninge cu păcate - ninge cu lumină,
În ninsoarea pură – e atâta vină,
Ninge cu lumină, ninge cu păcate,
Vino iarăși, Doamne, să le speli pe toate –

Ninge cu păcate, ninge cu iluzii,
Suntem martori pașnici, marilor confuzii –
Ninge cu iluzii, ninge cu păcate,
Vino iarăși, Doamne, să le ierți pe toate –

Ninge cu păcate, ninge cu Biserici,
Fulgii de zăpadă parcă ne sunt clerici -
Ninge cu lumină, ninge cu păcate,
Vino iarăși, Doamne, să ne dai, în rate,

Pe ninsori de lacrimi – viețile iertate...

15 decembrie 2009

ROBIA DE PĂRINTE

Muncim, muncim, să vină la copii
Un Moș Crăciun, în fiecare zi –

Cu un dar azi, și mâine, cu alt dar,
Să fie fericiți o zi, măcar –

Muncim, muncim, să fie Moș Crăciun
Măcar bogat, de nu mai este Bun –

Copiilor, să dăm ce vor, măcar -
Că-i prea săracă dragostea, ca dar –

Muncim ca să plătim la Moș, în sac,
Ce n-are el, pentru copii, în veac -

Oricât ar fi de Bun, și de Cuminte:
Zi după zi, robia de părinte...

18 decembrie 2009

ÎNTREBĂRI PENTRU CEI CARE AU MURIT LA REVOLUȚIE

De-ați fi știut că-n douăzeci de ani,
După decesul vostru, vor muri
Douăzeci de milioane de copii,
Ați mai muri odată? Pentru fii?

De-ați fi știut că zero datorii
Ajung să fie 80 de miliarde –
Plătiți de strănepoți, în lagăr, vii –
Ați mai muri odată? Pentru fii?

De-ați fi știut că vin tehnologii
În care omul e robot de muncă –
Și libertatea – prima lui poruncă
De a robi sub jug de porcării,

Ați mai muri odată? Ați muri?

De-ați fi știut că astăzi, a nu fi
E mai rentabil ca a fi, în toate –
Că e un lux să ai, măcar copii –
Și “bine”, să trăiești din datorii –

Ați mai muri odată? Ați muri?

De-ați fi știut că sfinții, din păcate,
Trăiesc în cer, când sângeră pe glij,
Că lasă tot, ca să avem de toate,
Dar n-ai mormant, de n-ai cu ce-l plăti –

Ați mai muri odată? Ați muri?

Ce întrebări se pun în libertate?
Pe libertatea de a tot muri,
De a fugi de-aici, din lașitate –
De a purta o cruce, prin pustii?

“Ați mai muri odată? Ați muri?”

22 decembrie 2009

CUM CRED EU

De aş fi fost şi eu evreu
Şi-aş fi crezut în Dumnezeu,
De-ai fi făcut Întregul Bine,
N-aş fi crezut nici eu, în Tine –

Nici-o minune: înviere,
Ori vindecare, orice-aş cere,
De-ai fi făcut, n-aş fi crezut
Că Tu eşti Domnul cel născut –

Nu poate orice Duh să vină,
Să facă semne de Lumină?
Şi dacă vine, ce folos?
Eu cred în Dumnezeu-Hristos!

Că a făcut minuni? C-a fost
Crucificat de neamul prost?
Că a răbdat, şi a spălat
Călcâiul care l-a trădat?

Că a ştiut? Că a vorbit?
Cu viaţa Lui de chinuit?
Că Dumnezeu, de ar veni,
Mereu, pe cruce, va sfârşi?

Şi primul, cuie, ce ar bate
În crucea Lui, aş fi eu, frate?
Nu pentru asta cred, ci, poate,
Că vor fi toate judecate!

Dar dacă azi, acum, El vine
Ca să mă judece pe mine,
I-aş spune: Mai întâi, dă-mi moarte,
Şi judecă-mă, Împărate!

Căci eu, pe lume, pe pământ,
Doar cruce-Ţi dau, Părinte Sfânt,
Aşa cum Tu îmi dai, spre moarte,
Să îmi port crucea, mai departe –

Şi-aşa cum Tu, întregii lumi,

Îi duci povara din străbuni,
Așa și eu, pe crucea mea,
Firimitură duc, din ea –

Cred, căci mă răstignești, mereu,
Pe crucea Ta de Dumnezeu,
Și eu Te răstignesc, Hristos,
Pe crucea mea, până la os!

4 ianuarie 2010

CÂND LUMINA VORBEȘTE ROMÂNEȘTE

15 ianuarie 1850 – Domnului Mihai Eminescu

Cu tine, ne purtăm spre veci, nepoții,
Pe lângă plopii care-și cată soții,
Seara pe deal, le murmură-n tulpine,
Părinții, “de din vale, de Rovine”

Pe fruntea lor, dorm florile-n grădină,
În tei, se-aprind biserici de lumină,
Și tremură-n văzduhul tămâiet
Troiene din lumina-ți de poet -

O floare-albastră, singura din lume,
Surâde stelei tale fără nume,
De-atunci, îi tot săruți, fără de preț,
Albastrul gurii ei de Voroneț -

Și-ai împărți din cărțile de sânge
O lacrimă, românului ce plânge,
Dar cruce vie, între Prut, și Tisa
Tot neamul tău de lacrimi, plânsu-ți-s-a...

Iar visul morții-eterne de e viața,
Tu ne prescuri pe pleoape, dimineața,
Și ne îngâni, cu pana ta cea vie:
..Ce-ți doresc ție, dulce Românie...

Așa ne este leagăn de pruncie,
Ecolul tău venind din veșnicie,
Și clopote de stele în fântâni,
Ne-mpart lumina fiecărei pâini...

Din rădăcini, ne dau mereu ocoale,
Părinții înflorind Măriei tale,
Pe când pământul ne cuprinde, grei -
Ne urcă pruncii-n florile de tei -

14 ianuarie 2010

IUBITA MEA

Iubita mea, deschide-mi veșnicia
Cu amintiri, arzând de nedorințe,
Să ne-ncălzim la focul lor, pustia,
Înmugurind, în gerul de semințe –

Pământ să-ți fiu, și tu să-mi fii ninsoarea,
Cuvintele, cu sfârcuri de silabe,
Să recompună cerului culoarea,
Puternică, în lutul celor slabe –

Puteri purtând pe umeri, va să-mi lase
Cu degetele-n ploi de aurore,
Din amfora-ți de sălcii mătăsoase,
Răni dulci, aripa ta ,migrând prin ore –

Și rătăcind pe creste, ruginie,
De-ți mai aștept icoana la fereastră,
Să-mi pară că te-ntorci din veșnicie,
Să-mi mângâi tâmpla, pasăre măiastră –

Iubita mea, pe străzile eterne,
Ne rătăcim mereu, spre regăsire,
Și veșnicia însăși, de ne cerne,
În univers, rămânem tot iubire...

26 ianuarie 2010

SĂRUTĂ-MĂ...

Nu m-ai rănit nici când țineai de mână
Pe cei mai buni și nobili cavaleri,
Nici când iubeai cu dragoste păgână
Pe Don Juanii clipelor de ieri...

Celestă, chiar târâtă în țărână,
Mister, chiar murdărită de păreri,
În tainica ta undă de fântână
Mă îmbătau licori de nicăieri...

Contur în care dragostea se pierde,
Nedezvelit luminii, te visez,
Și te iubesc și-acum, atât de verde,
Cu florile păcatului, în miez...

Și dacă nu mai suntem pe afară
Decât silabe care au tăcut,
O veșnicie, crezi, va să ne doară,
De ți-am cerut pierdutul tău sărut?

29 ianuarie 2010

ÎNGERII

Pe strada Trădării, pășeai visător,
De mână cu îngerul tău păzitor,
Un înger de ceară, cu buze de seu,
Azi, altul, același ce ieri, am fost eu –

Cum, oare, un înger căzut, să oprească
Plimbarea-ți, iubito, atât de firească
Cu îngerul nou, ce-ți purta pe asfalt
Aripa, în palmă, atât de înalt?

Și cum, înainte, privind, stingherit,
Știam cum te duce-n amurgul grăbit,
Spre clipa în care, trădând, dureros,
Ciorapii de înger n-au roșu miros?

E roșu și cerul, cum roșu a fost
Când venele tale știam pe de rost,
Alt înger te duce prin noapți de argint,
De mână, și totuși, și îngerii mint –

Mi-e plină uitarea de străzi de trădări,
Cu tine de gânduri, te port pe cărări
Când arzi ca o noapte, și-atâția te vor,
Ei, îngerii tăi, eu, păcat păzitor...

1 februarie 2010

MĂRTURISIRE

Mai lesne, Doamne, voi călca pe ape,
Și mări întinse vor tâșni din plânsu-mi,
Decât pe Tine și pe cel aproape
Să vă iubesc precum pe mine însumi...

Mai lesne, Doamne, voi muta prin rugă
Semeții munți, în cerul tău, întâiul,
Decât la toți, să fiu ultima slugă,
Și tuturor, să le spăl călcâiul...

Mai lesne, Doamne, voi purta povară
Osânda mea, întreaga veșnicie,
Decât în ceruri să-mi adun comoară
Muștarul dintr-un bob de dărnicie...

Mai lesne, Doamne, imnuri îți voi scrie
Pentru ofranda Ta de răstignit,
Decât de Tine, tainica Făclie,
Să nu mă lepăd până-n răsărit...

1-2 februarie 2010

NU TE GRĂBI...

Nu te grăbi să dai nisip la stele!
Târziu de tot, când fără de puteri
Îl vei căuta în zilele de ieri,
Vei ști ce scump te-a biciuit pe piele!

În timp ce ele, nove noi, sau vechi,
Indiferente, și-au croit mărgelile,
Sau au dansat cu mările, perechi,
Tu faci în fața pâinii, temenele –

Nu te grăbi să dai nisip la corbi –
Târziu de tot, îți vor ieși în cale
Privighetori cu ochi atât de orbi,
Și-atât de mute-n hainele lor goale –

Nu te grăbi să-ți dai prea mult nisip –
Căci greu precum durerea care tace
Puterea îți va pune-n carapace,
Ca un sicriu de timp, chiar propriul chip –

Nu te grăbi să dai, e timp puțin!
Căci corbii carne vor, nu grâu și vin -
Și stelele n-au rochii pentru chin...
Împarte-ți cu măsură, din venin...

11 februarie 2010

MUNTELE

De o vreme, am sădit un munte,
Și bătându-i drumurile, toate,
I le-am argintat cu flori mărunte,
Și împodobit cu vieți curate –

Și-au venit la mine trecătorii,
Și mi-au spus: “ce munte ai durat?
Noi vom semăna cu piscuri, norii,
Și-i vom pietrua cu diamant –“

Vino să ne urci, în spate, munții,
Vino și-mplinește la poveri,
Dincolo de cer, lumina frunții,
Să-ncovoie culmile de ieri –

Și-am privit în clipele-mi crăpate,
Și în măcinarea-mi os pe os,
Și le-am spus: “drum bun și sănătate,
Eu rămân, cu muntele meu, jos...”

Seamănă nuntașii, alte creste,
Altă-ncovoiere de frumos,
Eu demult, de-am fost, rămân poveste
De nisip, cu muntele meu, jos...

*12 februarie 2010
(zi de salariu)*

MELCII

Când melc, îmi pipăiam cărarea
Cu ochii, neștiind că ea,
În orice rău, mă poartă-n marea
Din care liniștea mă bea –

Și orice drum, pe îndelete
Îl argintam pân' la sfârșit,
Și-abia oprit, îmi era sete
De alt voiaj în infinit -

Când melc, deși voiam străbate
Adulmecând, întregul glob,
Și chiar, o verstă mai departe,
Fără să sânger în vreun ciob

Când melc eram, visam în iarbă,
Să capăt aripi, să alint
Cu urma mea, atât de oarbă,
Să fac tot cerul - de argint –

Fără să știu că-n cer, aproape,
Un melc își pipăia cărarea,
Și regăsea pe orice ape,
Din orice râu de stele, marea -

Și orice drum, pe îndelete,
Îl arginta pân' la sfârșit,
Și-abia oprit, îi era sete
De alt voiaj în infinit –

Când melc, deși voia străbate
Adulmecând, un univers,
Și chiar o verstă mai departe,
Fără să sângere un vers

Visa în galaxii de iarbă,
Pământul tot, ca un alint,
Și în țărâna lui cea oarbă,
Să lase-o urmă de argint...

12 februarie 2010

PACEA DIN UMBRĂ

Din când în când, te-nțeapă și lumina,
Din întuneric, cu-ndoite șoapte,
Să știe doar pe cine arunci vina,
Și cum răspunzi, când ziua este noapte –

Se țeș în jurul tău, sclipiri confuze –
Culorile, o intrigă, par țese –
Se-amestecă în mângâieri alese
Tăiș de lănci, cu zbor de buburuze -

Ce lesne poți lovi pe cel ce-ți poartă
De grijă-n taina-n dans de titirezi,
În timp ce umbra ce te-njunghie, frate-o crezi,
Și scursul sânge, operă de artă –

Atunci, pierdut, spre tine-naintezi,
În orice palmă-ntoarsă, tu ești vina –
Și singura victorie, e să pierzi
În lupta-n care tu ai fost lumina...

15 februarie 2010

DORINȚA MEA

De ești aici, și-ascuți tot ce-ți voi spune,
Minunea-a unui veac îndepărtat,
Ce împlinește orice rugăciune,
De crezi în ea, cu sufletul curat...

De ești aici, și-ascuți în întuneric,
Sau în lumina fără de sfârșit,
Uitată plămădire de pateric,
Și milostivă-n veci, în infinit...

Tu care știi ce este-n orice nume,
Și-n mintea mea, te rog adevărat:
“Să fie fericită-ntreaga Lume,
Și nimeni să nu plece supărat!”...

16 februarie 2010

UMBRA

Treceam, demult, întinsa mare,
Cu o făclie-n mâna dreaptă,
Făceam cu trupul meu, cărare,
În orizont, treaptă cu treaptă –

Urcam pe val, cu mâna stângă,
Și eram primul, căutând,
Pe mare, inima de lângă
Sufletul meu, plutind pe gând –

Și-au trecut ani, și-a trecut vreme,
Pluteam pe val tot mai încet,
Cu o făclie de poeme
Sub cerul Marelui Poet –

Și azi, când nu mai am putere,
Când brațul mi se-afundă, pal,
Când m-aș opri, fără durere,
Tot mai visez, încă un val...

Și mă scufund, ca într-o carte,
Tipar de plumb, în valul care
Îmi duce umbra mai departe,
Purtând făclia pe sub mare...

18 februarie 2010

MAREA

A fost o mare, în pustii,
Care cu peștii ei, vorbea,
Și-avea și stelele, copii,
Și-asemeni lor, era o stea...

Creștea milenii, într-o zi,
Și tot mai bună, se-ntindea,
Să mângâie împărății
Fără alean, în albia sa...

Dar Marii Regi, din galaxii,
Temându-se că le va lua
Supușii, cât va viețui,
Au dat-o Sorilor, s-o bea ...

Se spune –n basmele târzii,
Că marea, înghițită-n foc,
Cătând oceanul ei, ieși
Să-și strângă peștii-n cer, la loc...

Iar binele i-a fost: *a fi*,
A vindeca și *a preda*,
Și –n veșnicia celor vii,
A te sluji, cu viața sa...

19 februarie 2010

PE GRATIS, PRIMĂVARA, ȘI EGAL

Pe gratis, primăvara, și egal,
Flori după flori, și muguri după muguri,
Așa cum după valuri, vine val,
În verzi ciorchini, alcătuiește struguri...

Ca într-un pur și tainic ritual,
Din lut și din lumină-mpreunate,
Așa cum după valuri, vine val,
Tresar în verde, florile uscate...

Atât de generoasă se împarte...
Ca valurile mării, pe un mal...
Ca râurile vieții, într-o carte...
Pe gratis, primăvara, și egal...

22 februarie 2010

SPOVEDANIE

Cât mi-ai fi de drag, tot se cuvine
Mâna peste inimă să-mi pun,
Și să-Ți spun că țin mai mult la mine,
Cât ești de Puternic, și de bun...

Tu ai Lumea toată, să se-nchine,
Ești Atotputernic, și imun –
Eu mă am, aproape, doar pe mine,
Și firimitură Îți adun...

Haina mea de mine-i mai aproape,
Zâmbetul, îl dau întâi la prunci,
Plânsul, când îmi stăruie în pleoape,
E al meu, și nu pentru Porunci...

E in mine-atâta Libertate...
Jugul ce mi-atârni de căpătâi
Pentru mine-l duc, cu scumpătate...
Nu e al Tău, Doamne, mai întâi...

Sincer, de-Ți sunt vierme, se cuvine
Drept să-Ți spun cum sunt, nu să Te mint...
Ce folos cu psalmii de rușine
Să Te-acopăr, de Te vând, pe-argint?

Căci sunt slab, și sunt supus durerii...
Nervii mei, întâii, de-s întinși
Ba pe roata caznei, ba a mierii,
Primii, pentru mine, sunt învinși...

În cățuia gândului, în pace
Să îmi stai, de poți, ca un calic...
Ești atât de Mare, tot poți face...
Eu sunt doar un om atât de mic...

16 martie 2010

EU

N-am îmbrăcat nicicând regale zdrențe,
Dantelele de crini, sau ii de maci...
Nici mântuiri n-am dat, pe indulgențe,
Ori noi podoabe, vechilor săraci –

Otrava bunătăților celeste
Nu mi-a secat plăcerea de-a trăi,
N-am ridicat nici spectrul morții peste
Seninătatea de a fi copii –

Corvezi și chin mi-au fost acele norme
De-a fi deasupra vieții, mai presus,
De a-i urma în ritual și forme
Pe Dumnezeii care oameni nu-s –

Păcatul, de-am știut ce e, nevrednic
Am fost să îl înving, și-am fost învins –
El e întotdeauna mai puternic,
Căci este carnea fiecărui ins –

Cât am avut putere și răbdare
La uriașe umbre-am ținut piept –
Și numai părăsit de fiecare,
N-am mai știut deloc ce este drept –

Am smuls din cer atât pe cât se poate,
Doar pentru mine – iar firimituri
N-am dat la cei flămânzi de tot, și toate,
Ci la-ntâmplare, unor simple guri –

Acum, când n-aveți nici de judecată
Nici chef, nici timp, lăsați-mă mereu
În veșnicia neimaculată
Să mă condamn, întâi, la viață, eu...

17 martie 2010

SISIF, BĂTRÂN

Bolovan cât Universul tot
Mi-a fost dat să urc pe un deal viu,
Astăzi, de-s cărunt și nu mai pot,
Trebuie să-l urc, ca să mai fiu...

În limbi noi, sau munți de tinichea,
Bolovanul îmi e dat să-mping,
Pas cu pas, povara lui mă bea,
Pradă-i sunt în plasa-i de paing...

El îmi dă în fiecare zi
Plata pe corvoada fără capăt –
De aș sta o clipă, nu aș ști
Când, fără putere, am să scapăt...

Tot împing, împing, ca să trăiesc...
Cade iar, în vale, Universul...
De la capăt, darul cel regesc
Al urcării, îl refac cu mersul...

Și aș sta eternitatea, doar...
Dar nu-i chip să nu împing la Lume...
Până Bolovanu-i mortuar
Va să-mi calce oasele pe nume...

Azi a stat în cumpănă un veac...
N-am știut de n-o să mă strivească...
L-am împins din nou, ca să nu zac
Strâmb, în dreapta veșnicie flască...

Bolovan cât Universul tot
Mi-a fost dat să urc pe un deal viu,
Astăzi, de-s cărunt și nu mai pot,
Tot împing la el, ca să mai fiu...

22 martie 2010

BINECUVÂNTATE

De ești Tu, Vestitul
Care mută munți,
Și la tot slăvitul,
Pentru om, renunți –

De ești Dumnezeu,
Cel Atotputernic,
Care duce greul
Omului nemernic –

De ești Tu, Stăpânul,
Ce se face slugă,
Omului, hapsânul...
Dacă el, Ți-e rugă -

De ești Tu, Vestire
Că Îți este frate
Biata Omenire
Ce pe-un cent, se bate –

Dacă ești Tu, sânge,
Dacă ești Tu, pâine,
Celui ce nu-și plânge
Nașterea de mâine –

Dacă ești Tu, frate,
Dacă ești Tu, tot,
Celor ce pot toate,
Celor ce nu pot,

Dumnezeu, umilul,
Dacă ești - copil...
Dacă ești copilul
Dumnezeu - umil...

Dacă răstignitul
Voi tuturor,
Ești - Prea Fericitul
Tuturor, când dor -

Dacă aste toate,

Sunt adevărate,
Bine-ai venit, Frate,
Binecuvântate!

25 martie 2010

ICOANĂ PĂGÂNĂ

Tu, privind spre cer, I te închini
Celui ce îți dă dureri și spini,
Nu-i aici, cât ai iubi de tare,
Fericirea fără întristare –

De te va strivi, tu să-i oferi
Ziua cea de mâine, și de ieri,
De-ți va cere viața, să îi dai
Oasele și carnea de sub strai –

Însă dragostea s-o dăruiești întreagă
Pruncului din tine, ca o fragă –
Chiar dacă și el va răstigni
Inima ta, mama de copii –

Dumnezeu e-atât de sus, măicuță,
Numai tu, aici, ești Dumnezeu –
O Biserică ce sufletul nu-și cruță
Și apune ca să răsar eu...

12 aprilie 2010

NOI

Dintr-o singură cumplită rădăcină,
Ramuri, muguri, flori încrâncenate,
Ne întoarcem pururi la Lumină,
O trăim din ființe calcinate...

Ne călăuzește din tulpină
Sângele cuvântului pulsând,
Noi suntem, de-i cineva de vină,
Și nevinovați, în primul rând...

Peste veșnicia Lumii moartă,
Vii și morți, rămânem împreună,
Cioburi din oglinda Vieții Spartă
Care speră să O recompună ...

16 aprilie 2010

MĂRGĂRITAR ȘI PÂINE

Pe masă stau mărgăritar și pâine
Ce își așteaptă-n clipa-mi de prinos
Flămândul de stomac și de frumos...
Doi cerșetori ai zilelor de mâine...

Mărgăritar și pâine, veșnicii
Vor sătura întreaga lumii ființă
Cu o firimitură de credință,
Alături de-un pomelnic de morți vii...

Primind frumos și pâine, niciodată
Nu veți mai flămânzi în Univers!...
Mărgăritar și pâine, într-un vers,
Vă dăruiesc ofrandă, laolaltă...

Un infinit, cât mai avem de mers...

21 aprilie 2010

ÎN MUTA NOAPTE CARE...

În muta noapte care s-a aninat în cui,
Când veștile cumplite demult au fost uitate,
Când inimile noastre demult nu vor mai bate,
Așează-mi-te-n umăr, iubita nimănui –

Ai fost odată iarbă pe osânditul grui,
Și gura ta-nflorit-a atâtea fragi pe lazuri,
Demult te-am strâns în pleoape, cum îți scăldai în iazuri
Caisele de taine, și sânii de gutui –

Acum de suntem veșnici, când lumea noastră nu-i,
Așează-mi-te-n umăr, cu orbii ochi de rouă,
Desculți, călcând lumina, când cu lumină plouă,
Să colindăm prin timpul osânderor, hai-hui...

Să împărțim oprita oprire, pe din două...

22 aprilie 2010

UN FEL DE A CUMPĂNI

Cum ai privi spre ceruri dacă
Nu ai avea ce să mănânci?
Și părăsit sub bolta seacă,
Cum te-ai ruga să fii, pe brânci?

Cum ai striga-n puhoi de ape,
Un Dumnezeu al celor vii?
Sau de pământul va să crape,
Ca să trăiești, cum te-ai smeri?

Din portul cel semeț în care
Îți scuturi praful, cu dispreț,
Cum ai îngenunchea-n cărare
Sub foc, durere, sau îngheț?

Drapelul nostru este cerul,
Și săbii, firele de iarbă,
Purtăm în inimă echerul,
Și –un fel de-a cumpăni, în barbă –

Fățarnici, orbi, ori cruzi – se poate –
Dar căutându-Te, Iisus,
Cu câte-o cruce mică-n spate,
În umbra pe pământ... nu sus...

30 aprilie 2010

NU, NU SE DĂ

Nu, nu s-au dat de Sus veșminte.
Nici apă, strop. Nu s-a mai dat
Nici măcar mana de mâncat.
Blestemul curge înainte...

Și-atât de mult am căutat
Îmbucături în cele sfinte,
Sau ceva haine de-mbrăcat,
Sau cald, sau frig, pe dinainte...

Nu am găsit, spre ajutat,
Nici măcar mâna de părinte,
Nici mamă, viață să-mi fi dat,
Nici cuib...Doar trestii de cuvinte ...

Târziu, am înțeles curat
Că tot ce-am așteptat zadarnic
În mine e.... Și e de dat...
Prin mine, Cerul este darnic.

Așa, un blestemat exemplu,
Am învățat că eu sunt Cer.
Că Universului, sunt Templu.
Pe cât ofer, și cât nu-i cer...

7 mai 2010

AȘA SE CADE

Să suferi, prietene, încet,
Și să împarți din suferință
Acelor ce mai au credință -
Măcar atât: de-un tabiet -

Să suferi, prietene, voios –
Pe cât sunt vremurile toate
Mai demodate de păcate,
Pe-atât să suferi mai frumos –

Să suferi, prietene, umil –
Căci nu ai suferit vreodată
Cât Cel ce ține lumea toată
Pe suferința-i de copil –

Să suferi, prietene, curat –
Și s-o aprinzi ca pe-o cățuie
Pe lumea care veșnic suie
Spre bezna tihnei, împăcat –

Să suferi și în duh, și-n trup –
Căci e firesc să rupi din mine,
Să îmi faci rău, ca să-ți faci bine,
Și eu, din ființa ta, să rup –

Să suferi, prietene, enorm!
Ca să te bucure o rază,
Un fir de iarbă, o amiază,
Sau pacea celor care dorm –

Să suferi, prietene; pe nuferi
Să ții întreaga lumii vină!
Așa se calcă: pe Lumină!
Și-așa se cade ei: să suferi!

Salut! Credința să te țină!

11 mai 2010

CÂT DESPRE NOI...

Cât despre noi, niciun cuvânt.
Am fost, dar n-am cerut. Iertare
De am cerșit la fiecare
Nu știm ce iartă un mormânt...

Cât despre noi, numai de rău.
Nimic în urmă nu rămâne.
Numai păcatele stăpâne.
Și înainte, numai hău.

Cât despre noi, de am primit
Ce alții jinduiesc de-o viață,
Suntem cu toții o paiță
Bătută-n vânt, în infinit.

Cât despre voi... Bine-ați venit!

12 mai 2010

DE ÎNĂLȚARE

De Înălțare, poate, se cade să aflați
O-nvățătură tare, danturilor, ostilă:
Ce bună-i sărăcia, întâi, pentru bogați!
Și pentru sărăcime, firimituri de milă,
Ce binecuvântate și dulci sunt, de le dați...

Ca șoarecii ce-nhață grăunțele, turbați,
Ca hieele ce luptă să smulgă o ciosvârtă,
De vezi o lume crudă și lacomă, cum luptă,
Și-această cățărare e luptă de bărbați!!!
Postește de-acest bine, din care lași se-nfruptă...

Vin vremuri, trece vreme, cel care-n mâini nu are
Decat luciditatea de-a-și duce veacu-n spate,
Numai cu sine-n parte, se are a se bate –
Numai din sine-a rupe, a lumii strâmbătate
Nu dreaptă să o facă, ci doar atât cât doare...

13 mai 2010

(zi de salariu)

BISERICI VII

Ți-aduc în dar boabe de rouă,
Cățuia zorilor de zi,
În templul vechi, suflarea nouă
În giuvaer de păpădii –

Ți-aduc în dar tăpșanuri ude,
Cu gălbenele-n verzi icoane -
În dans de stele paparude
Mirese de livezi, Sioane –

Ți-aduc în dar măslini de roade,
Umbrar de râuri în pustie,
Și mirodenii de noroade
Să ți se-nchine, Sihăstrie –

Ți-aduc în dar aroma pâinii,
Mireasma lutului de preț,
Litania gândului și-a mâinii
Să ți se-nchine, Voroneț –

Ți-aduc în dar poteca strâmtă
Care învinge peste hău,
Cuibarul inimii, de-i frântă,
Să ți se-nchine, Sfânt Ceahlău -

Ți-aduc, de peruzele, cerul,
Când peste răni, te înveșmântă,
Și-ți este și liturghierul...
Să ți se-nchine, Putnă Sfântă!

Ți-aduc în dar mătasea ierbii,
Și de prin codri, toată rana,
Când către cer, se roagă cerbii...
Să ți se dăruie, Tismana!

Ți-aduc în dar un mir de tină,
Urcând în cei ce vor să vie,

Catapetesme de Lumină,
Să ți se-nchine, Românie!

14 mai 2010

NE SPUNE, BRÂNCOVENE, NE SPUNE, CONSTANTINE

Poporul de își cere fărâma lui de bine,
Sub masa Europei, să aibă loc de câine -
Ne spune Brâncovene, ne spune Constantine:
De pierdem, veșnic, totul ... Credița ne rămâne –

Pe cruce de e astăzi, întreaga calicime,
Ți oasele, și pielea , și-ar vinde pentru grâne -
Ne spune Brâncovene, ne spune Constantine:
De pierdem, veșnic, totul... Credița ne rămâne -

Se cer minuni eterne; dar Dumnezeu nu vine –
Averi, precum salarii se cer de ieri, pe mâine –
Dar astăzi, Brâncovene, ne spune, Constantine:
De pierdem, veșnic, totul... Credița ne rămâne –

Și veacuri de-or să vină, de sărăcie, pline –
Și nu va fi vreo milă de mamă, sau frătâne –
Ne spune Brâncovene, ne spune Constantine:
De pierdem, veșnic, totul... Credița ne rămâne-

19 mai 2010

SEMNULE CRUCII

(*vis a vis de semnul crucii care i s-a arătat pe cer împăratului Constantin: “În acest semn vei învinge!”*)

Sub semnul cărei cruci, ne vom învinge
Întâi pe noi? Și-n jocul de-a fi primul,
Vom arunca celui învins, ca minge,
Ofrandele victoriei, cu duiumul?

Sub semnul cărei cruci, cel care suie
Pe treptele Olimpului, întâiul,
Din rănilile învinșilor, ia cuie,
Și nimb le dă – spălându-le călcâiul?

Sub semnul cărei cruci, iubirea care
Pe sine se jertfește, mai întâi,
Coboară fără râvnă de urcare
Până la cei învinși, la căpătâi?

Sub semnul cărei cruci, ce-avem din toate
Ce nu-s așa, sau sunt așa pe dos,
Cu cât înving, cu-atât sunt mai departe
De semnul crucii Domnului Hristos...

21 mai 2010

POVESTE

Când mă întorc pe la ai mei,
Stau tot întinși, fără cuvânt,
Sunt tot ce încă au, și ei:
O prelungire de pământ.

Veneam la ei și nu-i găseam,
Pe alte lumi păreau că-s duși,
Sau pentru mine luau balsam,
De pe la sfinți, de pe la uși –

Târziu de tot, privind în jos,
Acolo unde-i doar pământ,
Fără să-i văd, ca pe Hristos,
Îi presimțeam, așa cum sunt –

Când pasul îmi întind spre ei,
Ei se cutremură perechi -
Zâmbesc senini părinții mei,
Cu dop de ceruri, în urechi –

M-aud și știu că iarăși vin,
Să îmi mai simt, să mă mai știe,
Să mai purtăm încă puțin,
Un ham de vis, în veșnicie –

Fără cuvinte, stăm astral:
Ne-mbracă o tăcere goală –
Ei, ascultând, orizontal,
Eu, povestind, pe verticală -

25 mai 2010

ACCELERÂNDU-L PE GODOT

Iar nu sunt bani de canteroșii
Plesnind de-atâta libertate –
Cumplit mai dau spre cer, din coate,
Călcând bolnavii, sănătoșii ...

E legea junglei peste toate –
E legea banului în moșii
Și țâncii, fără sănătate –
De vină, pentru tot, sunt roșii...

Iar nu sunt bani pentru bucate,
Iar nu sunt bani pentru căldură,
N-ajunge-atâta libertate
Nici de oțet, lui Hrist, în gură –

Iar nu sunt...câte-au fost...puține...
Și nu vor fi, că nu-i sătulă
A Lumii-ntreagă înălțime
De un pedestru har... de julă ...

Iar scade viața...Iar cresc norme...
Iar nu sunt bunuri pentru tot...
Să degustăm schimbări de forme,
Accelerându-l pe Godot...

27 mai 2010

CUM SE DUC EI

Scrisoare Profesorilor și Colegilor de liceu

Cum se duc ei, încet, încet,
Spre unde simt că-i Dumnezeu,
De la catedra-I de poet,
Slujind elevii de liceu...

Cum se duc ei, și parcă vin
Din timp în timp, să mai citească
Extemporale de suspin,
Din recreația românească...

Cum se duc ei, ne-om duce noi,
O cruce grea ce-au dus-o-n spate,
Ce azi ne pare-un moft de soi,
A noastră e, spre mai departe!

Ei ne-au lăsat o pâine-n mâini
La toți – cu carte, fără carte –
Și ne-au lăsat aici stăpâni,
Până și dincolo de moarte...

Și dacă am ajuns străini,
Și liberi, fără libertate –
Să-i mai căutăm prin rădăcini,
Când ne căutam de sănătate ...

Prea multe-or fi avut de spus,
Dar timpul n-are decât treceri...
Am vrea să fim copii, când nu-s...
N-am vrea răspunderi, ci petreceri...

Cum se duc ei, ne-om duce noi...
Cât încă ne mai știm la față,
Să facem Lumea de Apoi,
Aici, cât suntem încă-n viață!

În mâna lor, ce grea a fost!
Acum, că nu e mai ușoară,
Așteaptă minte, suflet, rost,

Din tot ce ne-au predat din” Țară”!

Cum se duc ei, perechi, perechi,
Ne-om duce noi, măcar ne fie
Ce vom lăsa, ca pilde vechi,
Un fel de Rai, de Românie!

Să luăm aminte, câte doi,
Că n-au lăsat o zi să treacă
Fără să facă pentru noi
Comori... din dragoste săracă...

Cum se duc ei, și parcă vin
Din timp în timp, să mai citească
Extemporale de suspin,
Din recreația românească...

Cum se duc ei, ne-om duce noi,
O cruce grea ce-au dus-o-n spate,
Ce azi ne pare-un moft de soi,
A noastră e, spre mai departe!

30 mai 2010

ÎN RAI E CLASA MUNCITOARE

În Rai e clasa muncitoare!
Atât... că nu are serviciu...
Mai și fumează... e un viciu...
Nu are bani de-abecedare...

În Rai, de-abia, de-abia, se ține...
Dar este ordin, să se țină...
Să ia și din pământ... lumină...
Și să trăiască... încă... bine...

În Rai e clasa muncitoare!...
Vă bat sătul pe tastatură...
În timp ce ea, firimitură
N-a luat... din sfintele odoare...

În Rai, de-abia, de-abia, se ține...
Și este drept așa să fie...
Păcat că de mucenicie
Nici n-a citit... un psalm de bine...

În Rai e clasa proletară...
Și-n Rai, și ea, ce să muncească?...
Să se usuce, ca o iască...
Căci Raiul vine dinafară...

În Rai, de-abia, de-abia, se ține...
Dar nu e chip să mori, când este
Atâta Rai, că dă și peste
Toată speranța de mai bine...

Și Raiul, știm, nu-i o poveste...

1 iunie 2010

DE CE SĂ-ȚI SPUN?

Colegelor mele

De ce să-ți spun, iubita mea, pe nume?
Te-aș fi iubit la fel, în orice floare,
Te-aș fi divinizat în fiecare,
Și-aș fi fugit cu tine-n altă lume...

De ce să te dezbrac, acum, de taine?
De ce să-ți amintesc demult uitate
Și vinovate jocuri minunate,
Când nu avem decât păcat, ca haine?

De ce să nu-ți sărut o amintire?
Când este tot ce a rămas din clipă?
Minunea ta de-o veșnicie țipă:
“Mai dă-mi o veșnicie de iubire!”

Și eu răspund, ca un copil, în pripă:
“Mai dă-mi o veșnicie de iubire!”

1-2 iunie 2010

RUGĂCIUNE

Hristoase, Doamne, Dumnezeu,
Avem și noi un om la greu...

Biserici, parcuri a tocmit,
Pe câți nu i-o fi miluit...

Dar n-a avut atâția zloți,
Câți să îi sature pe toți...

Căci pe aci, cum se cuvine,
Se vrea un Rai, doar pentru sine,

Se face Raiul, râu de ură,
Sărac în fapte, tare-n gură...

Hristoase, Doamne, de-ai habar
Că stă la beciuri un primar,

Și de-a furat, Tu, Unul, știi
Câți "Sfinți" Te fură-n miez de zi...

Cât de români mai ai habar,
Pune-Ți toți hoții pe cântar,

Pune-Ți și Sufletul pe-un tas,
Să fure și ce-a mai rămas!

Și-atunci, Hristoase, fă-ne sfinți,
Ca să mâncăm și din Părinți,

Dă-ne o pensie de un leu,
Ca să mâncăm din Dumnezeu!

Dă-ne salarii de-un cuvânt,
Ca să muncim și în mormânt!

Dă-ne și moartea, chiar acu,

Și Judecă-ne, Doamne, Tu!

5 iunie 2010

RUGĂCIUNE

Frunză verde-a-mi-te duce,
Mai colege de o cruce,
Nu-ți cer Raiul pe pământ,
Spune-mi numai un cuvânt..

Că unde sunt eu, e greu,
Singur doar cu Dumnezeu...
Și unde ești tu, e bine,
Singur, Dumnezeu cu tine...

Frate, dacă nu te-ascult,
Mi se pare Iadul, mult...
Dar de-mi spui un cuvântel,
Râd și mâțele de el...

Frunză verde-aminte-aduce,
Omule, frate de cruce,
Ce mi-e dorul a striga,
Dacă nu-i pe limba mea...

Cât este Iadul de crud!
Dacă n-am pe cin' s-aud,
Cât e de pustiu în Rai,
Fără slovă, fără grai...

Frunză verde flori de viață,
Când te-oi mai vedea la față?
Să zâmbim încetișor,
Din lumina ochilor...

Frunză verde-a-mi-te-aduce,
Mai colege de o cruce,
Nu-ți cer Raiul pe pământ,
Spune-mi numai un cuvânt...

4-6 iunie 2010

TESTAMENT

“Nu-ți voi lăsa drept bunuri după moarte”,
Decât un jug de rob de dus în spate...

L-au dus și Voievozii, și tălpașii,
Și-l vor purta, în veac de veac, urmașii!...

Căci din nimic, nimic va să se facă,
Recolta, fără munci, nu-i, nici săracă,

Și toți robim, măcar de nu am ști,
La viața cea de fiecare zi...

Robesc cei tineri, pentru cei bătrâni,
Avem, n-avem, ne rostuim stăpâni,

Robesc părinții-n Iad, pentru copii,
Robim cu toții fiecărei zi...

Dar peste munca-n veci a tuturor,
Mai e un jug, mai blând, și mai ușor...

Ne dă alean, visare, mângâiere,
Și slăbiciunea de lăuntrică putere

De a fi frații crucii de frumos
A răstignirii Domnului Hristos!

Ea ne mai dă sub jug, puțin răgaz,
Când n-avem mămăligă, și nici praz...

Ne dă avânt, în Iadul de sub cer,
Să dăm și celor ce nu pot, și cer!

Căci ce-a avut, și-n veci de veci, n-a dat
Dumnezeiescul nostru Împărat?

“Nu-ți voi lăsa drept bunuri după moarte”,
Decât un jug de rob de dus în spate...

L-au dus și Voievozii, și tălpașii,
Și-l vor purta, în veac de veac, urmașii!...

Și sub povara lui, când n-ai să poți,
Când toți îți vor părea haini și hoți,

Primește, ușurare, și prinos,
Apoteoza Domnului Hristos!

7 iunie 2010

HORA OLTENEASCĂ

Frunză verde trei scaieți,
Jucați hora, măi băieți,
Doi pe față, doi pe dos,
Asta-i hora lui Hristos!

Frunză verde și-un vrabete,
Jucați, măi băieți și fete,
Două, iei, și una, dai,
C-așa-s horele prin Rai!

Frunză verde săpăligă,
Cine joacă și nu strigă,
Să rămână tot moșneag,
Pupe-l babele cu drag!

Frunză verde de Hristos,
Cine joacă cu folos,
Să rămână tinerel,
Pupe-l mândrele pe el!

D'alelei, colegii mei,
Jucați, măi, ca niște zmei,
Una milă nouă-n zi,
D(')ouă mile, la copii –

U-iu-iu-iu-iu-iu-iu,
Joacă, Doamne, cu noi, Tu!
Frunză verde peruzea,
Să rămână dragostea!

Una-n sus, și una-n jos,
Asta-i hora lui Hristos!
Una-n jos, și una-n sus,
Asta-i hora lui Iisus!

8 iunie 2010

CÂNTEC (BINAR) DE DRAGOSTE

parodie după George Topârceanu

Tastatura într-un cui,
" Cam demult am părăsit-o,
De urâtul tău, iubito,
Și de dragul nimănui –"

"Degetele-mi amorțite,"
De-abia lunecă pe taste,
Toate bufferele-s caste,
"Doar a inimii-s zdrobite –"

"Pentru tine, adorato,"
Vreau să-mi click de-acum încolo,
Start - Iubirea, în tremolo,
Și Restart, în pizicatto -

Iar de s-o-ntâmpla sonorul,
Ori programul să te mire,
Vom opri calculatorul,
Și vom bea o amintire...

8 iunie 2010

HORTENSIE ȘI BOMBOANE

Colegii mei din Raiuri simultane,
Ce bucurie să vă dau de știre,
Mai mare și mai plină de uimire,
Decât o pungă plina de bomboane?

Căci azi, într-o Biserică, zidire,
În loc de lauri, premii și coroane,
Am dăruit , pentru atâtea rane,
Celor din Iad, o pungă de bomboane!

Știu! Lacomă-i de bine-ntreaga fire,
Atâtea Raiuri, locuri sunt, virane –
Și poate n-au Biserici, nici icoane –
Dar tot primesc – o pungă de bomboane!

Cum se împarte ea, nu am de știre –
Poate, precum cămașa lui Hristos –
Atât frumos, și celui păcătos,
Și celui mai presus de mântuire –

Așa se-nalță Raiul nostru, jos...

10 iunie 2010

RUGĂCIUNE

Cancerule toate dacă vin pe noi,
Plus valoarea asta, peste plus nevoi,
Dragii mei din Raiul viselor orfane,
Mergem înainte! Eu vă dau bomboane!

Rog apoi leviții să vă facă-n strane,
Numai din cuvinte, muguri de icoane,
Cancerule toate dacă vin puhoi,
Eu vă dau bomboane! Domnul e cu noi!

Între două Raiuri, care-i mai frumos?
Cel în care suntem, cel al lui Hristos?
Viața noastră toată tot nu are leac
Fără să ne trecem sufletul prin ac!

Cancer după cancer, moarte după moarte,
Viața noastră trece Raiul, mai departe!
Dragii mei din Raiul viselor-capcane,
Mergem înainte! Eu vă dau bomboane!

10 iunie 2010

AȘA ESTE RAIUL

E zi de salariu, e zi de salariu,
Și n-am inspirație să vindec cu-un ban
Un om, ca un pește, cătând în acvariu
Ieșirea spre ziua de mâine , în van –

Sau nu am putere, sau n-am slăbiciune,
Sau nu am nici știință, ori bani n-am destui,
Sau n-am nici credință, să fac o minune,
În Rai, să îi pun pe-ai oricui nimănu –

E zi de salariu, plătesc termopane,
Plătesc viitorul copiilor mei,
Rămâne în palma un gol de icoane,
Și banii aceștia, de lipsuri, sunt grei -

Sau nu am putere, sau n-am slăbiciune,
Sau nu am nici știință, ori suflet destul,
Sau n-am nici credință, să fac o minune,
Să fie tot omul tihnit și sătul –

E zi de salariu, mai vine o boală,
Mai vine un cancer, și bani nu rămân
Să scriu un pomelnic de lacrimi, pe coală,
Să-l urce un preot la Domnul, la sân –

E zi de salariu, și sunt cumsecade,
Tărăsc după mine un cer găurit,
Minciuna îmi crește, puterea îmi scade,
Așa este Raiul - și sunt fericit...

*11 iunie 2010
(zi de salariu)*

SPOVEDANIE

Spovedania asta, dragul meu coleg,
De sutana unui preot când o leg,
E că-n lumea asta n-ai avut păcat,
Relele-ți asupra-mi, toate le-am luat –

Demn pe astă lume să trăiești în Rai,
Și pe cealaltă, tot în Rai să stai –
Numai te îndeamnă, lasă fericit
Spovedania asta, hrană, unui schit -

Știu! Să spui în locul altuia nu-i drept
Ce-i fără de minte, ce e înțelept,
Dar se cade încă, la așa răscruce,
Să ne ducem unul, altuia, din cruce -

Iară tu de-acolo, de unde vei fi,
Tot din lumea asta, tot dintre cei vii,
Să îi spui la Domnul că m-am spovedit
Eu, și pentru tine...poate e primit –

Că n-am avut vreme, și n-am avut știință,
Să fim doctori lumii, și întru credință,
Și atunci din bruma de păcat și carte,
Unul pentru altul, ne-am dus crucea-n spate...

Spovedania asta, dragul meu coleg,
De sutana unui preot când o leg,
E că-n lumea asta n-ai avut păcat,
Relele-ți asupra-mi, toate le-am luat –

Demn pe astă lume să trăiești în Rai,
Și pe cealaltă, tot în Rai să stai –
Numai te îndeamnă, lasă fericit
Spovedania asta, hrană, unui schit -

*11 iunie 2010
(zi de salariu)*

SCRISOARE COLEGILOR

Binecuvântare dacă mi s-a dat
De un preot care duce el în spate,
La întreaga lume, crucea de păcate,
Binecuvântarea v-o împart curat...

Și cu bucurie, dacă am lăsat
Flori ce-n cimitire mor la datorie,
Candele de veghe, fii de Românie,
N-am avut destule, să vă-mpart, curat...

Cerșetori cu pete de arșiți și ger,
De-au ieșit' nainte-mi și le-am dat pe lume,
O firimitură din Hristos, pe nume –
Pentru voi am dat-o, să trăiți ca-n cer...

De am strâns pe cale șaibe și șuruburi,
Și le-am pus deoparte, ca să nu rănească,
Vouă netezit-am calea părintească,
Viei României, să-i fiți must și struguri...

Dragi colegi din Raiul care ne apasă,
Binecuvântare dacă mi s-a dat,
De un preot care poartă doar păcat
Negru, precum Iadu-i răsărind pe rasă,

Cu nevrednicie, eu v-o pun pe masă,
Cu nevrednicie, încă v-o împart...

12 iunie 2010

"CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE"

"Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie" ...
Dar pe câte laude, și pe câți arginți,
Opul de Luceafar, tu ți-l vinzi din minți,
Să plătești vândutei țări, din datorie?...

"Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie" ...
Dar ți-e punga plină? Strâns-ai să plătești
Zaiafetul spiței tale românești,
Încă mai săracă, și pe datorie?...

"Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie" ...
Șoarecii abundă, criticii te-ngroapă,
Țara ta de sânge, s-a făcut de apă,
Viitor de are,-i tot pe datorie...

"Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor"
Dormi în pace, Sfinte, câte nu te dor,
Viața noastră este numai datorie...

"Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie" ...

14 iunie 2010

ȘI DACĂ TOT MAI E CEVA

De vă e frig în miezul verii
De gerul iernii care vine,
Răbdați! Căci nu se știe cine
Va mai gusta azima serii ...

Și cât vom ține post de bine...

De vă e teamă, sau vă doare
Un fel de boală fără leac,
Răbdați! Cum rabdă veac de veac,
Întemnițat în fiecare...

Un Domn al celor care tac...

De aer e, și nu-s de toate,
Și nici acesta îndeajuns,
Răbdați! În cer de s-au ascuns
Toți cei ce-mpart din bunătate,

Jos, mai e Unul, nepătruns...

De nu-i nimic, pentru toți robii,
Și de e tot, pentru Irozi,
Răbdați! Căci nu mai sunt nici cozi,
Măcar atât, pentru negliobii

Cei fără viitor și plozi...

Și dacă tot mai e ceva,
Ce se ajunge totdeauna,
Răbdați! Căci este chiar minciuna,
Și nu se poate fără ea,

Căci Dumnezeu, în cer, e una!
Și pe pământ, pe crucea-i grea...

24 iunie 2010

SĂ NU CUMVA SĂ TE OPREȘTI...

Să nu cumva să te oprești,
Atâți copii depind de tine,
Și-atâtea hârburi bătrânești,
Nu te-ntreba de-i rău, sau bine –

Să nu cumva să te oprești,
Chiar dacă vezi sub stele, hăul,
Sau marea, lipsă, de sub pești –
Nu te opri: e bun, și răul –

Să nu cumva să te oprești,
Să ai cumva vreo îndoială,
Căci tânăr, ai să-mbătrânești
De blestemata ta croială –

Să nu cumva, preț de-o clipită,
Să vrei odihna fără moarte,
Căci nici colegul tău de pită
Povara ta, nu o s-o poarte –

Nu te opri! E-atâta de rău...
Vei fi atunci atât de greu
În Univers , că-n locul tău
Nu va păși nici Dumnezeu!...

Cât îți va pare că greșești,
Și poate ai, în veci, dreptate,
Mai pune-un pas, până la moarte...
Să nu cumva să te oprești!...

28 iunie 2010

DARUL

Doamne, drag îmi e, la ușă ,
Să-ți aduc o corcodușă...
Să ți-o las lângă altar,
Pentru zile de amar...

De vei posti în pustie,
O lună și-o veșnicie,
Să te-aștepte lângă ușă ,
Ca balsam...o corcodușă...

Căci cuvinte toți rodim,
Toți urcăm spre țintirim,
Pe o treaptă, pe-o cunună,
Pentru o vorbă mai bună...

Dar culegători de rod,
Pentru daruri, la norod,
Ai puțini, Doamne, și moși...
Și aceia, păcătoși...

Doamne, drag îmi e să pot,
Nevoiașe Sacerdot,
Să îți las un dar la ușă ...
Ca balsam... o corcodușă...

Și-i culeasă cu durere,
Să-ți aducă mângâiere...
Și-i culeasă aplecat,
În metanii de păcat...

30 iunie 2010

DURMIȚI ÎN PACE

Durmiți în pace, drajii mei!
E totul bini pi pământ!
Pi pajiști pasc lupi lângă miei,
În pre frățâscul ligământ!

Se nasc poieți cu coroniți,
Ce zugrăvăsc în sfântul grai
O lume fără di corniți,
Mai faină ca modestul rai ...

O, laudă celor ce asudă,
Cu zaiafeți și balonașii,
Să facă îngerască trudă:
Cum să viseze copilașii!

O, slavă celor ce-n licorii
Cu grade slabe, și puțîni,
Veghează-n falduri tricolorii
Vinartul sacru al Luminii!

2 iulii 2010

JERTFA

Pun pe masă, cu zgârcenie,
La greșitele icoane,
Nici de rugă, nici smerenie...
Ci doar câteva moșmoane...

Nu știi iotă de ectenie,
Și de-aș ști, cine m-aude?
De din zori, până-n vecernie,
Mute-s cerurile surde...

Sufletul, de-mi pun pe masă,
Nu mă-ntreabă nimeni: CÂT?
Merg la templu cu o plasă,
Să-Ți țin, Doamne, de urât...

Tot pe cruce? Tot pe cruce?
Deși n-ai decât o viață,
Fiecărui, la răscruce,
Îi dai capătu-i de ață...

De aceea-Ți calc odaia...
Și Te tot privesc din ușă ...
Cum Îți bate-n sânge, ploaia...
Când primești o corcodușă...

6 iulie 2010

PSALM

Mai tămăduiește-o lume!
Dă-i și har, dă-i și mâncare,
Dă-i iertare la cutume,
Și-apoi spal-o pe picioare!...

Dă-i și pâine, dă-i și pește,
Dă-i și vin, și-nvățătură,
Și pe când Te răstignește,
Dă-i și sufletul, pe gură!...

De la cel mai mic, la mare,
Dă la toți, apa Ta vie,
Mori scuipat de fiecare,
Și cu fiecare-nvie!

Și pe când în Rai, cu toții,
Noi, păcate-Ți vom aduce,
Tu rămâi în veci, cu hoții,
Și cu vameșii, pe cruce!

7 iulie 2010

POEȚI PE PLAIUL MIORITIC

Domniei Sale, Domnului și Poetului Păunescu Adrian

Mai avem puțin de stat, Poete,
Pe același spic de timp îngust,
Avem părul alb până la ghete,
De când scrii cu pâine, și eu gust...

De la zi la zi, tot mai puțină,
Și mai plină e, de mucegai,
Tu apui, Poete, în lumină,
Eu mă scald în holda ta de grai...

Cât se mai dă vreme, tot mai scrie,
Nu se știe, când, și cât de vană,
Va ploua în versuri, rană vie
Din speranța ta, în loc de mană...

Mai avem puțin de stat, Poete,
Într-o țară-n care-am tot sperat,
Dumnezeu, cu răstignite plete,
Să ne fie, totuși, Împărat...

Totuși, El, ce vrea toți păcătoșii,
Totuși, El, iubirea fără ham,
Să ne facă rai la toți hristoșii,
Nu în cer! aici, la noi, în neam...

Mai avem puțin de mers, Poete,
Împreună – dacă nu mai poți,
N-am putere să te port în spete,
Te cuprind de limbă, să mă porți...

Și îți iese inima-n afară,
Și îți iese sufletul, prin toate,
Și-am putea avea alt rai, și țară,
Dar sunt sfinți mai buni între păcate...

Pune versul, să mai punem pasul,
Nu mai este mult de mers, Poete,

Și ne vom găsi și noi popasul,
Să iubim frumos, pe îndelete...

16 iulie 2010

IUBIRE?

Eu mă iubesc numai pe mine.
Lui Dumnezeu, sau la aproape,
Nu știu iubirea-mi să le sape
Cărare strâmtă dintr-un bine.

Mi-e haina veșnic mai aproape
De trupul meu; nu dogma rece,
Nici ruga, sufletul să-mi sece
Nu pot; doar binele-mi mă-ncape.

Nu sunt martir; firimitură
Din ce culeg, de-mpart cu milă,
E ca să scriu pe-a vieții filă
Că sunt hain, dar cu măsură.

Și nu renunț la cărnii, și oase,
Alcătuirea mea prin lume!
Nici nu mă lepăd de-al meu nume.
Ca să răspundă de foloase

Desertăciunea-mi! Dintre hume!

Eu mă iubesc numai pe mine.
Și sincer, Doamne, spun pe față:
Dacă iubirea nu ne-nvață
S-avem și-n lepădare, sine,

Ce este rău și ce e bine,
Din toate ce ne dau povață?

Eu mă iubesc numai pe mine.
Lui Dumnezeu, sau la aproape,
Nu știu iubirea-mi să le sape
Cărare strâmtă dintr-un bine.

Mi-e haina veșnic mai aproape
De trupul meu; nu dogma rece,
Nici ruga, sufletul să-mi sece
Nu pot; doar binele-mi mă-ncape.

Și necredința mă petrece.

27 iulie 2010

TREBUIE

Nimic nu trebuie! Nu se cere!
Doar trebuințele-ți vor spune
Să faci ce-ți trebuie, plus, de-ai vrere,
Și pentru alții, treburi bune –

Nimic nu trebuie! Nu oprimă
Din cer, armatele penale!
Și vina ta, de-i anonimă,
E mai presus de tribunale!

Nimic nu trebuie! Ai măsura
În conștiința ta umană,
În tine-ai dragostea , și ura,
Poți mângâiere da, sau rană -

Nimic nu trebuie! Dar îți cere
Întregul trup, atâta treabă,
Cei de aproape-ți cer putere,
De poți, cer toți, puterea-ți slabă –

Și când e mai presus de tine
Ce vor, când nu mai dă vreunul,
Se cere Celui ce e Bine:
Și el ori dă, ori nu, PreaBunul –

Nimic nu trebuie! Dar cer pruncii,
Și cer bătrânii, cer și morții,
Cuvintele se fac ca munții,
Porunci-poveri, în pragul porții –

Nimic nu trebuie! Dar se face
Că cerșetor ești tu chiar, mâine ,
Că nu ma poți, și ceri rapace
Măcar bucata ta de pâine ,

Nimic nu trebuie! Dar pământul
Ce te-ar primi, e scump de tot,
E scump și sfânt chiar și cuvântul
Ce se cuvine unui mort –

Nimic nu trebuie! Dar vin alții

Și te alungă din cavou,
Să vină alții, prea înalți,
Să trebuiască TOT, din nou...

30 iulie 2010

VISUL

Am dus atâtea corcodușe
Unor Biserici, unor Sfinți,
Ca să le lase lângă ușă
Unor copii fără părinți,

De au ajuns sau nu, acolo,
O știe numai cel ce-mparte,
Să cânti la suflet, în tremolo,
E de ajuns puțină carte,

Și foamea unde-i azi, și mâine,
E-acolo unde se mai bat
Copii murdari la trup, pe-o pâine,
Deși au sufletul curat,

Nu știu nici azi, nu știu nici mâine,
O corcodușă de-a sosit
Acolo unde nu au pâine
Copiii Celui Răstignit,

Doar duc în zori, câte o pungă,
Și parcă-i văd lângă altar,
Visând că toți vor să ajungă,
Sus, sus, la Hrist – sătui, măcar...

30-31 iulie 2010

EXCELSIOR!

Peste tot ce-a fost, de-a rândul,
Peste tot ce va să vină,
Pune pasul, precum gândul,
Spre lăuntrica lumină -

Toate drumurile care
Spre înalt, te vor susține,
N-au în infinit, cărare,
Cât lumina cea din tine -

Multe câte te învață
Câte nu le poți cuprinde,
N-au în ele-atâta viață
Cât în raza ei, merinde –

Taină care nu se știe,
Pas ce nu își știe mersul,
Înăuntrul tău, făclie,
Nu încape Universul –

Urcă, zare după zare,
Între ce e rău, și bine!
Ca să vezi că seamăn n-are,
Vie, Lumina din tine!

4 august 2010

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Schimbarea la față, schimbarea la față ...
Dar, oare, în viață, schimbăm câte fețe?
Profesorii, toți, de ar fi să ne-nvețe,
Ar lua, de la cine? și cui, ar da viață?

Când cei ce fac lumea, sunt doar preocupate
Ce-i țin ca pe marfă, pe unii, pe piață,
În timp ce pe alții, tot oameni, cu fețe,
I-alunga din case... schimbarea la față?

Schimbarea la față de rost și măsură,
Dă unora drepturi de viață și moarte,
Puterea să rupă și pâinea din gură,
Aproapelui nostru, atât de departe –

Schimbarea la față, schimbarea la față...
Cu replici abile, retorici viclene,
Se dau la puternici, putere și viață,
Se ia la/din nevolnici, și viața din vene...

Schimbarea la față, schimbarea la față,
Atâta lumină făcând întuneric –
Atâtea cuvinte ce nu mai învață
Să facă lumină, doar bani, pe generic...

6 august 2010

RECVIEM PENTRU DIANA

Domnișoarei Diana Bușoi, Inspector General al Inspectoratului Școlar Dolj

De bună seamă, se întâmplă
Să moară mulți. Și e păcat
Că n-avem lacrimi de vărsat
Nici gânduri, pentru ei, în tâmplă...

Ce au făcut, ce au visat,
Pe lumea ce ne face-o turmă,
În care primul, e mâncat
De obicei, de cei din urmă –

Ce-ar fi dorit, și n-a fost chip,
De-atat balast pe vise clare,
Rămâne urma de nisip
Spălat de primul val din mare...

De bună seamă, mult prea goi,
De zboruri repede tăiate,
Lumina ce-o avem în noi
O vindem pe întâietate,

De bună seamă, câini haini,
În haite veșnic învrăjbite,
Ne este frică de lumini,
Suntem speriați și de chibrite –

Lătrăm cu vervă, facem sluj
La mâna care ne conduce,
Și o mușcăm până la ruj
De sânge, și când e pe cruce –

De bună seamă, cei de sus
Au și ei cancer, nu doar teme,
De bună seama, de s-au dus,
Să profităm, măcar, la vreme!

De bună seamă, toți greșim
Că ne iubim până la sânge,
Mușcând hulpav și-n țintirim
Un om ce nu mai poate plânge...

9 august 2010

AVEM ÎN FAȚA MORȚII ȘI FUNCȚIE, ȘI GRADE

Avem în fața morții și funcție, și grad –
Avem răspunderi grele, căci ziua cea de mâine
Nu e numai a noastră, când greu trudită-i pâine
E-a unui neam ce-și poartă durerile prin vad –

Avem în fața morții răspunderi, chiar și morți –
Nu e egal talantul cel fără înmulțire,
Cu-acela ce împarte, din chinul lui, iubire,
Și florile-i le pune, aproapelui, la porți –

Avem în fața morții un drum ce nu se-ncheie
În mâna de țărână, eliberată-n parte –
Continuă-n veșnicie a vieții epopee,
Și opul de lumină, egal, nu-i nici în moarte –

Avem în fața morții un duh ce nu încape
În prea păienjenișul cuvintelor de clacă,
Avem istoria toată, cu viii ei, aproape,
Sunt lângă noi, prin pildă, și-aceia care pleacă –

Sunt lângă noi, prin faptă, și cei ce n-au odihnă,
Când neodihna noastră e pentru dreptii țării,
Avem în fața morții și funcții, de lumină,
Și grade, precum Nordul, pe valurile mării –

Avem în fața morții și funcție, și grade –
Purtăm cu noi și rostul soldaților, în luptă,
Din vrednicia noastră, și țara se înfruptă,
Și Dumnezeuul este mai bun, și cumsecade,

Avem în fața morții și funcție, și grade...

9 iulie 2010

MĂNÂNCĂ, DOAMNE

Mănâncă, Doamne, prune, vei fi flămând în ceruri,
Mănâncă, sau împarte cu alt flămând, ca tine,
Te-aș fi servit odată cu mii și mii de feluri
De nerecunoștință – azi, doar cu unul: ține!

Mănâncă, Doamne, prune, vei fi flămând de vise
Pe care nu-Ți îngădui a le avea, căci plinul
Doar Tatălui, și voii-i, ce-n chinuri te ucise,
Doar Lui I se cuvine, și ție, proaspăt, chinul –

Mănâncă, Doamne, ține! Din slava mea de rege
Cobor până la tine, la trupul tău inert,
Și binecuvântare îți dăruie, a te-alege
Un Dumnezeu de care mi-e milă, și îl iert!

10 august 2010

RUGĂCIUNEA UNEI IUDE

Ai fost și tu un om, ca toți.
Și dintr-un om, printr-o durere
De a fi om, cu Regi, și hoți –
Te-ai preschimbat în mângâiere –

Cu dăruirea, doar, avere,
Și cu micimea să nu poți
Să fii balsam peste durere,
Ești numai mamă, pentru toți –

Având o inimă de seu,
Ți s-a mai dat să fii, Marie,
Și mamă pentru Dumnezeu,
Căci vrea și El, copil, să-ți fie –

Și-ai tot purtat fără păcat
Povara Lui, și pentru toți,
Și când a asfințit, ți-a dat
Și crucea noastră, să o porți –

Marie, suflet pentru toți,
Din care sângezi iubire,
Te rog, te roagă să îți porți
Spre Rai, întreaga omenire!

15 august 2010

NOI

Noi? Niște haine vechi, de toamnă,

Acoperind pustiuri nude,

Parcă nimic nu ne îndeamnă,

Dar tot avem dorințe crude –

Noi? Vinovați fără de știre,

Nevinovații cu osândă,

Noi, cei născuți pentru iubire,

Ajunși s-o cumpere, și vândă -

Noi? Niște frunze fără număr,

Din regi, ajunse cerșetoare,

Noi, cei căzând, umăr la umăr,

În rădăcină, spre uitare –

6 oct. 2010

ADU-MI AMINTE

Iisuse, nu Te închina,
Rugându-mă, în fața mea –
Nici aur, smirnă și tămâie,
Nu-mi așeza lângă călcâie –
Nu-mi dăruie neîncetat
Iubirea Ta de rob plecat –
Ci dacă ești dușmanul meu,
Și rău îmi faci, adu-mi aminte,
Cu bine să-Ți raspund mereu,
Urmându-Ți pilda, înainte!

8 octombrie 2010

LECTȚIA FIECĂREI ZILE

Banii de căldură de se-mpart egal,
La întreg poporul, câte grade, oare,
Sub acoperișuri, are fiecare?
Sau nu se ajunge, nici atunci, de-un bal?

Banii de mâncare, de se-mpart și dânșii,
Tot egal, la lume, oare se ajung?
E de-ajuns mâncarea celor care plâng?
Sunt egali la foame râșii și cu plânșii?

Banii pentru scumpa noastră sănătate,
De se-mpart și dânșii, tot egal, în parte,
Oare vor ajunge? Va fi echitate
Cel puțin în viață? Sau doar după moarte?

Și de nu se-ajunge pâinea, gradul, leacul,
Cum să se ajungă câte sunt pe lume?
Cum să se împartă dragostea, anume?
Nu fățărnicia, lacomă cât veacul?

Mai cătăm firescul? Mai cătăm ce doare?
Sau de-ajuns ne este golul ce ne-mbracă?
Împărat pe stradă, este fiecare,
Și copiii strigă: De e gol, ce dacă?

*13 octombrie 2010
(zi de salariu)*

PSALMUL NEÎNCAPERII

Nu-i loc în piață pentru toți.
Cu măhuri, roșii sau verdeață,
Cu damigene sau chiloți.
Nu este loc de toți, în piață.

Nu-i loc pe piață pentru toți.

Și nu se-ajunge nici în viață,
Întreg pământul, pentru toți.
Cine-i mai talentat, înhață.
Nu-i loc pe piață pentru toți.

Oricât am vrea, nu-i loc, în piață.

Rămâne doar să nu fim hoți.
Când n-avem loc, deloc, în piață.
Și n-avem locuri nici în viață.
Muncește, doar, atât cât poți.

Nu-i loc pe piață pentru toți.

21 octombrie 2010

NEGUSTORII

Citesc, cu o privire slabă,
Atâția negustori pe drum.
Ce vând pe stradă. Gânduri. Fum.
Pe un bănuț. Sau o silabă.

Câtă răbdare au acum,
Când n-au de unde să mai cadă.
Așteaptă clienți, sau iarna-n stradă.
Să mai întrebe ce, și cum.

Aștept și eu lângă tarabă,
Căci poate vine cineva
Să cumpere și toamna mea
Care-a trecut . N-am nici-o grabă.

21 octombrie 2010

SCRISOARE DIN RAI (III)

Vă scriu de-aici, din țara mea, din Rai –
Ca să vă dau de știre că e bine –
Că Raiul, să ni-l ia, nu are cine,
Că e în noi – în inimă și grai –

Vă scriu din Rai că multe-n el par rele –
Dar înăuntru, doar, sunt pe-nțeleș –
Că tainele-i cu dragoste se țes,
Și nu cu piramide către stele –

Vă scriu din Rai, vă scriu cu bucurie,
Deși politicienii sunt prea triști –
Căci multe poți avea, ca să exiști,
Dar nu și Rai, frățesc, de Românie –

Vă scriu din Rai, când foamea, românește,
Și frigul, leacul, românește, dor,
Dar, prietene, pe tine cin'te-oprește,
Cu Raiul tău, să vii în ajutor ?

Vă scriu din Rai, că pe atât de bun
E Raiul, nu pe cât aștepți a-l face
Un Dumnezeu, un geniu, sau nebun,
Ci după cât îl dăruiești, în pace!

V-am scris din Rai, căci Raiul e în mine –
Și v-am și dat din el, măcar de știre -
Căci doar cuvânt de e, nu mi-e rușine,
Dar e mai mult...Mi-e greu să-i spun iubire...

29 octombrie 2010

ȘI TOTUȘI, DOAMNE...

Și totuși, Doamne, am votat cu Tine...
Și iar, ales la vot, a fost Baraba...
De farisei și hoți, a fost taraba
Și plină, și lipsită de rușine ...

În loc să spună ei: Poate că vine,
Să își conducă omenirea, slaba...
Ei s-au propus în loc, cu toată graba,
Și s-au văzut conducători, pe sine ...

Iertați și sprijiniți cum se cuvine,
Inimii Lui, și dragostei, plămada...
Trăiți în Rai, dar ocoliți-i nada,
Rău de primiți, cuminecați-i bine ...

Și totuși, Doamne, am votat cu Tine,
Și de ales la vot a fost Baraba,
Noi vom vota, mereu, Puterea-Ți, slaba,
Judecători, întâi și-ntâi, de sine...

1 noiembrie 2010

BALADA PĂUNESCU-LUI

Frumoasă moarte a avut
Pe un stadion de lumânări,
Un suflet de poet, trecut,
Cu inima, în alte zări –

L-au pus oltenii lui pe scut,
Bogatul prea săracei țări,
Și-au recitat cu suflet mut,
Atâtea seri, câte suflări –

Picior de plai, gură de rai,
Pe când Planeta-i beată criță,
De n-are țara nici mălai,
Are Poeți, măcar, de viță...

Ard lumânările de-atunci,
În loc de seu, cu câte-o viață,
Se trec alți morți, și vin alți prunci,
Și Păunescu se învață –

Și nu în școli, că nu e loc
Ba de engleză, ba maghiară,
Ci pe stadion, unde la joc,
Recită Bardul de la țară...

"Hai Universitatea, hai Craiova,
E Rai aici, la noi, în iad, în țară,
Oltenia, eterna Terranova,
Ce dulce ți-e iubirea de amară..."

5 noiembrie 2010

RECVIEM PENTRU SUFLETE VII

la moartea Maestrului Adrian Păunescu

Planeta noastră tutelară,
Și-a oprit inima la stop
În "repetabila povară",
Un simplu om de rând, din top...

Frumoasă-i clipa cea amară,
Când îi oferi atât pământ,
Cât poate un poet de țară,
Să ducă țării, prin cuvânt...

Planeta noastră tutelară,
Să-i fii poem neterminat,
Sub cap să-i pui vatra ușoară
Din veșnicia de la sat...

Se-aprinde toamna, lumânare,
Lângă sicriul unui vers,
Doar ele mor, poetul are
Atâta dragoste, de mers...

Planeta noastră tutelară,
Și-a oprit inima la stop,
În repetabila povară,
Un simplu om de rând, din top ...

"Iubiți-vă", vă rog, "pe tunuri",
Copii desculți și fără blugi,
Iubiți –vă și fără bunuri,
Iubiți-vă și fără rugi!

5 noiembrie 2010

O POEZIE

Maestrului Adrian Păunescu

Aşa-s poeții – compunând astral
Când li se-ntoarce palma, și ocară -
Colegi, mereu, pe patul de spital,
Și conectați, ombilical – cu țara...

Nu fac nimic...Nimic... Doar mâzgălesc
Pe inocența noastră, câte-o pată –
Li se impută lipsa de ceresc,
Când n-au decât o viață vinovată...

Aşa-s poeții – poate-au vrut mai mult
Decât ei înșiși pot să ducă-n spate –
Poate-au cerut: "eu, scriu ... tu, frate cult,
Du-mi o secundă crucea, mai departe"...

Aşa-s poeții – totuși, neimuni,
Și-ar da ce n-au... o haină de hârtie,
Și de-ar putea, ar face și minuni,
Și poate, chiar le-au scris. În poezie.

3 noiembrie 2010

APEL LA ASOMARE

Mătușă Europa a rigorii,
Îți cerem ajutorul noi, barbarii,
Avem de asomat și profesorii,
Avem de asomat și pensionarii -

Avem de asomat această țară,
Cu patrioții, sfinții, și poeții,
Ca să viseze și să nu-i mai doară
Când îi eviscerează precupeții -

Mătușă Europa a rigorii,
De unde ne veghezi, ca PREACURATĂ,
Ajută-ne să asomăm actorii,
Și muncitorii noștri, la bucată -

Și-n general, să asomăm în masă
Să mai rămână doar veterinarii,
Să-ți crească animalele de casă,
Lacheii și bancherii, din acvarii -

Mătușă Europa, a rigorii,
Unchiule Sam, din prea perfect ospiciu,
Avem de asomat și visătorii,
Și tinerii - acest gurmand deliciu -

Grăbiți-vă cu dozele letale,
Eutanasiați colateral,
Aceste animale parentale,
Acești copii din regnul animal -

Și-n general să asomați în masă,
Să mai rămână doar veterinarii,
Să vă dreseze javrele de casă,
Political corect, la seminarii -

Avem de asomat această țară,
Cu patrioții, sfinții și poeții,
Ca să viseze și să nu-i mai doară
Când îi eviscerează delicvenții...

9 noiembrie 2010

PSALMUL CONTEMPORANILOR MEI

Dar dacă vreau să fiu desăvârșit,
Se cade să vă las chiar vouă, pana,
Și sărăcit, și mult prea fericit,
Să văd cum ne doșiți, până și rana –

Cum puneți steaguri roșii sau oranj,
Cum dezlegați iluzii, ca baloane,
Și nici nu cereți scuze de deranj,
Când înhămați, la zaiafet, icoane –

De-aș vrea să fiu cândva desăvârșit
Se cade să vă las și alfabetul,
Să-l puneți pe grătare, la prăjit,
În timp ce se droghează tineretul –

Și eu, sărac lipit, să mă tot rog,
Prin semne, nu în limba mea română,
Să vina iar Hristos, ca un milog,
Să ne învețe pe *a mic*, de mână –

Bogat îndeajuns ca să nu trec
Prin ac, spre Paradis, ca o cămilă,
Pe cât mă știu de lacom și de sec,
Pe-atât, de voi, mi-e drag, și mi-este milă...

9 noiembrie 2010

TOTUȘI,...LUMINA

Dormind în aburii beției,
Pe lumea viselor drogate,
Să nu-mi răspundeți la salutul
Politicos și demodat,
Voi, tineretul României,
Eu, fostul tânăr, în etate,
Ce-a învățat târziu sărutul
De care voi v-ați săturat ...

Vă rog, priviți-mă mai bine,
Nu am puteri, și jumătate
Din cât puteam s-alerg în spații,
Azi duc la pas, aproape nul –
De veți ajunge sluți ca mine,
Consumatori de libertate,
Nu sunteți voi prea vinovații,
Ci eu. Nu v-am iubit destul...

Nu am știut să scriu plăcere,
Nu am știut să scriu tentații,
Nu am știut să vă dau Raiul,
De care Iadul este plin –
V-am condamnat, în loc de miere!
În loc de totul, v-am dat rații!
Nu v-am lăsat să beți cu traiul
Din abandonul cel deplin!...

Știu. Vă e silă de lumină,
Când e atâta întuneric,
Când face dragoste minciuna,
Cu adevărul, derbedeu ...
Vă spun: E cineva de vină
De-acest coșmar neurastenic,
Ce-ar vrea să vă întindă mâna,
Când voi n-aveți nevoie: Eu!

Vă rog, atunci, să faceți totul,
Să aplicați tot tratamentul,
Cel meritat de-un tânăr care
Ajuns bătrân, e impotent
Să fie geniu, idiotul,

Să vă ofere firmamentul,
În care și pe voi vă doare
Că el se sinucide lent...

Și ca și voi, nici nu mai știe,
Și ca și voi, nici nu mai simte,
Și ca și voi, abandonează,
Și ca și voi, e dezgustat –
Și voi purtați o veșnicie,
În neputința de părinte,
Întreaga lumii metastază,
De care el s-a săturat...

Și-atunci, veghez până la capăt,
Și știu că voi îmi sunteți crucea,
Și vă privesc cu duioșie,
Când vă drogați atât de crunt-
Când beți secunda cea în scapăt,
Când mă priviți ca pe un mucea,
Când mă striviți sub mârلănie,
Știu doar că vă iubesc, mai mult...

Dormind în aburii beției,
Pe lumea viselor drogate,
Să nu-mi răspundeți la salutul
Politicos și demodat,
Voi, tineretul României,
Eu, fostul tânăr, în etate,
Ce-a învățat târziu sărutul
De care voi v-ați săturat ...

Vă rog, priviți-mă mai bine,
Nu am puteri, și jumătate
Din cât puteam s-alerg în spații,
Azi duc la pas, aproape nul –
De veți ajunge sluți ca mine,
Consumatori de libertate,
Nu sunteți voi prea vinovații,
Ci eu. Nu v-am iubit destul...

Vă rog, atunci, să faceți totul,

Să aplicați tot tratamentul,
Cel meritat de-un tânăr care
Ajuns bătrân, e impotent
Să fie geniu, idiotul,
Să vă ofere firmamentul,
În care și pe voi vă doare
Că el se sinucide lent...

Și ca și voi, nici nu mai știe,
Și ca și voi, nici nu mai simte,
Și ca și voi, abandonează,
Și ca și voi, e dezgustat –
Și voi purtați o veșnicie,
În neputința de părinte,
Întreaga lumii metastază,
De care el e vinovat...

Și-atunci, mă rog până la capăt,
Și știu că voi îmi sunteți crucea,
Și vă privesc cu duioșie,
Când vă drogați atât de crunt-
Când beți secunda cea în scapăt,
Când mă priviți ca pe un mucea,
Când mă striviți sub mârănie,
Știu doar că vă iubesc. Mai mult!...

8-9 noiembrie 2010

GOLUL

N-au fost copii și nici adolescenți,
Decât puțini, în iarna blândă-n care
Poetul judecat de repetenți,
A repetat eterna lui eroare –

Și-a dat ce-i mai bătea în buzunar –
Și au venit, îndeosebi, bătrânii,
Să-i pună mărunțisul lor în dar:
Bătaia inimii, în nemișcarea mâinii –

N-aveau adidași, nu aveau nici blugi,
Și moda lor era de modă veche,
Tăceau și ascultau, în loc de rugi,
Cum le trecea osânda prin ureche –

Dar ce bogați, în prea sărace timpuri
Păreau, părând efigii de morminte,
Când fără bani depuși în anotimpuri,
Aveau iubirea, de adus aminte -

Ce rari erau, aici, adolescenții,
Ce ruți de-acești bătrâni, de-acești părinți –
Cum visau ei, să nu-și împartă cenții
Nici cu părinții propriei lor ginți –

Cenaclul, brusc de tot, îmbătrânise,
Și-avea în frunte un poet stelar,
Trădat de visătorii fără vise,
Înmormântat în marele lui har.

8 noiembrie 2010

MI-A SPUS UN ÎNGER NICIODATĂ

Mi-a spus un înger niciodată,
Să fii și-aici, și-n cer, cu seamă:
Nu este înger ca un tată,
Nu este înger ca o mamă –

Mi-a spus un înger niciodată,
Nici nu mai știu a câta oară,
E înger limba ta curată,
Limba română, de la țară –

Mi-a spus un înger niciodată,
Bat multe clopote de humă,
Dar numai unul pentru tată,
Și unul singur, pentru mamă –

Mi-a spus un înger niciodată,
Bat multe limbi pe limba lor,
Dar numai una, nestricată,
Pentru credință și popor –

Mi-a spus un înger niciodată,
Atât cât știi, atât cât poți,
Să ai o inimă de mamă,
Și mâna tatei, pentru toți –

Mi-a spus un înger niciodată,
Că nu sunt îngeri cum e țara,
Biserică neterminată,
În care ne zidim povara...

10 noiembrie 2010

SE REPETĂ

Era în ceruri un poet,
Cătând români, cu lumânarea,
Și el scria doar un verset:
"Totuși..." – "iubirea", spunea marea.

Era, în mare, un ascet
Ce nu-și știa configurarea,
Și mai scria încă-un verset:
"Totuși..." – "lumina", spunea zarea.

Se tot grăbea, să fie-ncet,
Să ia din alții, supărarea,
Să îi aline cu-n verset:
"Totuși..." – "răbdarea", spunea sarea.

Ades citea din alți poeți,
Și învăța din ei, purtarea,
Din geto-daci, romano-geți:
"Totuși..." – "sfidarea", spunea țara.

Cât scrie-n ceruri un poet,
De se repetă-n veci povara,
Și libertatea e-un verset:
"Totuși..." – "și lupta, și iertarea"...

Era în ceruri un poet,
Cătând români, cu lumânarea,
Și el scria doar un verset:
"Totuși..." – "iubirea", spunea marea....

10 noiembrie 2010

POETI ROMÂNII, SCUIPAȚI ÎN JOS!

Luceferi toți, ei cresc doar, și descresc.
Așa născu regretul românesc
Un firicel de cântec de alin.
De-ar fi atât, și tot n-ar fi puțin.

Cu amintiri furate din voi toți,
Din ei făcut-ați îngeri, din voi, hoți
De rugăciune, dragoste și milă,
Scuipați în jos, să nu vă fie silă,
Dar cerul nu-l sfidați, au ei, destui
Pământ în gușa lor de rândunică,
Să-i cânte: iartă-i, Doamne, sunt sătui...

Ce lumi au zugrăvit, și n-ați simțit!
Ce-au colindat, și nu i-ați ascultat!
Ce-au suferit, și nici nu v-a păsat!
Ce au visat, și cum i-ați răstignit!
Tu, orbule, ce nu îți simți pământul,
Cum să le deslușești, sărmane, cântul,
Stropit cu tine-n teasc de amintiri?

Scuipați în jos și-n sus, poezi români,
Vă veți scuipa pe stirpe, și bătrâni,
Vă veți scuipa, întâi și-ntâi pe voi,
Dar merită – nu-i ziua de Apoi!

Și-am vrut să vă închin la toți o odă,
Dar asta mi-este viața, miriapodă,
Și-atât în minte și în suflet vă încap,
Eu, Dandamiță, muscă fără cap..

Nici voi nu știți ce scriți!
Dar toți avem, la căpătâi, o Carte,
De pus sub cap, pe rădăcini de moarte –
Ne doare mintea, sabia gândului, ca osul,
Dar mai avem un concurent - Hristosul!
Răbdați? Și nu răbdați?

Astăzi, legume, mâine, sifilitici,

Cu decorații luate de la critici,
Iar în apus de soare, timp să taci...

Dar tace poezia-n tine? Nu, nici vorbă,
Piele și os, ca un român în ciorbă,
Și fript, mâncând același zarzavat,

De nu se mai sfârșește sau se găță,
Apoteoza noastră de erată,
Adaugiu sorții Marelui Damnat!

Dar nu e mort! Să râdem, dar, viteaz răsad,
De tot,
de spirite și zei,
Căci pân'la El,
și Sfinții cad...

CÂNTEC

La piramida-ți de păcate
Ce urcă către ceruri, greu,
Și neștiința ta de carte,
Cu tot cu cruce – mă-nchin eu...

Te mușcă "sfînții" pe la spate,
Te răstignește "Dumnezeu",
Cu tot cu cruce, mă-nchin, frate,
Luminii tale de plebeu...

Nu suntem Hrist, suntem hristoșii
Care din carnea de păcat,
Și din luminile, prea roșii,
Cât ne-a durut, am luminat...

Cu noi sunt numai păcătoșii,
Cei prea curați doar mușcă crunt,
Nu suntem Hrist, suntem hristoșii,
Nu Dumnezeii care sunt...

Nici nu murim, facem păcate
Chiar și pe lumea de apoi,
SAU ALE TUTUROR, în spate,
Le ducem, bucuroși, tot noi...

Mușcați, voi, "sfînților", din ceruri,
Mușcați, voi, "sfînților" a toate,
Noi doar cântăm în lerui-leruri,
Lumină, Luptă, Libertate...

11 noiembrie 2010

SEARA DE AJUN

.....*Marin Sorescu, Ion Aldea Teodorovici, Grigore Vieru, Adrian Păunescu*.....

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Iată, ai venit de azi,
Doliu să ne pui pe strune,
C-au murit atâția Barzi...

Mai adu-ne, mai adu-ne,
Datorii, dobânzi, cu mia!
Dar adu-ne, Moș Crăciune,
Și Poeți, de România...

Moș Crăciune, ne învață,
Ce să facem, din puțin,
Să ne mângâie în viață,
Visătorii care vin...

Ce să facem, ne mai spune,
Ca să vină lângă brad,
Ei, Luceferii-minune,
Ce ne-nvie, pe când cad –

Ei - puteri din slăbiciune,
Ei - și piscuri, și abis,
Puntea noastră, pe genune,
Scara noastră, către vis...

Și de-a fi să ne răsfete,
De cu seară, până-n zori,
Le vom da și noi, binețe
Când vor coborâ în flori -

Noapte bună, le vom spune -
La țărâna de cuvânt...
Și-ți vom cere, moș Crăciune,
Alți Luceferi pe Pământ...

12 noiembrie 2010

(zi de salariu)

:~)

MULȚUMESC

O dată la o viață, trimiteți-mi scrisoare
Un grup de caractere, un punct, sau paranteză,
Să îmi traduc răspunsul ca pe-o atenție mare
Ce-mi acordați, din timpul ce-l rotunjiți, la freză –

Când eu vă scriu cu foame, în pauze solitare,
Nici nu mai știu motivul extras, dintr-o grămadă,
Și intuiesc răspunsul, la fel, la întâmplare -
Vă mulțumesc, căci încă, ne mai ciocnim, pe stradă –

Ne-am cunoscut vreodată? Am fost colegi de școală?
Se poate! Din păcate, nici nu-mi aduc aminte!
Încerc să scriu o simplă traducere pe coală,
A faptului că astăzi, nu mai avem cuvinte –

Și ziua se repetă, și știu tot mai puține,
Aș vrea, și eu, din suflet, să am din nou memorie,
Dar gara e călcată de trenurile pline
Ce-și schimbă destinația, spre halta iluzorie –

Tot bat, și bat, mesaje – și rar, primesc scrisoare
Un grup de caractere, un punct, sau paranteză,
Atunci, traduc răspunsul, ca pe-o atenție mare
Ce o acorda râmei, luminica viteză –

Și ca un melc, scriu iară, cu dâre, în română,
O poezie lungă – total neadecvată,
Pe lumea-n care, iată, viteza e stăpână,
Și școala poeziei, atât de vinovată...

12 noiembrie 2010

DESTINAȚIE

Sunt un birou stradal de informații,
Îmi cer destui o cale spre serviciu,
Apoi, dispar...Pesemne, cu relații,
Sunt angajați, dar într-un alt ospiciu –

Și iarna bate-un vânt de primăvară
Ce ne inspiră munca în neștire,
În tâmpile ne rămâne, tutelară,
Invidie, și plăcere, și orbire –

Îmi crește burta, creierul îmi crește
Ca un balon, golit de amintire,
Și muncii mele, îi devin un pește
Ce o plasează, pentru siluire –

Iubito, nu mai știu nimic de tine,
N-avem, tot ce aveam odată, visul -
Mă bucur, dar îmi este și rușine,
Că prosperăm, când crește chiar abisul -

Sunt un birou stradal de informații,
Mă duce, către pensie, un serviciu,
Apoi, dispar... Pesemne, cu relații,
Sunt angajat, dar într-un alt ospiciu...

12 noiembrie 2010

RUGĂ PENTRU COPII

Prea tăcuți și prea cumiți,
Cum răsfiră din psaltiri,
"Dragii noștri, buni părinți,"
Sacrificii de martiri -

Tot martiri au fost, și dor,
Azi și ieri – dintr-un capriciu –
Împărțind cu pruncii lor,
Curbele de sacrificiu –

De pe cardul din rărunchi,
Sânge bun pun țării-n conturi,
Să-l doneze, în genunchi,
Tot spre roșii orizonturi –

Ia priviți-i cum cerșesc,
Ia priviți cum nu mai vine,
De la Domnul lor ceresc,
Măcar mana de rușine –

Ia priviți cum stau la cozi,
Ia priviți în cimitire,
Cum se duc, să dea la plozi,
Libertate și iubire –

Tot privesc la cei ce vin,
Ce le cer, și ei, de toate -
Din puținul lor, puțin,
Ei i-ar duce-n Rai, în spate...

Și mai au, puțin, puteri,
Și mai au, puțină, vlagă,
Să întrebe: Ce mai vrei,
Dragul meu, fetiță dragă?

Rătăciți, mai au de dat,
Cocârjați, mai stau ca dreptii,
Să plătească îndesat,
Și iubirea tinereții –

Să plătească și în rugă,
Un păcat – de-a fi părinți,
Ce nu știu deloc să fugă,
Doar să dea, strângând din dinți ...

Și mai au, puțin, puteri,
Și mai au, puțină, vlagă,
Să întrebe: Ce mai vrei,
Dragul meu, fetiță dragă?

*12 noiembrie 2010
(zi de salariu)*

... "ȘI DĂRUIȚI ZÂMBETUL VOSTRU" ...

Florari și florărese,
Cumplit și trist mă doare,
Că viața voastră ține
De-un fir tăiat de floare!

Și zâmbetele voastre,
Înstrăinând lumini,
Ca florile sunt, iată,
Tăiate din grădini -

Și-mi pare lumea-ntreagă
Cu sufletu-n călcâi...
Ca să trăim, ne vindem
Iubirile dintâi!

Puțin ne mai rămâne
Atunci, pentru iubit,
O clipă de tandrețe,
Un dar împărtășit -

Florari și florărese,
Vândute flori, ne cern,
Și viața noastră ține
De-un zâmbet, în infern!

14 noiembrie 2010

MANIFEST PENTRU SĂNĂTATEA MORMINTELOR

Stați mereu la pândă,
Meșteri mari și mici,
Chiar și cerșetorii,
Ne sunt inamici,

Chiar și o bătrână,
Murmurând “mâncare”,
Peste o secundă,
Trage din țigare,

Cel sătul nu simte,
Cum e când n-ai pâine,
Cel flămând îți cere
Astăzi, ca și mâine,

Toți am vrea, tot Raiul
Să-l gustăm mai des,
Nu se mai ajunge
Încă-un Univers

Cineva, să rabde
Liber consimțit,
Totuși, e-o eroare,
Totuși, e smintit,

Unii, chiar donându-și
Raiul, pe pământ,
Nu doar la ei înșiși,
N-au discernământ!

Stați mereu la pândă,
Nu se știe cine,
Spunând adevărul,
Minte cel mai bine,

Suferința, poate,
Dacă o alini,
Fară de vreo plată,
Ai în ceruri, spini!

Stați mereu la pândă,
Oameni solitari,
Cântăriți cu grijă,
Cât sunteți de Mari,

Cât vi se mărește
Golul interior,
Cât, statuia voastră
Urcă-n Abator,

Stați mereu la pândă,
Suntem înșelați,
Ciopârțiți pe inimi,
Mai ales de frați,

Și luați bine-aminte,
Nu știu cum se face,
Nici măcar pământul,
Nu ne lasă-n pace,

Chiar și după moarte,
Mai primim, cu râvnă,
O eternitate,
Tot frățesca scârnă...

14 noiembrie 2010

POET DE LUX, ÎN ȚARA MEA

Avem păcatul, totuși, de-a mânca,
Dar și păcatul de-a muri de foame -
Pâinea-i produs de lux, în țara mea -
Produs de lux – și țâțele de mame –

Maternitatea este un păcat,
Este păcat, și-a zăbovi în rugă,
Păcatul cere bani, de consumat,
Și banii la păcate, te înjugă –

Virtuțile, de mai încap în școli,
Pe piața prețioaselor păcate,
Nu merită – o viață – nici doi poli -
Și sunt produse nestandardizate -

Avem păcatul de-a ne fi și frig,
Păcătuim când prea bolnavi, ne doare –
Produs de lux e astăzi un covrig,
Produs de lux – căldură, sau răcoare –

Produs de lux – o viață de copil,
Maternitatea este un păcat,
S-ar prea cădea să dispărem umil,
Dar moartea e, și ea, de condamnat –

Avem păcatul de a fi bolnavi,
Și-a nu-nțelege, vindecării, costul,
Muncim iluminării celor bravi,
Ce ne cer bani, să nu ne vadă rostul –

Și ce nu este, oare, azi, păcat?
Și ce nu este fals, și crud, întrânsul?
Și lacrimile s-au privatizat,
Și strâng, în propriul beneficiu, plânsul...

19 noiembrie 2010

JOCUL NOSTRU DE NOROC

Jucăm Viața noastră. Oare, bunăoară,
Tot jucând eternele lui ținte,
Va rămâne, poate, cineva pe-afară?
Oare cui îi pasă? Joacă înainte!

Jucăm Viața. Oare, cine să mai știe
Dacă Dumnezeu nu e Noroc?
Avansează unii câștigând prostie,
Alții, înțelepții, pierd pe loc.

Jucăm Viața. Jocul pentru existență,
Jocul pentru miza de-a avea în plus.
Doar nimicul are timp de penitență.
De pierdut o lume, are Cel de Sus.

Jucăm Viața. Jocul care nu își știe
Regulile, ținta. Liber încuiat.
De ar fi să țină și o veșnicie,
Tot ar fi o clipă-n plus, de respirat.

Jucăm Viața. Jocul supraviețuirii.
Tu, ori eu. Rămâne unul doar, în joc.
Cel care ocupă teritoriul firii.
Viața noastră - Jocul nostru de noroc.

OMAGIU FLĂMÂNDEI FINANȚE

E coadă la anafură-n Biserici;
Și cei flămânzi o pun grăbit în pungă -
Și iau atât cât foamea le alungă -
Nu bucățica pusă-n vas, de clerici –

Se strigă chiar, din spate: "luați doar una!
Să-ajungă pâinea pentru toată coada!"
Ies miei din rând, verificând grămada –
"Tu ai mai luat! Afară, și ia mâna!"

Se scoală mieii dis de dimineață –
Să ia - nu carne, lapte, sau smântână –
Ci pâinea care-i ține încă-n viață –
Slujită de-un flămând de-o săptămână –

Și nu se-ajunge! pleacă restul lumii
Într-un alt veac, să prindă altă coadă,
Unii mai iau un scaunel în noadă,
Alții, grăbiți, mănâncă pâinea humii –

Așa mi se părea de dimineață,
Când am văzut un tânăr doar, cu foame
Punând în pungă, pâinea pentru viață –
Din care-a prins și Hrist, câteva grame...

26 noiembrie 2010

SE-NVAȚĂ? ...

Se-nvață și româna - în maghiară –
Așa se înțelege om cu om –
Că de întrebă pe un român, în țară ,
El îți răspunde-n silă: "Nem tudom!"

Se-nvață și româna – ungurește –
Căci suntem frați, și trebuie să știm
Acelui ce ne iartă, și iubește,
Să-i spunem - "Nem tudom!" – și-n țintirim –

De ce nu se scriu, ziarele, bilingve,
Să se-nțeleagă îngerii, de-i schimbi?
De ce nu-i limba, pace și molitve
Spre Dumnezeuul fiecărei limbi?

De ce se tot "divide et impera",
Și zicem că e bine-n Paradis,
Când el, aici, unde ne-ajunse era,
E numai jug, și drog – în loc de vis?

N-am învățat de-atâtea ori, maghiara,
Ca să vă spunem "frate"-n loc de grofi?
Și nu am împărțit cu voi, povara,
Noi – în opinci, și frații, în pantofi?

Se-nvață și maghiara – în română,
Și s-a mai învățat de-atâtea ori,
Să vă luăm, frățeste, doar, de mână,
Să spunem că ne doare, uneori –

Ne doare când e limba inimii tăiată,
În două – în iobagi, și grofi, mereu –
Și când e luat în furci, sau tras pe roată,
Și răstignit de limbă - Dumnezeu!

29 noiembrie 2010

DE ZIUA TA

Chiar dacă, țară de osânde,
Nu ești Hristos, noi suntem Iude...
Cum ne-ai purtat, prin vremi ce urlă,
Noi te uităm, bătând, în turlă...

Limbă cu lacrimă de mamă,
Nedemnă-a fi băgată-n seamă,
Sau bună doar de înjurat,
Când ai doar inima, de dat...

Și dacă ai avea arginți,
Precum în tine, ai părinți,
I-am lua cu noi, și am pleca
Unde se dă, în plus, ceva...

Sclipici de ți se pune-n riduri,
Și la morminte, cântă lieduri,
De ți se ia, pe-așa saftea,
Din casă, ultima para,

Și dacă ești reanimată
Cu bani, în sângele de tată,
Și de primești drept în artere,
Oțet, în loc de mângâiere,

De ești contorizată-n veac,
Și pe cuvintele ce tac,
De ți se ia, peste osândă,
Și pentru dragoste, dobândă,

Și de primești, ca să se ia
Mai mulți arginți, din ruga ta...

De-aștepti la cozi, nu carne, mâine,
Ci mult nemaigustata pâine,
De n-ai decât, din ce-ai avut,
Iude, pe noi, să-ți dea sărut...

Toți, ticălos de ticălos,

Te avem, țară, de folos,
Că ai ca Rege credincios,
Pe Maiestatea Sa, Hristos!

Și cât de mare-avem prostia,
Indiferența, și urâtul,
De ziua Ta, ne plecăm gâtul,
Întru Hristos de România!

30 noiembrie 2010

COLINDĂ DE CRĂCIUN

Moș Crăciun cu plete dalbe,
De ne dai din nou, păcat -
Sau ne faci, din negre, albe,
Datoriile de stat –

De ne pui un geam în față
Să privim, ca idioții,
Cum ne fac un circ, din viață,
Fariseii, zombii, hoții –

Moș Crăciun, cu mitraliere,
Și cu sânge de răzbel,
Poate iarăși ne vei cere
Sacrificii, fel de fel –

Revoluții, baricade,
Lecții despre cum să mori,
Să fim fraieri cumsecade,
Să rămânem iar, datori –

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Ai talent de negustor,
Scoți întreaga națiune,
Și-un întreg popor, dator –

Că a vrut un pic de carne,
Că a vrut un grad în plus,
Că a vrut să nu mai toarne
La ai lui, ci lui Iisus -

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Și-am rămas din nou flămânzi,
Să plătim, printr-o minune,
Împrumuturi și dobânzi -

Pe la cozi, să tragem coada
Să plătim lui Moș Crăciun,
Că muncește doar cu noada,
Și-i bancher, cu suflet bun –

Moș Crăciune, Moș în Fraudă,

Cum știi tu să fii de bun,
Ca să ne arunci în stradă,
Primind daruri de Crăciun –

Și să ceri, apoi, pe ele,
Chiar și pielea noastră-n băț,
Moș Crăciune, câte stele
Ai pe umăr, șugubăț?

Du-te, du-te, Moș Crăciune,
Unde răul a apus,
că lui Hrist, avem a-i spune
Că furi vieți... ...și nu s-a dus!...

30 noiembrie 2010

DE CE ȘI IUDA, E DOAR UNUL

Am să vă spun, colegi, pe nume
Vetuste adevăruri crude,
De care n-avem timp pe lume:
De ce, cu toții, suntem Iude...

Când sunt colegi ce mor de foame,
Pe o Planetă cu prea nude
Delicatese – noi, icoane,
Care mănâncă – suntem Iude –

Când sunt colegi ce mor de sete
Pe o Planetă fără rude,
Noi, care bem pe îndelete
Licori divine – suntem Iude –

Când sunt colegi ce mor de gerul
Planetei noastre-atât de surde,
Noi, care-avem, gradat, și cerul,
Până la Eden – suntem Iude –

Când sunt colegi ce nu au case,
Pe o Planetă-n care jude
Puterea e, din mușchi și oase,
Și Dreptul Minții – suntem Iude –

Când sunt colegi ce nu au leacuri
Pe o Planetă cu bermude,
Cu arme, media, și rucsacuri,
Și piața vieții – suntem Iude –

Când sunt colegi ce n-au destule,
Pe când Planeta, numai dude
Mai are-n prea sărace cule
De Babiloane – suntem Iude –

Prea bine, știu, n-o să vă pară
De-aceste noi cuvinte crude:
Căci și în biata noastră țară,
Noi, între noi – suntem tot Iude –

Și cum și Iuda, e doar unul,
Și responsabil cu lumina,
Permiteți să fiu eu, nebunul,
Ce își asumă toată vina!

30 noiembrie 2010

DARUL DE MOȘ NICOLAE

"poate e al tău, și nici nu știi..."

De Moș Nicolae, a venit Dumnezeu
La mine, să-mi facă un dar, și i-am spus:
- O carte mi-ai dat, și o carte, și eu,
De Moș, ca un moș fericit, ți-am adus...

Voia Dumnezeu să mai mergem pe jos,
Să-i spun și să-mi spună ce ne încovoiaie,
Atunci l-am rugat: Doamne, fii prea milos,
Mai vino-ntr-un loc, să fii Moș Nicolae!

Am mers cu mașina, fiind eu prea bătrân –
Plătii la intrare cățuia de seu –
Dar sufletu-și scoase Prea Bunul, din sân,
Și-a spus: Pentru oamenii toți, plătesc eu!

Ne-opream când și când să privim câte-un chip –
- Uite-aici e-un profesor, spunea, de română!
M-a-nvățat cum să fac Raiul tot, din nisip!...
Ce frumoase femei au intrat în țărână!...

Generali, sau primari, tineret, sau bătrâni,
Întâlneam – până când am ajuns la eroi –
Și-a aprins Dumnezeuul cățuia din mâini,
Pentru cei ce trăiesc pentru Raiul din noi –

M-a condus, conversând, către casă, apoi –
Și-a plecat către cer – i-am strigat: Mulțumesc!
Pentru ce? A-ntrebat – Pentru Raiul din noi,
Pentru care profesori de română, plătesc!

5-6 decembrie 2010

COLINDĂ, COLINDĂ...

Primiți, vă rog, iubiții mei,
Întreaga mea compasiune –
N-ați fost în stare să plătiți
În viață, doar o poezie –
Ați dus în spate numai zei,
Ce-au ordonat masacre bune,
Adică tot ce nu iubiți,
Dar zămisliți, cu acribie –

Robii perfecte-n care iei
Ca soldă, muntele de pâini –
Roboți perfecti aliniați,
Eviscerați de idealuri –
Ați concurat ca niște lei,
Și ați răbdat ca niște câini,
Și v-ați urât ca niște frați,
Călcând pe morți, în loc de valuri -

Și-acum, când jocul s-a sfârșit,
Când prăzile rămân dormind,
În zi de sfinte sărbători,
Pe câmpul viitoareii lupte –
Primiți, iubiții mei, tihnit,
Acest prea împăcat colind,
Iar mâine , vă luptați din zori,
Până când inimile-s rupte...

8-9 decembrie 2010

DARUL DE CRĂCIUN

Mai avem un dar de împărțit,
De Crăciun, sub bradul verde, până
Moșul va să vină, negreșit:
Darul părintesc – Limba Română –

Multe daruri se vor fi-nvechit -
Aur de au fost, sunt azi, țărână,
Unul singur ne-a înveșnicit
Seara de Ajun – Limba Română –

Am tot dat din el, și cer, și schit –
Și belșug, și inima din mână,
Și alean, celor ce ne-au rănit –
Darul negrăit – Limba Română –

Vin pe Lumea noastră Moș Crăciuni –
Multe dau, și multe fac, cu vână –
Și mereu ne spun cât sunt de buni –
Noi avem mai mult: Limba Română –

Cum nu știm să înmulțim talanți,
Datoria dragostei, stăpână,
Celor ce ne iau și vieți, și sfați,
Cu dobândă, dăm: Limba Română –

Țara, cât e de departe-n veac,
Cât ni-e dor de lacrima-i bătrână,
De Ajun, e măr, și e colac,
Pace și colind – Limba Română –

Și oricât avem de pribegit,
Prin străini, cu dragoste păgână,
Mai avem părinții de iubit,
În pământul lor – Limba Română -

10 decembrie 2010

MOȘ CRĂCIUN – SUPERSTAR

Cu portavioane, tancuri, submarine,
Cu planuri noi, ținute la secret,
Cu bombe nucleare, genuine,
Și alte arme, de la A, la Zet –

Cu brazi purtând grenade, ca pe globuri,
Cu lansatoare de rachete noi,
Cu jucării ce fac din lume, cioburi,
Coboară Moș Crăciun, din cer, la noi –

Cu noi bugete pentru antitero,
Cu noi finanțe bune de ucis,
Ne dăruiește ori absurd, ori zero,
Și face praf, din ce mai avem vis -

Cu noi gladiatori pe pâinea lumii,
Cu noi armate de colindatori
Cu gloanțe, Moșul, îngerilor humii
Le-oferă-n pace sânge, și război –

E tot mai darnic Moș Crăciun cu fierul,
Cu-al N-lea Război interstelar,
Că investind în ger, culegem gerul
Și-n Bethleem-ul din abecedar –

Și nu sunt bani de haine, și de case,
Nici pentru hrană, dragoste, copii,
Doar pentru cimitire fără oase
În care vom albi, ca jucării –

Câte idei, ce geniale daruri,
Ce investiții în a sucomba –
E Moș Crăciun un star de superstaruri,
Cu sânge doar, pe mâinile de nea –

E-adevărat, mai pun, stingher, părinții,
Minuscule dovezi și-economii,
De a mai da și inimii, și minții,

O șansă de a fi, pentru copii –

E-adevărat că ei, pe lângă Moșul
Par sărăntoci fără un firfiriț,
Ce își îndeasă viața lor în coșul
De-Ajun, să-mpartă daruri de nimic -

Și Moș Crăciun tot cară, și tot cară
(În fiecare zi e Moș Crăciun)
Aceleași daruri care ne omoară,
Căci El ne dă tot ce avem mai bun...

12 decembrie 2007

PENSIONARILOR DIN IT

Au fost și dâșii, ca și noi...
Mai tineri, poate! Și-au iubit
Și au muncit... Ca la război...
Perechi. Perechi... Doi câte doi...
Și venind noi, s-au odihnit...

Dacă odihnă azi se cheamă,
Să fii bunic, ca să fii tată,
Să ții, bunică, loc de mamă,
Când țării, la război, dai seamă
De tot ce vine, și vrea plată ...

Așa luptăm pe rând, pe rând,
Umăr la umăr, pentru viață...
Pentru acei ce vin... Sperând
Să stea copiii mai în față...
Să nu stea cei ce-am fost, la rând...

E ziua voastră, să veniți
Dragi pensionari, la voi, acasă –
Am pregătit-o, fericiți –
I-am pus bucatele, pe masă –
Să fiți, măcar acum, serviți ...

Iertați de –i prea puțin în cont...
E viața voastră... De pe front...
E viața noastră... De pe front...

17 decembrie 2010

DIRECTORUL

Domniei Sale, Domnului Director Ion Ion, al Ford România

S-a pensionat. A fost director
Într-o uzină de mașini.
A ordonat un flux de pâini
Spre niște oameni. Le-a fost mentor.

Și alții, pâine au mâncat
Din ea, uzina lui de vise.
Mai neagră, albă. Cum s-a dat.
Cât i-au fost porțile deschise.

Ceva mai bun nu s-a aflat.
De consumat, fără consumuri.
Poate-a visat la alte drumuri.
El a condus-o. Împăcat.

Vin fii. Nepoți. Vin alți copii
Într-o uzină de visat.
Ceva ce dă, neîncetat.
La oamenii de pe aci,

Flămândeii noastre României,
Câte o pâine de mâncat..

A fost director. Și-a visat...

15 decembrie 2010

DARUL DE AJUN

"Purtați-vă de grijă, frații mei" (Adrian Păunescu)

Așa a spus poetul la plebei:
"Purtați-vă de grijă, frații mei" –
Căci statul care grijă v-a purtat,
A fost, cândva, demult, mitraliat –

De-atunci a fost, de-atâtea ori, scuipat –
Și cei ce exersează azi omorul
Să pară zei, nu șobolani de stat -
Și-ar mai goli în el, încărcătorul –

Iar voi, frați dragi, cu vorbe dulci, drogați,
Prea tineri, nedeprinși cu vicleșugul,
Sau prea bătrâni, și slabi, să mai luptați
Cu lichelismul ce vă pune jugul –

Pulime ce-ați ajuns, din ce ați fost,
Popor ce-avea o pensie și-un serviciu,
Purtați-vă de grijă și de rost,
Căci viața este lungă în ospiciu –

Căci din nimic, nimic o să mâncați –
Și din nimic, nimic veți avea leacuri –
Căci nu vor fi pe lume împărați,
Să sature săracele stomacuri –

Doar regi penali, tâlhari, și ahtiați,
Doar criminali ce strigă libertate –
Doar ucigași de mame și de tați,
Demolatorii de maternitate –

Purtați-vă de grijă, frați cumiști,
Și împărțiți-vă și grija, câteodată,
Între copii, nepoți, între părinți,
Și cel ce poartă grija voastră, toată –

Purtați-vă de grijă, căci nu sunt
Nici Moși Crăciuni, și nici Moși Nicolae,
Pentru aceia ce trăiesc mărunț,
Și-au schitul țării, drept în măruntaie -

Iar voi, frați dragi, care aveți destul
Cât să sperați mai binele de mâine,
Purtați de grija celui nesătul
De cuminecatura Lui, de pâine...

16 decembrie 2010

CUVÂNT ȘI DAR DE PRIMIRE PE LUME

O casă simplă de la sat
Pe lângă ieslea cu trifoi,
E un adevărat palat!
Din iesle, ai venit la noi!

Și învelit în cer curat,
Nu s-au găsit pe lume crini
Împărătești, să-ți fie pat!
Din cerul gol, ne-ai dat lumini!

N-au fost averi, să nu-Ți fi dat,
Un Prinț prea întunericit-
Un Univers perfecționat!
Tu ne-ai dat trupul răstignit!

De-atunci, câți prinți ne tot colindă
Ca să trăim o viață întru
Beția noastră în oglindă!
Tu ne-ai dat Raiul dinăuntru!

Câte capcane nu ne-mbie
Drogate simțuri, ce nu-nvață –
Tu dăruiești în veșnicie,
Dreptate, Adevăr, și Viață!

Și ultimul fiind, pe lume,
Rob tuturor, și rob luminii –
Ne e dovadă, al Tău nume,
Că ultimii, iubind, sunt primii!

Poetule izvor Luminii,
Și Domnul Vieții, ce ne-o scrie,
Pâinea și sarea Românimii,
Primește-ne-o în veșnicie!

17 decembrie 2010

DAR PENTRU PĂRINȚI

E vina noastră, vina noastră,
Că nu v-am pus la geam, părinți,
De Moș Crăciun, o stea albastră,
Cum nu s-a pus nici pentru Sfinți –

I-am cunoscut prin viața voastră,
Altminteri, nici n-am fi știut,
Că nu-i Golgotă mai măiastră,
Cum e să crești un nou născut -

În loc de rugăciune, muncă,
În loc de post, răbdat pe brânci,
La câte-un prunc, sau câte-o pruncă,
Robind în orele adânci –

E vina noastră! Prea târzie
E remușcarea că nu știm
Să mai aprindem o cățuie
La voi, la geam, de vi-flaim –

Sau poate-o stea s-aprindem, iată,
Cât mai avem copii de dus,
Pe fruntea voastră cea ridată,
Lângă Golgota lui Iisus –

Ca mâine, vă luăm noi, locul,
Și teamă ni-e că prea cumiți,
Copii, nu veți aprinde focul,
Și-o stea, în cer, pentru părinți -

E vina noastră, vina noastră,
Că nu v-am pus la geam, părinți,
De Moș Crăciun, o stea albastră,
Cum nu s-a pus nici pentru Sfinți –

17 decembrie 2010

PRIMEȘTE, DOAMNE, VOTUL MEU

Colind din Raiul țării mele

Primește, Doamne, votul meu!
Întreaga mea fățarnicie
Ți-l pune-n urnă, cheazășie,
Să Te urmez, frățesc, mereu...

Cum pot, cum știu, cum mă înveți...
Să Îți duc pilda mai departe,
Până vei scoborî din carte,
La noi, fățarnicii semeți...

Ia votul meu, Te rog, în seamă!
Ca să fim vrednici de-așa Rege
Dă-ne și inimă de mamă,
Și bunătatea Ta, ca lege...

Dă-ne cuvânt, ca să pătrundă
În suflet, până la prăsele,
Dă-ne și dragoste plăpândă,
Să-ți ducă crucea, pân'la stele...

Primește, Doamne, votul care
Pentru minuni, n-are putere –
Nici să dea Lumii, de mâncare –
Nici să dea Raiul, cui îl cere...

Atâta doar, să Ți se-nchine,
Și cu puterile ce-i dai,
Din rău, să facă fir de bine,
Din Iad, firimituri de Rai...

16 decembrie 2010

DARURI DE CRĂCIUN

Vine Crăciunul, oameni buni,
Și nu am daruri pentru voi...
Vedeți, în casa de nebuni,
Și Moși Crăciunii au nevoi...

Așa cum daruri nu v-aduc,
Vă rog pe voi, ce-mi sunteți frați,
Să nu-i lăsați, tot singuri cuc,
Pe Moși Crăciunii vinovați...

Căci este greu să fii și bun,
Să ai putere, minte, grai,
Și să nu ai, de Moș Crăciun,
Nici bună-ziua, să le dai...

Dar nu intrați – căci sunt plecați
Cu gândul frânt, în galaxie ...
Și bună-ziua de le dați,
Nu vă aud, de bucurie...

Lăsați la poartă o dorință,
Ce daruri să vă facă, bunii,
Și tot ce nu e cu putință,
Vă vor aduce ei, nebunii...

21 decembrie 2010

DORINȚĂ DE CRĂCIUN

La jumătatea mea de veac,
Mai am o singură dorință:
Adu-ne, Moșule sărac,
Pe Dumnezeu, întru Ființă!

Deșertăciunilor ce-și fac
De cap, cu-asupra de priință,
Adu-le, Moșule, din sac,
Trupeasca Lui bunăvoință!

Revino, Doamne, printre noi,
Să mai avem, măcar, idee
De ce e zilnic, azi, război,
De ce e viața, odisee ...

Revino, Doamne, între noi,
Să nu ordoni nimic, să stai,
Când, la război, ca la război,
Noi ne ucidem – pentru Rai!

Revino, Doamne, printre noi,
Că știm prea bine cum se face,
Și-aici, și-n Lumea de Apoi,
Te răstignim, cu tot, cu pace!

Revino, Doamne, că prea știm,
Și nu prea știm, deloc, de toate,
Ba Te-așteptăm de vi-flaim,
Ba Te-alungăm în străinătate!

Ba-Ți cerem, totul, să ne dai,
Ba facem noi, fără rușine,
Precum ne taie capul, Rai,
Și doar Războiul - iese bine!

Revino, Doamne, stai aci,
Ne vom ruga pe la icoane,
Ne vom ruga pe la copii,
Să nu Te batem în piroane!

Revino, Doamne, printre noi –
Să ne dai pace? Ce eroare!
Pentru resurse, e război:
Fiece om, cu fiecare –

Revino, Doamne, mai curând,
Că uite, s-a sfârșit și versul,
Și ni se termină, pe rând,
De masticat, și Universul –

Revino, Doamne, la ai Tăi –
Sau, dacă vrei, adu-i la Tine –
Vor fi atât, atât de răi –
Dar fără Tine, ce e bine?

24 decembrie 2010

CÂNTEC DE CRĂCIUN

Poate-ați rămas fără soții,
Poate-ați rămas fără de soți,
Între a fi, și a nu fi,
Rămânem, împreună, toți –

Poate-ați rămas atât de triști,
Poate că singuri v-ați crezut –
Dar existăm, dacă există,
Și vom trăi, de la-nceput –

Cu cei de sus, cu cei de jos,
Lângă părinți, lângă copii,
De știm să mai trăim frumos,
E pentru că visăm, să vii –

Aici, la noi, atât de iuți,
Aici, la noi, așa blajini,
Pe frunți, obraji, să ne săruți,
Ca un român, între români –

Aici, la noi, atât de sus,
Aici, la noi, atât de jos,
Prea bunul nostru Domn, Iisus,
Prea bunul frate drag, Hristos...

24 decembrie 2010

PROCESUL COMUNISTULUI

Sunt și creștin, și comunist, și-mi fac proces,
Pentru o viață simplă-n socialism –
Și negăsindu-mi vină, mai ales,
Executați-mă, vă rog, din ALTRUISM –

Acum, când NAȚIUNEA AVORTATĂ
Se duce-n cer, cu multe împrumuturi,
Puneți-vă și acul la cravată
Trageți un glonț, și dați-vă săruturi –

Eu, Iuda, voi Hristoși, sau doi Hristoși,
Eu, vinovat, și voi, nevinovații,
Eu, trădător, și voi așa frumoși,
Executați-mă ! O merit! În ovații !

Sunt vinovat c-am învățat, și am muncit.
Și-am lăudat, în vers, Conducătorul,
C-am stat la cozi, și nu m-am răzvrătit.
Și i-am aplaudat și eu, omorul.

Și-am învățat, muncit, pe moda nouă.
Zadarnic. Am ajuns doar la nebuni.
Dosarul meu politic, vi-l dau vouă.
Să mă executați, ca Moși Crăciuni.

Executați creștino-comuniștii!
Va fi mult bine, și va fi creștin!
Conduceți voi, munciți – voi, elitiștii,
Și faceți Rai, la voi, și-n cer, puțin!

Rugați-vă de Domnul, să compare,
În ce trăim, și pentru ce, și cum,
La Dumnezeu Hristos, că banul n-are
Vreun drept să mai ucidă, ca acum !

Procesul meu? De va dura o viață,
N-o să consume timp și energii?
Decât să dați averi pe o paieță,
Mai bine-un glonț al Sfintei Români!!

Și vă doresc să faceți Rai, și-aci!

22 decembrie 2010

CÂNTEC PENTRU MOȘ CRĂCIUN

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Te rugăm obedient,
Să ne-aduci, cu gânduri bune:
Militari, și armament!

Pacea Domnului, din ceruri,
Cum să o păzim, de nu
Vom avea atâtea feluri
De-a ucide, cum ai tu?

Moș Crăciune, cu onoare
Pacea Domnului, slăvim,
De ne dai și înarmare,
Și dușmani, de viflaim!

Să mai exersam progresul,
Să mai exersăm mândria,
De-a ucide înțeleșul
De-a fi om, în România !

Moș Crăciune, ține minte,
Să ne-aduci mereu, mereu,
Arme noi, spre alte ținte,
Arme pentru Dumnezeu!

Că și El, onoare morții,
De atâta pace, plânge,
Și în Rai, în pragul porții,
Este înșetăt de sânge –

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Nu fii bun, și nu ierta,
Dă-le arme, doar, mai bune,
La copii, pe lumea ta –

Și bătrân, cu barba lungă,
Viața noastră, de calici,
Ți-o vom pune, toți, în pungă,
Viitorii inamici!

Căci noi, oameni, suntem ținte –
Noi, închișii-n colivii,
În noi trageți, ține minte,
Când visăm pentru copii!

Doar un fel, mărunț, de pace,
Doar un fel de libertate,
Ce nu-ncap într-o găoace,
Cu munițiile toate!

De aceea, Moș Crăciune,
Te rugăm obedient,
Lângă brad, nu ne mai pune
Munții tăi de armament!

Și plătește, de ai boală,
La întregul mapamond,
Dezarmarea generală,
Biet Jandarmule de rond!

23 decembrie 2003

SUBSTANȚA

Motto: "Faceți crucea dreaptă!" (părintele Cleopa Ilie)

Când adăstam în zori de zi,
Unde Biserica naștea,
Și se-nchinau la ea, copii,
"Ca o morișcă de cafea",

Trecând, grăbiți, spre slujba lor –
Târziu, o maică de la sat,
Cu o desagă-n băț - ușor,
Și drept, și sfânt, s-a închinat –

- De unde, maică, vii așa?
- Poate din vremea de apoi!
- Și ce-ai văzut, măicuța mea?
- Același Rai, ca pe la noi!
- Nu era, maică, mai perfect?
- Știu eu? Zău, nu mi s-a părut!
- Și unde mergi așa de drept?
- Merg la nepoți, să îi sărut!
- Și unde stau? - În viitor!

Mai am de mers, bădie dragă!

- Și ce le duci așa, cu zor?
- Le duc chiar Raiul, în desagă!
- A încăput acolo-ntreg?
- Da cum să nu, mai și rămâne!

- Și ce ai, maică-n el, te-ntreb?
- Am mămăligă doar, jupâne!

Plecă bătrâna, și-am rămas
Cu o Biserică închisă,
Să cânt și eu, fără de glas,
Aici, la Betlehem, o misă:

Binecuvântă, când Îți ningi
Cu-atâtea lipsuri, Doamne dragă,
Poporul tău de mămăligi!
Și dă-i tot Raiul din desagă!...

23 decembrie 2010

RĂMÂI, ROMÂNE, TOTUȘI, BUN...

Primiți urarea mea umilă:

Atât de multe să primiți,

Încât să dați un dram de milă,

Și celor mult năpăstuiți!

S-aveți atâta sănătate,

Și-atât belșug, în ce munciți,

Încât să dați, fărâme, poate,

Și celor mult nedăruiți!

Belșug în toate, și putere,

Să împliniți vis după vis!

Și poate-un un fir de mângâiere,

Și celor care n-au învins!

Primiți urarea mea umilă:

E greu să ai un om, aproape –

E greu să dai fărâmi de milă –

Mai greu decât să mergi pe ape!

Și totuși, dacă facem Raiul
Cu semeni, nu doar pentru sine –
Îmbelșugat vă va fi traiul
Cât timp mai împărțiți un bine –

Iertați această rugăciune:

S-a vrut urare de Ajun,
De Anul Nou, se poate spune...
Rămâi, române, totuși, bun...

IERTARE, DOAMNE

Iertare, Doamne, că aștept
Chiar și bătrân, pe Moș Crăciun,
Deși azi știu că este drept
Să fiu eu însumi, Moșul bun...

Iertare, Doamne, că mereu,
Aștept atâtea de la Tine,
Când m-ai creat, ca dumnezeu,
Să fac și eu, un pic de bine...

Iertare, Doamne, că apun,
Tot mai sărac de-nțelepciune,
Și n-am știut, ca Moș Crăciun,
Să îmbunez întreaga lume ...

Iertare, Doamne, ce-i de dat
Mi-am dat, de-atâtea ori, doar mie,
Mi-a mai rămas numai păcat,
Se cade să Ți-l dărui Ție...

Iertare, Doamne, că nu pot
Ca Tine, astăzi, mâine, ieri,
La cei ce vin, să le dau tot,
Și Moș să plec, spre nicăieri...

Iertare, Doamne, de Crăciun
Aș vrea doar să mă rog, o vreme,
Cum Tu ești darnic, și ești bun,
Dă-mi și o lacrimă, în gene...

Și-mi spune chiar și ce să spun,
Ce să mă rog, și pentru cine,
Deși se cade, de Ajun,
Să mă rog, Doamne, pentru Tine...

EROILOR EVENIMENTELOR DIN 22 DECEMBRIE 1989

Așa sunt ei, niște copii...

Eroii morți, în vii tranșee...

Rămân în urma lor, mai vii...

Irozi, Pilați, și Salomee ...

Cad unii pentru ideal...

Și cârnățarii și idioții

Se propășesc așa banal...

Și tot ei sunt, și patrioții...

Ce vreți? E viața de consum...

Și chiar și moartea se consumă...

Vedeți-vă, eroi, de drum...

Vedeți-vă, copii, de humă...

Căci diplomați de ați ajuns,

Revendicând scutiri exprese,

E semn că iadul merge uns...

Îi sunteți peștii, și metrese.....

Așa sunt ei, niște copii...

Eroii morți, în vii tranșee...

Rămân în urma lor, mai vii...

Irozi, Pilați, și Salomee ...

RUGĂMINTE

Cu sărutul meu, ți-am dat păcatul –
L-ai crescut, în taina ta, mai mare –
Miezul tău când s-a aprins în altul,
Am primit și eu – o sărutare –

Mănăstiri-ți, de privit-am sânii,
Clopotar uimit, că nu bat, mușii,
Alții, de i-au prins în teascu mîinii,
I-am simțit și eu, mustind, duruții –

Eu te-am răstignit în poezie,
Alții-n așternuturi, prea frumoșii –
Când te-au părăsit, mi-au rămas mie,
Ca păcat, ciorapii lor cei roșii –

Azi te spăl, iubito, cu lumină,
Poate, totuși, s-a-implinit sorocul
Mâna să-ți sărut, și plini de vină,
Să compunem, de la capăt, jocul...

26 decembrie 2010

SPOVEDANIE DE AN NOU

Dintr-o Carte, preot blând,
Să-mi citești tainele toate,
Eu mă spovedesc, în gând,
Că nu fac decât păcate –

Și ne trece prea curând,
Taina vieții maculate,
Eu rămân, la cozi, la rând,
Ca să cumpăr doar păcate...

Pe un vers, să-mi vindeți, iar,
Din păcate spovedite...
Toate- s ale mele, doar...
Și cu mine, răstignite...

Vine Anul Nou și Sfânt,
Eu recit în mine, frate,
Când te bucuri de cuvânt,
Eu mă bucur de păcate...

Și le strâng la mine-n gând,
Și în gând, ți le spun toate,
Când din Carte citești blând,
Preot frate, nepăcate ...

Fericiți cei ce nu știu,
Fericiți cei ce n-au spus,
Că păcatul este viu,
Fără Unul doar – Iisus...

28 decembrie 2010

BALANȚA

E cald la mine, Doamne, -n casă,
Și te întreb - cum se petrece
că tot prin voia Ta miloasă,
În casa altora, e rece?

Eu am de toate, sănătate
Întâi - și Te întreb pe Tine,
Cum de îmi dai, mereu, de toate,
Cand alții nici nu știu de bine?

Când Sfinții Tăi, în frig, se-apeacă
Și Te-ncălzesc cu al lor sânge -
Nu-i fericirea, promoroacă
Și chin, aceluia ce plânge?

Cu cât îmi dai mai mult, ei rabdă -
Și Sfinți, și oameni, și români -
Ei, din nimicul lor, dau roadă -
Eu, din belșug, mă spăl pe mâini...

29 septembrie 2010

BOGĂȚIE

Sărac ești, Doamne, ce sărac!
Căci dai făpturii omenești,
Când ai comorile din veac,
Doar sănătate, pâini și pești!

Nu bogății, să faci pe plac
Făpturilor ce le iubești,
Sărac ești, Doamne, ce sărac,
Doar sănătate, pâini și pești!

Și din corola de minuni,
Înveți mereu pe cei ce tac,
Și îi îndemni la rugăciuni...
Sărac ești, Doamne, ce sărac!

Când din țărâna unor vieți,
Învii făpturile ce zac,
Le dai eterne dimineți,
Sărac ești, Doamne, ce sărac!

Când viață dai, în veșnicii,
Doar cu credința vie, leac,
Celor ce –au fost, și sunt – copii –
Sărac ești, Doamne, ce sărac!

Sărac ești, Doamne, ce sărac!
Când ceri la-ntreaga Omenire
Când ai comorile din veac,
Sărac de simpla ei iubire!

30 decembrie 2010

NESINGURĂTATE

Am rămas sărac și de cuvinte,
Am rămas sărac și de putere,
Cum să mai pun pasul înainte,
Pentru-a dăru, și a nu cere?

Vine Anul Nou, trece Crăciunul,
Am rămas cu tine, poezie –
Fă și tu un bine, măcar unul,
Vindecă-i pe toți de sărăcie!

Am rămas cu visul pe hârtie,
Nici nu-mi mai aduc de el, aminte,
Lumea pleacă-n weekend, ca să vie,
Eu rămân în postul de cuvinte –

Au trecut și zilele de daruri,
Am rămas din nou, să umplu anul,
Fără har, să-mpart la alții haruri,
Să vâneze Gloria și Banul –

De-mi oferi atâta frumusețe,
De Crăciun, dă-mi, Doamne, încă, mie,
Zi de zi, să-Ți dau, măcar, binețe,
Și pe viața-mi goală, de hârtie,

Scrie, zi de zi, o poezie...

26 decembrie 2010

ÎNVIERE

15 ianuarie 1850 – la Nașterea Poetului Mihai Eminescu

Se naște un Luceafăr ce a avut, se știe,
În viață, locuință, în propria poezie –

Căci casă, garsonieră, n-a prididit, săracul –
Așa a fost poetul – și-a locuit doar, veacul –

Nici din gazetărie, nu-și câștiga, ades,
Nici pâinea, și nici vinul – și-atunci, din interes,

Scria, spre propria pildă, Sărmanul Dionis –
Și câte multe alte păcate n-o fi scris...

Acum, când se întoarce, cântând, la el, pe plai,
Din iad, căci umilință nu are, pentru Rai –

Când neevlaviosul, și bietul necucernic,
În schitul lui de versuri, e doar un biet nemernic –

Când vine să-și ridice din chiar țărâna grea,
Un literar cadavru, uitat în debara –

Când nici nu știm, se pare, la ce mai este bun,
A lua în seamă genii, când veacul e nebun –

Când pâine de nu este, nu e mai econom
Să ții în bezna groasă, ideea chiar, de om –

Acum, Mihai, bădie, de ziua ta, îți scriu
Mai naște-te odată, că iar este pustiu –

S-au înmulțit toți "sfinții" în țară, și afară,
Îi doare-atât poporul, încât îl tot omoară –

Cu legi spre avortare, și cod alimentar,
Cu noua reformare ce nu are nici var

A mai spoi zidire din Moșul Dictator,
Mitrăliat din milă, și grijă de popor...

Îți scriu, Mihai, bădie, chiar dacă n-ai de știre,

Din Operă, și Viață, a neamului Psaltire...

Și îți ridic, pe lume, și un temeinic schit,
Chiar de ți-l fac din pietre, și bețe de chibrit...

Pentru români ce-n inimi tot aurul îl poartă,
Și pe pământ, și-n ceruri, din poartă bat, în poartă,

Mihai, ca să-nțelegă și crucea României,
Din piatra crucii Tale, învie iar, și scrie-i...

4 ianuarie 2011

SĂTUL

Am săturat de corcodușe Raiul tot!
Nici Sfinții să mănânce, nu mai pot!

Cereasca-Împărăție, cu plăcere,
Obeză e, de la un pumn de mere!

Dovadă: astăzi, când să pun pe masă
Bisericii, cu fructe, noua plasă –

Arhanghelii, și îngerii cerești,
Închis-au ușă, găuri, și ferești –

Și m-au rugat, chiar fără de cuvânt,
Să-mpart din cele poame – pe pământ!

Ce rații mici, ce nobilă măsură,
Au ființele cerești, la burți, și gură –

Și cum nu se ajunge, bunăoară,
Un pumn de poame verzi, la toți de-afară!

E drept! Acum Biserica-i sub cheie,
Dar când o va deschide, o femeie,

Să năvăliți în ea, pe lângă strane,
Ca să mâncați și mere, și moșmoane!

Și dacă veți rămâne tot flămânzi,
Vă rog să fiți cu mine foarte blânzi,

Căci eu mănânc, cât să-mi ajungă-n rânză,
Pâine cu roșii, și dovleci cu brânză!

Mă mir și eu, cam câte ne sunt date
Să împărțim.. și mi le-mpart pe toate!

Mă mir și eu, precum un somnambul,
Că-n veacul tot - doar cerul e sătul!

8 iulie 2011

CÂNTEC DE ZIUA POETULUI

Maestrului Adrian Păunescu, născut la data de 20 iulie

Acum un an, îți voi fi zis
Că Îl aștept pe Domnul cel
Prea bun, să vină, cum e scris –
Azi, poate eu mă duc la El –

De-ar fi venit – în ce abis
L-am fi primit, prea plini de zel?
E mult mai simplu, acest vis:
Să mergem noi, cumiți, la El –

Vechime ai, în lut, un an :
Vechime am, în ani, cincizeci –
Vom trage la același han –
Și n-am să plec, de n-ai să pleci –

Din iarbă, poate, poezii
Vei împleti, cu lungi andrele,
Și câte le vei ticlui,
De bărbi, am să te trag, cu ele -

Și ce ironic, din cuvânt,
Se va alege doar menirea
De-a fi o mână de pământ,
Reiterand... totuși... iubirea...

18 iulie 2011

CENACLUL FLACĂRA VIE LA CRAIOVA

Sala se ridică, iarăși, în picioare,
Și așteaptă, încă, nemișcat, un sol –
Dar pe scena lumii, nu e omul mare
Și biroul vieții lui rămâne gol...

Intră iar pe scenă,
Iarăși se prezintă,
Iar ridică mâna,
Și recita iar,
Venă lângă venă,
Sălii îi e ținta,
El îi este vâna,
Și abecedar...

Cântă menestreliei,
Vin mereu bilete
Dintr-o sală vie,
El le ia, dator,
Nesupus greșelii,
Mintea lui, cu sete,
Scrie poezie,
Și răspunde lor ...

Da, a lui e vina,
Da, a lui e țara,
Da, al lui, poporul,
Toate câte dor –
Dar luați lumina,
Luati și primăvara,
Luati și viitorul,
Dintr-un muritor ..

Scrie, și răspunde,
Scrie, și prezintă,
Scrie iar, și cântă,
Scrie, răs plângând,
Cine știe unde,
Și în ce incintă,
El binecuvântă,
Românescul gând –

Nu se-aplaudă-n joacă,
Nu se-aplaudă-n silă,
Nu se-aplaudă-n turmă,
Nu se-aplaudă-n tril,
În cenaclu, parcă,
Intră în pupilă,
Dorul de pe urmă,
De a fi copil -

Dar Titanul scrie,
Încă-o poezie,
Poate încă-o carte,
Poate încă-un drum –
Responsabil este
Pentru veșnicie,
A călca pe moarte,
Pentru cei de-acum –

Sala se ridică, iarăși, în picioare,
Și așteaptă, încă, nemișcat, un sol –
Dar pe scena lumii, nu e omul mare,
Și biroul vieții lui rămâne gol...

19 iulie 2011

TRĂIASCĂ TOȚI ROMÂNII! TRĂIASCĂ ROMÂNIA!

N-am să vă dau nici apă, n-am să vă dau nici pâine -
A voastră este munca de-a le avea pe masă –
Un sunet de chitară, și-un vers, de azi, pe mâine,
Am să vă dăruie, prieteni, din tot ce mă apasă –

Cântați și voi, cu mine, creați și voi, cu mine,
Voi sunteți toți, cenaclul, în arderea-i frumoasă,
Lumină, libertate, și luptă - pentru bine !
Cântați cu mine-n limba română, de acasă!

Trăiască toți părinții! Trăiască toți copiii!
Trăiască străbunii, știut, și neștiuții!
Murind, nu avem moarte! Am fost, și suntem viii
Români, uniți pe viață, în cântecul virtuții!

Trăiască toți românii! Trăiască România!
Cântați, cântați, prieteni! Atâta vă mai spun!
Răsar apocalipse, apune veșnicia,
Tu nu uita vreodată, române, să fii bun!

Cântați și voi, cu mine, istorii legendare,
Mihai, Ștefan, și Mircea, poeți și voievozi!
Un Rai, să facem, măcar, din România Mare,
Chiar dacă este Lumea ticsită de Irozi!

Vin cumpene, vin lipsuri, vin necurmăte rele,
Și cine să mai știe, ce toane ne mai vin –
Noi să cântăm, prieteni, călcând pe toate cele:
Trăiască toți Românii, și Țara lor! Amin.

20 iulie 2011

DESPRE JIANU LIVIU-FLORIAN

Născut la 19 aprilie 1961, în Craiova.

Elev al Școlii Trișcu din Craiova, și al liceului “Nicolae Bălcescu”.

A absolvit Facultatea de Electrotehnică din Craiova, secția Automatizări și Calculatoare, promoția 1986, media 9.99, poziția a 7-a pe țară.

Parașutist militar brevetat.

Membru al “Societății Scriitorilor Olteni”, din mai 2000.

Membru al cenaclului “Al. Macedonski” al Societății Scriitorilor Olteni și al cenaclului “Marin Sorescu” al Sindicatului Electroputere Craiova.

Volume publicate:

informatică

1. “Programarea orientată pe obiect în Turbo Vision” – Editura “Intarf”, Craiova, 1993, tipografia “Avrămeanca”.

2. “Programarea orientată pe obiect în Turbo Vision” – Editura Lotus, Craiova, 1994 (sponsor “CEROLA SRL”);

poezie

1. “Musca, păianjenul și paralelipipedul” – premiul I la Concursul Național de poezie “Al. Piru”, organizat de Editura Vlad&Vlad, 1996, apărut la Editura Sitech, Craiova, 1998.

2. “Cheltuieli de suflet” – 1999, Editura Sitech, Craiova.

3. “Să-mpuști o pasăre care visează” – 2000, Editura Sitech, Craiova.

4. "Imnurile fățărniciei" – 2011, Editura ON-LINE Semănătorul;

5. "Alter Iuda" – 2011, Editura ON-LINE Semănătorul;

6. "Lumea de aur" – 2011, Editura ON-LINE Semănătorul;

proză

1. “Lumea are cele mai bune intenții!” – proză scurtă, Editura “Contrafort”, Craiova, 2008, 200 pagini;

2. "Povești muritoare" - 2011, Editura ON-LINE Semănătorul;

3. "Uzina Viselor" – 2011, Editura ON-LINE Semănătorul;

Antologii:

1. “Tărâm de dragoste”, 1979, poezie, Antologie a Comitetului Județean al Partidului Comunist Român, Dolj;

2. “La început a fost Cuvântul...”, 2000, a “Societății Scriitorilor Olteni”, poezie, proză ;

3. “A patra antologie paradoxistă”, New Mexico University, SUA;

4. “Vara visurilor mele”, 2003, Antologia revistei “Amurg Sentimental”, București;

5. “Zugravul de cuvinte”, Antologia Cenaclului “Marin Sorescu”, al Sindicatului “Electroputere” Craiova, aprilie 2004;

6. “Fifth Paradoxist Anthology”, Râmnicu-Vâlcea, 2006;

7. „Medalionul literar – structură permanentă de cultură și educație”, de Marian Barbu (coordonator), Alex. Gheorghe, Florea Miu, Radu Scorjitu, vol. II, Editura “Ramuri”, 2006, pag. 321, 572 pagini;

8. „Dicționarul Biografic al Societății Scriitorilor Olteni”, Editura MJM, Craiova, 2003;

9. „Împreună duminiri pe cale”, volumul 2, Fundația „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”, Craiova;

10. Antologia Concursului de creație literară: “Vara visurilor mele”, ed. a VII-a, 2008, organizat de revista Amurg sentimental și cenaclul “Visătorii” al Liceului din Puiеști, Vaslui.

11. “Golgota hârtiei”, Antologia Cenaclului “Marin Sorescu”, al Sindicatului “Electroputere” Craiova, 2009;

12. "Sixth International Anthology on Paradoxism", Edited by Florentin SMARANDACHE, Columbus, Ohio, U.S.A. The Educational Publisher, 2011;

13. Antologie de Poezie și Epigrame , "Romeo și Julieta la Mizil", Ediția a IV-a, 2010-2011, pag. 69;

Colaborări la

Radio-Oltenia Craiova (poezie, reportaj) ,

Radio București (poezie),

Radio-Vacanța Costinești (poezie, reportaj, epigrame) ,

Radio Charlie,

Radio-Sud,

publicațiile “Licăriri” (a liceului "Nicolae Bălcescu - Carol I" din Craiova), “Înainte”, “Cuvântul Libertății”, “Ramuri”, “Rațiunea”, “Ediție specială”, “Gazeta de Sud”, “Femeia ortodoxă”, “Family News”, “Mozaic”, “Contact”, “Arca lui Noe”, “Lamura”, "MJM", “Glasul femeii ortodoxe”, “Millenium” - Craiova;

“Limba și literatura română”, “Jungla Universitară”, “Amurg sentimental”, “Oglinda literară” – București; “Al cincilea anotimp”, “Crișana plus de duminică”, “Familia” – Oradea;

“Monitorul”, “Convorbiri literare” – Iași;

“Paradoxism” – Universitatea New Mexico, SUA;

“Gazeta de Sud-Est” – regional;

“Cetatea culturală” – Cluj;

“Almanah 2004 – Bucovina literară” – Suceava;

“Orizont Lupenean” – Lupeni, Gorj;

“Murmur” – revistă virtuală de gândire națională și ortodoxă;

“Nordlitera” – revistă virtuală;

"Pasager" - revistă virtuală;

"Terra Nova" - Canada - revistă virtuală;

"Prăvălia culturală" - revistă virtuală;

“Clopotul” – revistă virtuală;

“Altermedia” – revistă virtuală;

“Agero” – revistă virtuală, Stuttgart, Germania;

“Observatorul” – Toronto, Canada;

“Noi, NU!” – revistă virtuală;

“Candela de Montreal”, Canada;

“Destine literare”, Canada;

“Starpress” – Râmnicu-Vâlcea;

“Ecou”, Epoca”, “Neamul românesc”;

“Glas comun”, “Slova creștină”;

“Singer” – Târgoviște;

“Caiete Silvine”;

“Rapsodia” – Sibiu; “Phoenix Mission” – Arizona, SUA;

“Cuvântul Liber” – cotidian mureșean;

“Mesagerul Olteniei” – Craiova;

"Basarabia literară" – R. Moldova;
"Constelații diamantine", "Literaria";
"Cetatea lui Bucur";
"Romania magnifica";
"Armonia"- SUA;
"Armonii culturale";
"Omniscop";
"TimNews" – Timișoara;
"Confluente românești";

Referințe critice:

Virgil Dumitrescu (1996), Alexandru Firescu (1996), Ștefan Tunsoiu (1996), Simona Lica (2000), Ștefan Marinescu (2001), Marian Barbu (2000-2011), Maria Prochîpiuc(2006), Tudor Negoescu(2006), Doina Pologea (2006), Florentin Smarandache (2006), Melania Cuc(2007), George Filip(2007), Ștefan Vlăduțescu (2008-2010), Ștefan Doru Dăncuș(2009), Daniel Corbu, Mihai Marcu (2011), Gheorghe Stroia (2011).

Premii în domeniile: tehnic, literar și artistic
(cronologic)

1. Premiul EDITURII MILITARE la OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ, faza finală, IAȘI, 1977; Profesor emerit de limba și literatura română: Iordache Aurelia.
2. Premiul I la OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ, faza finală, ARAD, 1978; Profesor emerit de limba și literatura română: Iordache Aurelia.
3. Premiul III pentru poezie, al Taberei de creație Ciric, Iași, 1979; Președintele juriului: Opriș Tudor.
4. Locul III pe țară, în cadrul Festivalului "Cântarea României", Cluj, 1979, cu recitalul "În fața atomului", de Geo Bogza; Președintele juriului: Cojar Ion.
5. Protagonist al spectacolului de muzică, poezie și euritmie "Sunt suflet în sufletul neamului meu", al liceului Nicolae Bălcescu, regizat de Dl. Emil Boroghină, locul I pe țară, Festivalul "Cântarea României", Piatra-Neamț, 1979; Președintele juriului: Popovici Alecu.
6. Rolul principal (Vlad Tepeș) în piesa "A treia țeapă", de Marin Sorescu, cu care trupa de teatru a CASEI DE CULTURĂ A STUDENȚILOR din Craiova, regizor – Patrel Berceanu - obține la Craiova, în 1986, locul I pe țară, pe scena Naționalului din Craiova, în cadrul Festivalului "Cântarea României"; În juriu: Sorescu Marin, Popescu Dumitru Radu, Tudor Gheorghe, Homeag Leni-Pințea, Mazilu Gheorghe.
7. Locul IV pe țară, în cadrul Festivalului "Cântarea României", secțiunea recitare, Iași, 1985, cu poezia, creație personală, "GENEZA"; Președintele juriului: Caramitru Ion.

8. Premiul I la Sesiunea Națională a Cercurilor Științifice Studentești, Cluj, 1986, cu lucrarea “Conducerea cu sistemul de proces ECAROM 800 a 8 bucle de reglare independente”; Președintele juriului: conf. univ. dr. Ceangă Emil, Universitatea din Galați.
9. Premiul I la Concursul Național de poezie “Al. Piru”, organizat de editura Vlad&Vlad, 1996; Motto: “ Ce e tăcerea? De parcă ar avea dreptul la mai mult! (Merwin)”; În juriu: Gabriel Chifu, Patrel Berceanu, Marius Ghica, Mihai Duțescu, Constantin Barbu, Ilarie Hinoveanu, Virgil Dumitrescu, Dan-Ion Vlad, Octavian Lohon.
10. Premiul Special pentru Scenografie al juriului, în cadrul Festivalului Internațional de Teatru Francofon, ediția a III-a, Arad, 23-26 octombrie, 1995, pentru scenografia piesei “Cântăreața cheală” (în limba franceză), de Eugen Ionescu, cu formația de teatru a liceului CFR din Craiova. Regia: profesor dr. de limba franceză Tronea Maria și profesor lb. română-franceză Jianu Mihaela;
11. Membru al Societății Scriitorilor Olteni, mai 2000;
12. Laureat al concursului “Vara visurilor mele” – secțiunea proză - organizat de revista “Amurg Sentimental” din București și Cenaclul “Visătorii” al Liceului din Puiști Vaslui, 30 iulie 2002; Motto: “Ce este limba? Haină neagră ce căzu de pe zid/ Cu mânecele încercând să spună ceva. (Merwin)”; Președintele juriului: Machidon Ion.
13. Redactor și tehnoredactor al “Dicționarului Biografic al Societății Scriitorilor Olteni”, editura MJM, Craiova, 2003;
14. Cercetări privind conducerea sistemelor tehnologice flexibile de fabricație pentru deformarea plastică la rece a pieselor pentru caroserie auto – Teză de doctorat – dr. ing. Marian Popescu, Universitatea Dunărea de Jos, Galați 2004 -> colaborator; Conducător doctorat: prof. univ. dr. Epureanu Alexandru.
15. Membru în colectivul de redacție al publicației on-line de gândire și atitudine ortodoxă – “Murmur”, din septembrie 2004;
16. Premiul I la Concursul Național de Poezie religioasă "Daniil Sandu Tudor", Vatra Dornei, 20-23 iulie 2006. Motto: “...Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut...” (Iisus Hristos). Premiul este un dar pe care îl fac, din toată avariția și fățarnicia mea, Domnului și Dumnezeuului nostru, Iisus Hristos. În juriu: Verona Dan, Ursu Liliana, Pillat Monica.
17. Premiul al II-lea la Concursul Național de Poezie “Dor de dor”, Cluj-Napoca, mai 2007. Motto: “Veșnicia s-a născut la sat” (Lucian Blaga). În juriu: Țene Al-Florin, Toma Marin.
18. Premiul al III-lea, secțiunea proză scurtă, 2007, la prima ediție a Concursului Național de Poezie, Proză Scurtă și Pictură, cu tema IISUS, organizat de Trustul de Presă “Ambasador”, în parteneriat cu Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național Mureș și Asociația Artiștilor Plastici Mureș. Motto: “...Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut...” (Iisus Hristos). Închin și ofer acest premiu Domnului și Dumnezeuului nostru, Iisus Hristos, cel miluit în timpul vieții pământești cu premiile palmelor, sudalmelor, caznelor, temniței , lanțurilor, pătimirilor, și răstignirii pe cruce.

19. Premiul pentru literatură creștină, secțiunea proză, la Concursul Național de Poezie și Proză Scurtă "V. Voiculescu", ediția a XVIII-a, Buzău, 11 octombrie 2007, organizat de Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național a județului Buzău, în colaborare cu Biblioteca județeană "V. Voiculescu", Centrul județean al Creației Populare, Primăria comunei Parșcov, Muzeul județean, Casa de Cultură a municipiului Buzău, Fundația pentru tineret Buzău, Asociația culturală "Renașterea buzoiană", Fundația academică "V. Voiculescu", Fundația "Irineu Mihălcescu". Motto: "Doamne, numai dragostea Ta aş fura..." ("Tâlhar", de Vasile Voiculescu). Președintele juriului: Popescu Florentin.

Închin acest premiu pentru pomenirea părintelui Cleopa Ilie, și a desăvârșitului creștin, medic, adesea fără de arginți, și minunat scriitor, Voiculescu Vasile.

20. Premiul I, secțiunea proză scurtă, la Festivalul Național de Umor „Ion Cănașvoiu”, ediția a XV-a, 20-21 octombrie 2007, Organizat de Consiliul Județean Gorj, CJCPCT Gorj, Biblioteca județeană, Muzeul Gorjului, Liga culturală „Fiii Gorjului” și Consiliul local Runcu. În juriu: Ștefan Cazimir, Nicolae Dragoș, Cornel Udrea.

Motto: "...Și dăruți zâmbetul vostru... Căci nimeni nu duce lipsă mai abitir de așa ceva, decât acela care nu a dăruit niciodată un zâmbet semenilor lui..."

Închin acest premiu pentru pomenirea părintelui Cleopa Ilie, a scriitorului Ion Cănașvoiu, și a tatălui meu, Marian.

21. Premiul al II-lea, Concursul de Creație (secțiunea literatură umoristică, proză scurtă), Festivalul Național de Umor “Liviu Oros” Deva - ediția a VIII-a, 28-29 martie 2008. Președintele juriului: Cornel Udrea.

Motto: „...Și dăruți zâmbetul vostru... Căci nimeni nu duce lipsă mai abitir de așa ceva, decât acela care nu a dăruit niciodată un zâmbet semenilor lui...”

Închin acest premiu Regelui Universului, Iisus Hristos, și soției mele, Mihaela.

22. Premiul Editurii “Junimea”, la Concursul Național “Ion Creangă” de creație literară – povești, organizat de Muzeul Literaturii Române, Iași, Uniunea Scriitorilor din România - filiala Iași, Primăria Iași, ediția a XV-a, Iași, 13 aprilie 2008.

Motto: “...Mă închin cu sănătate de la golătate, despoieții din urmă. De n-aveți ce mânca acolo, poftim la noi, să postim cu toții...” (Ion Creangă)

Închin acest premiu pentru pomenirea Bisericii Ortodoxe Române, a părintelui Cleopa Ilie, a scriitorului, fiu de țărani, Ion Creangă, a mamei mele, Adriana, și a familiei mele.

23. PREMIUL IV (MENȚIUNE SPECIALĂ) - “De ziua ta” - AL EDIȚIEI I A CONCURSULUI INTERNAȚIONAL DE POEZIE AL ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI “STARPRESS” www.valcea-turism.ro Organizat din inițiativa a două forțe scriitoricești, din MONTREAL - CANADA (poet - GEORGE FILIP) și RÂMNICU VALCEA - ROMANIA (editor - LIGYA DIACONESCU), de Revista Internațională STARPRESS (www.valcea-turism.ro), în Parteneriat cu RADIO ROMÂNIA INTERNAȚIONAL, în colaborare cu: Editura DESTINE MONTREAL (e-mail: poetgfilip@yahoo.ca PUBLICAȚIA - REVISTA OBSERVATORUL - SUA & CANADA www.observatorul.com, CENACLUL OBSERVATORUL, COLECTIVUL TEATRULUI TUDOR MUȘATESCU DIN TORONTO, PUBLICAȚIA CANDELA - CANADA cu sprijinul REVISTEI IOSIF VULCAN DIN AUSTRALIA, www.revistaiosifvulcan.wordpress.com, www.ioanmiclau.wordpress.com, ROMANIAN GLOBAL NEWS (AGENȚIA DE PRESĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI) și redactia RGN (www.rgnpress.ro), precum și a numeroase publicații naționale și

internaționale din România și străinătate printre care amintim: www.monitor-cultural.com, poesis.weblog.ro, www.ro-muenchen.de, www.realitateadinitialia.com, ASOCIAȚIA INTERCULTURALĂ ARS LONGA e.V. – Nürnberg, www.poezii.biz, ta.wordpress.com, www.romaniaitalia.net, es.wordpress.com, www.aradon.ro, www.biserici.org, zh.wordpress.com, eu.wordpress.com, groups.yahoo.com – cehia, technorati.com, www.revistamurmur.info, www.bocancul-literar.ro, www.sphere.com, www.GlasComun.info, Cenaclul Virtualia Iași, Publicația FLUX - Republica Moldova, etc. (Menționăm că Artefactele și Simbolistica de Premieră, de inspirație istorică din antichitatea greco-romana, sunt oferite de «AGORA ROMAGNA LATINA» - Canada, Societate pentru Istorie, Cultură și Latinitate, prin grija domnului Daniel Constantin Manolescu, promotor și tribun al sus-numitei societăți.). Președintele juriului: Filip George. Închin acest premiu pentru pomenirea Fecioarei Maria, și a tuturor Sfinților.

24. Premiul al II-lea pentru eseu, la cea de-a VII-a ediție a Concursului de Creație literară "VARA VISURILOR MELE", București, iulie 2008. Președintele juriului: Machidon Ion.
Motto: "...luă iar în mână tidva cea scîrboasă / și-înfipse dinții-într-însa, ca ogarul." (v. 77,78) "Infernul" (Dante Alighieri).

Închin acest premiu românilor care au fost, sunt, și vor veni, și Regelui lor, Iisus Hristos.

25. "Certificate of Appreciation – awarded to LIVIU JIANU in recognition of valuable contributions to the culture by the Math & Sciences Department of the University of New Mexico - Gallup Branch for 2008-2009; Dr. Florentin Smarandache Chair; 30/06/2009;"

Închin această diplomă în memoria profesorilor și eroilor neamului românesc, și a robului lor, Iisus Hristos.

26. ...cu recunoștință, în memoria membrilor și conducătorilor Partidului Comunist Român, și a oamenilor Securității Republicii Socialiste România, mulțumită cărora am avut o copilărie, o adolescență, și o tinerețe cum nu îmi pot inchipui altfel, Raiul pe Pământ.

27. Redactor colaborator, Revista Internațională on-line Starpress, Râmnicu-Vâlcea;

ÎN PREGĂTIRE

1. "Amintiri asomate" – proză scurtă;

"Tânărul lipsit de experiență în războiul duhovnicesc lasă pe fundul fiecărei lui fapte bune să se strecoare slava deșartă și părerea de sine. Dar soldatul încercat în acest cumplit război, în mijlocul vâltorii luptei contra patimilor aflându-se, nici o nădejde în sine nu-și pune, ori în faptele lui bune, ci mai vârtos sporește rugăciunea cu lacrimi, strigând întru ajutorul lui Dumnezeu. Avva Matoes zicea: "Cu cât omul stă mai aproape de Dumnezeu, cu atât se vede mai păcătos." El mai zicea: "Când eram tânăr, gândeam câteodată că am făcut vreun bine: acum că sunt bătrân, văd că nici măcar un bine nu am lucrat cu adevărat vreodată". Dar oare nu zis-a Însuși Domnul nostru: " Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu " (Matei 19:17).Deci dacă bun nu este nimeni decât numai Unul Dumnezeu, izvorul a tot binele, atunci cum ar putea fi bună vreo faptă care nu vine chiar de la Dumnezeu? Și cum ar putea cineva care lucrează vreo faptă bună să și-o atribuie sieși, iar nu

lui Dumnezeu? Și dacă așa stau lucrurile, atunci în ce se va putea lăuda vreodată omul cel muritor? În nimic, decât numai în Domnul și în bunătatea Lui!"

"Proloagele de la Ohrida" - de Sfântul Nicolae Velimirovici - Vol. I - pag. 530

Dumnezeu nu a făcut oamenii roboți. Oamenii au liber arbitru. Omul este conlucrător cu Dumnezeu pentru împlinirea binelui Dumnezeiesc.

Referințe critice

"Liviu Florin Jianu scrie o poezie subtilă, modernă, între tradiție și experiment în totul novator ; este un spirit contemplativ, tulburat de nostalgii și neliniști, de spaime ale timpului său, uneori chiar anxios, dar precizia expresiei este îngemănată mai întotdeauna cu instinctul inefabilului și al diafanului, astfel că influențele varii se omogenizează iar figurativul citadin sau exotic și fabulosul cotidian au "contrapuncte" naturiste și familiale ce dau, parcă, un aparent aer vechi de plângere biblică: după strămoși, după neuitatul părinte Marian, după locurile natale descoperite de mistere și legende, după setea de puritate a adolescenței unită cu oroarea de platitudinea vârstei mature...

Poezia sa are etnicitate, o anume celebrare a elementelor firii în viziune modernă, are "nopti ale risipitului", vădește ironii cu detașare și stil, "întâlniri în oglindă" ale unui pelerin în timp, are eros și cântec, puls și permanență, jocuri cuceritoare de-a râsul și de-a plânsul, spirit magic uneori, virtuți ale ironiei, dar și retrageri spre îndărătul cuvintelor, sarcasm ca terapeutică...

Modern prin excelență, personal și plin de neprevăzut, poetul ni se pare, totuși și înainte de toate, creatorul unei poezii de inefabilă nuanță intelectuală, dar și al unei memorialistici poetice semnată - Liviu Florian al Orlei."

Alexandru Firescu, despre volumul de debut, "Musca, păianjenul și paralelipipedul".

Liviu Jianu: Exerciții de proză cugetată

Ștefan Vlăduțescu

"Există fapte și oameni care în particular n-au nimic care să atragă ca inspirație epică. Totuși, un spirit ce lecturează cotidianul cu o privire scrutătoare, sub aparența de platitudine și în cuprinsul banalității, găsește semnificații desfătătoare. Acestea sunt coordonatele universului epic al cărții de proze scurte „Lumea are cele mai bune intenții!” (Craiova, Editura Contrafort, 2008) de Liviu Jianu.

Autor de volume de poezie și de informatică, concitadinul nostru Liviu Jianu debutează în ordinea epicului, arătându-se un bun narator. Cartea acoperă un interval tematic tridimensional și se dezvoltă în trei tonalități distincte. Se individualizează mai întâi un stil al reflecției ce urcă de la concret la general, fabulos și umoristic. Este vorba de o meditație ce se investește într-un registru grav, insinuant liric și cu o marcată deschidere spre simbol. Se înscriu pe această dimensiune schițe precum „Buzunarele”, „Gradație de merit”, „Educatorea” și „Dicționar de război”. Pecetea acestora este, dincolo de stil, centrarea pe evenimente și împrejurări de mare semnificație existențială. Faptele se impun împotriva povestirii. Acest lucru ne dă senzația că avem de a face cu narațiuni fără epic, mizând probabilistic pe o bine controlată transparență a fiziunii simbolurilor. Între acestea, „Buzunarele” și „Gradație de merit” sunt antologice și, parcă, de nerepovestit.

Pe o a doua dimensiune întâlnim un stil jurnalistic anticalofil și plin de vervă, un stil al reținerii unor vieți aflate în plină viteză, unul al oralității accelerate, al vorbirii naturale atrasă în proză de exigențele prinderii în literar a ceea ce este domestic și cotidian. Aici se încadrează schițe precum „Sfântul Mitică Le Grand”, „Ceaiul rusesc”, „Mătura” sau „Moneda de 10 cenți”. În această zonă, Liviu Jianu face proba resurselor sale lingvistice și capacității de a fixa idei și trăiri în armătura unui dialog polifonic. Izbutește să configureze biografii și să înrămeze limbajual portrete. Reușește să concretizeze o elegantă dinamică a narațiunii, să scoată în evidență autenticitatea reacțiilor comportamentale și să le păstreze acestora o nuanță de fidelitate a transcrierii.

Un al treilea stil ce aduce cu el și un registru specific este acela de autoinvestigare religios-teologică. Pe această zonă se configurează chipuri și oameni strălucitori așezați în locuri unde se întâmplă lucruri de rezonanță esențială. Scena este învăluită în cuvinte evocatoare și purtătoare de conotații de plecaciune și smerenie. Acum prozatorul dovedește o remarcabilă capabilitate de a păstra sfiala adresării și ispitirea rugăciunii în limitele literaturității. Intervenții narative, precum „Vânduți pe doi Hristoși”, „Rugăciune”, „Preotul de familie” sau „O ursitoare a Sfântului Scaun” ilustrează potențialitatea de a face din smerenie și modestie o experiență estetică.

Cele trei stiluri nu se află în competiție. Ele sunt complementare, instanța epică reușind să nu le amestece și a produce buimăcire. Un stil de exclusivitate se profilează în fiecare povestire. Ele sunt, de asemenea, echivalente valoric și fac ca volumul să fie pe fiecare zonă tematico-stilistică unitar.

Propensiunea și înzestrarea prozatorului sunt spre literatura de comportament cu inflexiuni simbolice. Proza prinde agreabil mișcarea sentimentelor, observă bine trăirile complexe și notează pertinent situațiile existențiale. În plus, izbutește să țină în concordanță desfășurarea evenimentelor și „filmarea” lor narativă. Momentele statice sunt investite cu semnificații reflexive, precum niște pauze pentru intervenția gândirii. Conflictelor, intrigile sunt rare, căci mișcarea este supravegheată de sus și de departe. Prozatorul este un bun constructor de imagini în mișcare. Sigur, curgând pe trei brațe, volumul nu are coerență și coeziune decât la nivelul instanței narative, dar lectura nu este afectată de fragmentarism. Se observă o lipsă de aparență pentru descriere și discursivitate în favoarea unei plăceri elegante a povestirii ce caută, dincolo de aparențe, sensuri și semnificații profunde ale existenței.

Cu lumea interioară a povestirilor sale, Liviu Jianu are delicate și generoase intenții bune, iar lumea la rândul ei are cu ea însăși o înțelegere de nezdruccinat. Am spune că aceasta este proza lumii celor mai bune, confirmate și realizate intenții. Vedem în acest volum o probă de teme și de stiluri. Marele efort de-abia începe pentru a alege să fii ceea ce talentul îți permite și a scrie coeziv, unitar și coerent pe spații mari.”

„Scriitor contemporan de-o efervescentă creatoare reală, ține în echilibru perfect latura visului în care poemul sau proza se suprapun, se pliază simetric și cu un soi de liturgic respect, peste latura științifică, tehnică, - care ar părea la o primă privire că ține de lumea „seacă”, în care trăim, de timpul prin care hălăduim înfrățiți de bunăvoie și irevocabil cu cipul electronic. Jianu Liviu-Florian demostrează prin ceea ce face că, în pofida unor falși profeti, Poezia va rezista, va Exista pentru că ne-a fost dată de Dumnezeu, ca antidot la frică, uitare, prostie, nimicnicie...”

Melania Cuc
Redacția revistei Agero, Stuttgart

Liviu-Florian Jianu: Imnuri împotriva duplicității

„Prin „Imnurile fătârniceii” (Craiova, Editura Contrafort, 2010), Liviu-Florian Jianu probează o vocație poetică aparte, manifestată ca interiorizare a lumii pe coordonatele unui lirism meditativ. Temele sale predilecte sunt orientate pe două direcții: evenimente ale vieții cotidiene (moartea tatălui, un Mos Crăciun pentru fiica sa Marina, „8 martie”, aniversări și anotimpuri) sau evenimente gnoseologice, existționale ori moral-religioase (răspunsul și întrebarea, darul, moartea unui poet, timpul și sufletul, singurătatea, drumul). Tensiunea lirică se concretizează în tablouri de idei și sentimente, de trăiri, neliniști și interogații. Spiritul creator figurează existența poetică precum o cătărare oximoronică: „În fiecare zi, un pas etern/ M-apropie, mă duce spre infern./(...)/Urcăm, urcăm spre hăuri, poftitori/Visându-ne o clipă, dezertori” („Cătărătorii”). Escaladarea are loc în tăcere, se derulează în sfertare și sub amenințarea unui bolovan, precum cel al lui Sisif: „Azi vine o tăcere ce n-o vom tine minte/E mai de pret o pâine decât niste cuvinte./Împingem bolovanul, ca Sisif, spre zone noi/Va fi să ne strivească de va veni-napoi” („Azi vine o tăcere”). Viata omului stă sub semnul pericolului. Nu riscul bolovanului, al primejdiei fizice este cel ce reprezintă cea mai mare amenințare. Marea încercare o constituie fătârnicia. Ea mimează credința, bunătatea, onestitatea și curajul. Demersul cathartic de curățare prin evocarea ipocriziei se fundamentează pe o conștiință a vinovăției. Luciditatea celui care își asumă fătârnicia în numele tuturor este de domeniul evidentei. Spiritul este apăsător de duplicitate. Cu toate acestea nu vrea să se elibereze de ea decât în urma unui efort de a-i elibera și pe congeneri. El își dorește să rămână între semeni și să se izbăvească odată cu ei. Lumea nu poate deveni mai bună printr-o singură persoană, ci prin diseminarea bunătății. Rostul fiecăruia este să dăruiască, să se ofere, să se arate disponibil: „De nu dai de la tine-un bun/Nu poți fi bun./Si bunătate de-i avea,/Si nu vei da mereu din ea,/Te vei usca” („Rost”). Darul din dar este regula oricărei civilizații coerente și coezive, a unei lumi bazată pe valori: „Am dat un dar unei femei bătrâne,/Care cânta în strană de demult./(...)/Si parcă în viața ei nu a primit/Un dar mai scump” („Darul”). Marele dar, cel mai puțin costisitor și cel mai valoros, este însă vorba bună, cuvântul blând, mângâietor, blajin, așezat. El este la îndemâna tuturor și delimitează calea împăcării cu lumea și cu sine: „De n-ai nimic de dat, în rai,/Nimic, sub soare, și sub lună,/Un singur lucru să mai dai:/O vorbă bună!/De totul e desert și van/E și gunoi, e și cunună,/Mai e pe lume un alean:/O vorbă bună” („O vorbă bună”). O altă valoare pe care se sprijină trăirea lirică o găsim în recunoscintă, recunoscinta față de mamă, față de părinți: „În livada cu meri, ceruite-n tăceri,/poame rosii, duceau dorul ierbii în ramuri,/odihnea sub un nuc umbra zilei de ieri,/chipul mamei săpa o icoană în geamuri./(...)/Ca un fulg de dorinți îi visam pe părinți.” („Floare de recunoscintă”, „În livada cu meri”).

Axa acestui univers o reprezintă tatăl: „Când a murit tata/A fost o zi ca oricare alta./Dar soarele a apus dimineata” („30 martie 1987”); „Îmi caut tatăl meu de grâu printre cuvinte,/Si tatăl ară prin poeme, aplecat” („Pâinea cea de fiecare poezie”). Un eu liric nostalgic și preocupat de destinul lumii inscripționează poeziile cu un îndârjit mod de a lucra asupra sa. În timp ce scrie, poetul se modelează pe sine. Faptul că poeziile sunt în cea mai mare parte datate denotă un acut sentiment al timpului. Fiecare apare ca o inscripție, ca un semn, ca o bornă pentru o emoție, pentru o trăire, pentru o suferință. Parcă s-ar dori ca în fiecare vers să se depoziteze un element dintr-o retrospectivă existențială. Eul liric trăiește prin poezie o a doua viață: una de eliberare de fătârnicie, de duplicitate și de ipocrizie. Este vorba de o viață de valori. Este vorba de un spirit liric ce pe cont propriu ispășește păcatele sale și păcatele lumii în speranța că și el și lumea vor deveni mai buni, mai sinceri, mai blânzi.

Prin faptul că se face pe sine mai bun și mai cinstit, omul rezolvă prima și cea mai importantă problemă pe care lumea o are cu el. Prin a lucra asupra sa în domeniul valorilor dezirabile, eul liric elimină marea aporie a alterității: aceea conform căreia fiecare dintre noi crede că cel mai ușor este să se schimbe altul, celălalt, alteritatea, iar nu să se schimbe el. Lirica aceasta este una a unui spirit ce se îngrijeste mai întâi de schimbarea de sine în bine ca prim pas pe un drum al valorilor ce, odată deschis, ar putea fi urmat și de alții. Este de ajuns că un om se face pe sine mai bun pentru ca lumea să aibă o speranță întemeiată. A te face pe tine mai bun este o algebră pe care Liviu-Florian Jianu o întemeiază ca pe un mod de a merge mai departe. Calea acestei ecuații rezolvate se profilează a fi valorile morale, estetice, existenciales. În poezia „Algebra unui elev al viitorului” se configurează o viziune a binelui: „Crestea, atâta știință, în fiecare zi-/Firesc, crestea pe lume sământa unui bine/Din care vor bea sânge alți oameni, alți copii-/Si toate câte-or creste, se vor scădea din mine...”. Asumarea acestei căi nu este un sacrificiu, ci acceptarea singurătății ca premisă a unui bine comun în perspectiva unui viitor mai confortabil și fericit pentru urmași: „Cu fiecare zi, te-ngrop în mine,/Tu, îndepărtata mea singurătate,/Si ocolindu-te, la amândoi fac bine,/Târziu când toate fi-vor judecate” („Cântec de ziua noastră”).

În cadrul acestei lumi ce se întoarce spre sine, căutând valori, se delimitează câteva modalități de adresare și de răspuns. Materia lirică este modulată în tonuri elegiace: litanie, spovedanie, rugăciune și cântec de leagăn.

Volumul conturează o viziune elegiacă unei lumi a onestității, a onoarei, a cuvântului dat. „Imnurile fătărniceii” este cartea unui poet reflexiv, acaparată de sansa valorii în lumea de azi și chinuit de îndoiala că exemplul de cinste poate fi cel mai bun argument. Experiența lirică face vizibil un fond de calități umane și o sumă de trăiri în legătură cu acestea. Miscarea poetică o reprezintă, sintetic, luarea de cuvânt a unui om care cu bună-credință trăiește pe cont propriu destinul duplicitar al lumii. ”

“Sincere felicitări pentru aceste versuri scrise cu talent ,suflet,sinceritate și dragoste față de DOMNUL ,față de oameni,de semeni.” PETRE GIGEA-GORUN
(Primar al Craiovei, Ministru de Finanțe al României, Ambasador al României la Paris, despre versurile din volumul de poezie ALTER IUDA)

"Pentru mine cel puțin merită(n.a.: să vă citesc), având în vedere modul dumneavoastră - adeseori bivalent, când romanțat și sensibil, când puternic și tranșant - în care expuneți problemele acute ale existențialului modern. Îmi place foarte mult filonul aurifer pur românesc, pe care simțirea dumneavoastră îl transpune în minunate pilde. Îmi place foarte mult dorul pe care-l manifestați în fiecare scriere și respectul față de noblețea rădăcinilor românești . Îmi place... Cu prețuire, *George Stroia*"

"...am citit cartea ta(n.a.: "Lumea are cele mai bune intenții"). Mi-a plăcut mai ales, prin răsfrângerea unghiurilor din viața personală: intrarea pe fereastră, somnul fetiței, barurile din apropierea casei, care-ți asigurau vizualizarea unor personaje și a unor situații asemănătoare celor din Craii de Curtea-Veche, precum și prin deplasarea din real, înspre un tărâm pe care nu-l anticipează nimic, al poeziei lucrurilor de față. Tărâmul spontan al poeziei pe care-l încarcă aparențele concretului diurn. Memoria vizuala și ușurința descrierii, sensibilitatea din spatele lor sunt atuuri specifice. "

Dan Ionescu

<<"Uzina viselor" e divin inspirata de realitatile duhovnicesti ale timpului... si creaza umor de foarte buna calitate. Poate ca intentia nici n-a fost asta (sa fie o comedie spumoasa, that is)...caci din putinul pe care mi-l amintesc situatiile nu erau chiar comice...in carte inasa par. Am avut un zambet pe fata mai tot timpul lecturii, de cateva ori am ras in hohote si de multe ori am ramas pe ganduri...

Alte cronici ale aceleiasi perioade, cum ar fi filmul "Moartea Domnului Lazarescu" asociaza realitatile zilnice cu un gen de tragism dar, surprinzator, a fost perceput drept comedie... l-am vazut intr-un cinematograful in Toronto si se radea copios...Cum realitatile descrise frizeaza absurdul, povestea pare probabil imaginata si cumva comica... exista cred "a fine line" intre absurd si comic....

In "Uzina viselor" se creeaza un level of indirection, din cauza paralelei continue cu hierarhiile bisericesti care aduce o alta dimensiune, iar comparatiile amuza, adauga poate la absurd, poate la comic.

In plus, ca cititor accepti cu usurinta comparatiile, ca intr-o fabula, care nu poate fii ofensiva... e vorba de o personificare, nu de mine si de tine, ci de altcineva, in care sigur ca ne regasim si noi... e mai usor de acceptat mesajul...no hard feelings.

Mi-a facut imensa placere lectura cartii. Desi paragrafele sunt numerotate, par dispartate, cartea de fapt este unitara si tine... n-o lasi din mana... si desi spune multe, chiar adevaruri amare, cartea nu e intunecata, incrancenata, ci are un lightness si o gratie pe care mi-a facut placere sa le descopar.

"Uzina viselor" va fi apreciata si de cei ce stiu realitatile, si de cei ce le descopera si de cei ce vor sa critice, si de cei ce vor sa se amuze, si de visatori, si de duhovnici... Cred ca va prinde si la audiente din tara si de afara. Ma gandesc ca ideea cartii se preteaza si la o dramatizare, piesa de teatru sau film... personajele sunt bine conturate, situatiile absurde, comedia-n floare, ce sa-ti mai doresti?>>

Milena Lițoiu, Canada

CUPRINS

N-AM DAT LA NIMENI AJUTOR.....	3
MEREU, IUBIREA	4
ATOTPUTERNIC, CUM CERȘEȘTI.....	5
DOMNUL GHIOCEILOR	6
TE VEI CUNOAȘTE	7
CÂNTEC DE BUNA VESTIRE	8
MI-E GÂNDUL, DOAR	9
CÂNTEC DE FLORII.....	10
DE ZIUA TA	11
MÂNGÂIERE	12
CÂNTEC.....	13
ÎNĂLȚAREA DOMNILOR.....	14
FABULĂ CU MIEZ	15
CE AȘTEPTAȚI DE LA CEL PE CARE ÎL VOTAȚI?	16
GÂNDURI CĂTRE FLORILE DE TEI	17
SĂRMANĂ BOGĂȚIE	18
RUGĂCIUNE.....	19
CU CE N-AM GREȘIT?.....	20
OFRANDĂ.....	22
UN FEL DE	23
RUGĂCIUNE.....	24
VEACUL FIECĂREI ZILE	25
PRIMEȘTE-MĂ, DOAMNE.....	26
MAI TRECE-O ZI, MAI TRECE-UN VEAC	27
POEM.....	28
ÎNVĂȚĂTURI CĂTRE SUFLETUL MEU	29
E ORA MESEI	30
DARURI.....	31
REGII	32
RUGĂCIUNE.....	33
CÂTE CATARGE NU PORNESC	34
RUȘINE	35
ALESUL.....	36
AZI, COSTĂ	37
UN FEL DE MILĂ	38
ZĂPADA CARE ȚINE CALD	39
A MAI PLECAT.....	40
INSCRIȚIE PE UN BULETIN DE VOT	41
AMIN	42
AJUTĂ, DOAMNE	43
AȘTEPT ÎN IADUL PĂMÂNTESC	44
CEL MAI BUN DUMNEZEU	45
ÎN FIECARE ZI.....	46
CÂNTEC DE ȚARĂ	47
NINGE	49
ROBIA DE PĂRINTE	50

ÎNTREBĂRI PENTRU CEI CARE AU MURIT LA REVOLUȚIE	51
CUM CRED EU	52
CÂND LUMINA VORBEȘTE ROMÂNEȘTE.....	54
IUBITA MEA.....	55
SĂRUTĂ-MĂ.....	56
ÎNGERII.....	57
MĂRTURISIRE	58
NU TE GRĂBI.....	59
MUNTELE.....	60
MELCII	61
PACEA DIN UMBRĂ.....	62
DORINȚA MEA.....	63
UMBRA	64
MAREA	65
PE GRATIS, PRIMĂVARA, ȘI EGAL	66
SPOVEDANIE	67
EU	68
SISIF, BĂTRÂN.....	69
BINECUVÂNTATE.....	70
ICOANĂ PĂGÂNĂ	72
NOI.....	73
MĂRGĂRITAR ȘI PÂINE.....	74
ÎN MUTA NOAPTE CARE.....	75
UN FEL DE A CUMPĂNI.....	76
NU, NU SE DĂ	77
AȘA SE CADE.....	78
CÂT DESPRE NOI.....	79
DE ÎNĂLȚARE	80
BISERICI VII.....	81
NE SPUNE, BRÂNCOVENE, NE SPUNE, CONSTANTINE.....	83
SEMNUL CRUCII.....	84
POVESTE.....	85
ACCELERÂNDU-L PE GODOT	86
CUM SE DUC EI.....	87
ÎN RAI E CLASA MUNCITOARE	89
DE CE SĂ-ȚI SPUN?.....	90
RUGĂCIUNE.....	91
RUGĂCIUNE.....	93
TESTAMENT.....	94
HORA OLTENEASCĂ	96
CÂNTEC (BINAR) DE DRAGOSTE.....	97
HORTENSIE ȘI BOMBOANE.....	98
RUGĂCIUNE.....	99
AȘA ESTE RAIUL.....	100
SPOVEDANIE	101
SCRISOARE COLEGIILOR	102
"CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE"	103
ȘI DACĂ TOT MAI E CEVA	104
SĂ NU CUMVA SĂ TE OPREȘTI.....	105
DARUL	106

DURMIȚI ÎN PACE	107
JERTFA.....	108
PSALM.....	109
POEȚI PE PLAIUL MIORITIC	110
IUBIRE?.....	112
TREBUIE	114
VISUL	116
EXCELSIOR!.....	117
SCHIMBAREA LA FAȚĂ	118
RECVIEM PENTRU DIANA.....	119
AVEM ÎN FAȚA MORȚII ȘI FUNCȚIE, ȘI GRADE	121
MĂNÂNCĂ, DOAMNE.....	122
RUGĂCIUNEA UNEI IUDE.....	123
NOI.....	124
ADU-MI AMINTE	125
LECTIA FIECĂREI ZILE	126
PSALMUL NEÎNCAPERII	127
NEGUSTORII	128
SCRISOARE DIN RAI.....	129
(III).....	129
ȘI TOTUȘI, DOAMNE.....	130
BALADA PĂUNESCU LUI.....	131
RECVIEM PENTRU SUFLETE VII	132
O POEZIE	133
APEL LA ASOMARE.....	134
PSALMUL CONTEMPORANILOR MEI	136
TOTUȘI, ... LUMINA.....	137
GOLUL	140
MI-A SPUS UN ÎNGER NICIODATĂ.....	141
SE REPETĂ	142
POETI ROMÂNI,	143
SCUIPAȚI ÎN JOS!	143
CÂNTEC.....	145
SEARA DE AJUN	146
MULȚUMESC	148
DESTINAȚIE.....	149
RUGĂ PENTRU COPII.....	150
... "ȘI DĂRUIȚI ZÂMBETUL VOSTRU".....	152
MANIFEST PENTRU SĂNĂTATEA MORMINTELOR.....	153
POET DE LUX, ÎN ȚARA MEA	155
JOCUL NOSTRU DE NOROC.....	156
OMAGIU FLĂMÂNDEI FINANȚE.....	157
SE-NVAȚĂ?	158
DE ZIUA TA	159
COLINDĂ DE CRĂCIUN.....	161
DE CE ȘI IUDA, E DOAR UNUL.....	163
DARUL DE MOȘ NICOLAE.....	165
COLINDĂ, COLINDĂ.....	166
DARUL DE CRĂCIUN.....	167
MOȘ CRĂCIUN – SUPERSTAR	168

PENSIONARILOR DIN IT	170
DIRECTORUL	171
DARUL DE AJUN	172
CUVÂNT ȘI DAR DE PRIMIRE PE LUME	174
DAR PENTRU PĂRINȚI	175
PRIMEȘTE, DOAMNE, VOTUL MEU.....	176
DARURI DE CRĂCIUN	177
DORINȚĂ DE CRĂCIUN.....	178
CÂNTEC DE CRĂCIUN.....	180
PROCESUL COMUNISTULUI	181
CÂNTEC PENTRU MOȘ CRĂCIUN.....	183
SUBSTAȚA.....	185
RĂMÂI, ROMÂNE, TOTUȘI, BUN... ..	187
IERTARE, DOAMNE	189
EROILOR EVENIMENTELOR DIN 22 DECEMBRIE 1989.....	191
RUGĂMINTE	193
SPOVEDANIE DE AN NOU	194
BALANȚA.....	195
BOGĂȚIE.....	196
NESINGURĂTATE	197
ÎNVIERE.....	198
SĂTUL	200
CÂNTEC DE ZIUA POETULUI.....	202
CENACLUL FLACĂRA VIE LA CRAIOVA	203
TRĂIASCĂ TOȚI ROMÂNII! TRĂIASCĂ ROMÂNIA!	205
DESPRE JIANU LIVIU-FLORIAN.....	206